

colecția

14

ROZ

ALCRIS

Bărbat de închiriat *Sally Wentworth*

ALCRIS

THE BEST

În urma unui anunț din ziar, Charlotte Radcliffe îl angajează pe Ralf Hendrix, fost ofițer de armată, pentru a o găsi și salva pe sora ei Jeanne care fusese răpită de o sectă religioasă. Acțiunea de comando a celor doi tineri se va solda cu recuperarea prizonierei și declanșarea unei tulburătoare povești de dragoste.

I.S.B.N. 973-96805-8-5

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836

Coperta : ANDY

© by Sally Wentworth, 1982

MAN FOR HIRE

Mills & Boon limited

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
editurii ALCRIS – M 94

SALLY WENTWORTH

BĂRBAT DE ÎNCHIRIAT

Traducere de MARIA COSOSCHI

BUCUREȘTI, 1995

Redactor AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial TRAIAN IANCU

Lector ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-96805-8-5

Colecția „ROZ”

CAPITOLUL 1

Charlotte deschise ziarul la pagina de mică publicitate și căută cu privirea anunțul care o interesa, în coloana cu cereri de serviciu. Acesta se reducea la patru rânduri, pe care le citise și le răscitise de atâtea ori încât le știa acum pe de rost. Cu toate acestea, îl mai studie o dată și-l încercui cu creionul roșu. Textul suna așa „Fost ofițer în armată (cu gradul de comandant de batalion) referințe, prezentabil, energic, cu experiență în Europa și Orientul Mijlociu, posibilități de deplasare, caută angajament pe termen scurt. Interesat de orice propunere legală. Scrieți la căsuța poștală 106.”

Nehotărâtă, Charlotte se juca cu stiloul, privind în gol. După câteva momente, luă o coală de hârtie, o introduse în mașina de scris și începu redactarea scrisorii.

„Domnule, în legătură cu anunțul publicat în *Daily Messenger* de astăzi, doresc să vă întâlnesc cât de curând posibil, pentru a vă propune un angajament. Dacă sunteți disponibil,

puteți răspunde la adresa J. Smith c/o. Carter 21 Grey's Terrace Londra, fixând data și locul întâlnirii."

Scrisoarea era la fel de scurtă și concisă ca și anunțul la care se referea. Mulțumită, Charlotte mângăli o iscălitură indescifrabilă sub text și introduse scrisoarea într-un plic.

— Lucrezi și în timpul pauzei de masă, Charlotte ?

Ea tresări și se întoarse spre consilierul Carter, patronul ei, care intrase în birou. Acesta, fără a mai aștepta un răspuns la întrebare, se interesă dacă primise ceva comunicări telefonice în lipsa lui.

— Nimic, domnule. Astăzi este liniște !

Avocatul își continuă drumul spre biroul lui și Charlotte, rămasă singură, puse plicul în coșul cu corespondență ce trebuia expedită. Scrisoarea urma să ajungă la destinație a doua zi dimineața și, cu puțin noroc, fostul ofițer putea să răspundă imediat. Ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte sosirea unui plic pe adresa J. Smith în corespondență pe care o primea zilnic și pe care avea sarcina s-o trieze și s-o repartizeze.

Trecură două zile, fără nici un răspuns, dar ea nu se neliniști, gândindu-se că are de-a face cu un om ocupat. Cu toate astea, el nu se manifestă nici joi, nici vineri, așa încât Charlotte începu să se întrebe dacă scrisoarea

ei nu poposise într-un coș de hârtii lipsite de interes. Poate că el primise alte oferte de serviciu, mai tentante decât cea din scrisoarea ei...

Își petrecu sfârșitul de săptămână singură, plictisită, ocupată cu tot felul de corvezi menajere, care se strânseseră, nerezolvate din timpul săptămânii.

Cumpărase apartamentul cu un an în urmă, ispitită de prețul scăzut și mai ales de faptul că ferestrele lui se deschideau spre parcul Finnsbury.

Încet, încet, îl renovase și-i aranjase interiorul, fără prea multă grabă, știind că are înainte tot timpul necesar. Dealtfel, această ocupație îi făcea plăcere și de aceea nu apelese la meseriași decât pentru lucrări tehnice de instalații sanitare, de încălzire și de electricitate. Acum, după atâtea luni de eforturi, se apropia sfârșitul lucrărilor pe care și le propusese și era încântată de rezultat.

Duminică urma să se mai ocupe de alegerea și montarea perdelelor. Așadar toate bune, dar... dacă omul de la mica publicitate refuza s-o ajute, atunci unde să se mai adreseze ?

*

*   *

Luni dimineața, Charlotte parcurse nerăbdătoare corespondența sosită, sperând încă să

găsească răspunsul așteptat. Nimic. Descurajată, ajunse la concluzia că fostul ofițer nu se va manifesta niciodată, așa că scoase o exclamație de surpriză când, marți, găsi printre scrisorile primite un plic adresat domnului J. Smith. Adresa era redactată cu litere de tipar, de o mână hotărâtă. Emoționată, privi scrisoarea și o strecură în geantă fără s-o deschidă.

Cu o viteză record, făcu triajul poștei și repartiză funcționarelor din birou corespondența sosită, fără să se oprească măcar o clipă pentru a schimba câteva vorbe cu fiecare, așa cum făcea de obicei.

Odată terminată această treabă, își luă geanta și se îndreptă spre toaleta unde intră, închizând ușa după ea. Acolo, cu mâna tremurând, desfăcu plicul și se grăbi să citească răspunsul atât de așteptat. Mesajul era tot așa de scurt ca și anunțul din jurnal. „Domnule Smith, vă mulțumesc pentru scrisoare. Voi fi la barul *Athena* de la hotelul *Olympic* la ora douăsprezece și jumătate, miercuri, șase. Ca semn de recunoaștere voi avea în mână un *Daily Messenger*.”

Urma o semnătură ilizibilă în care se distinge un H la început și un x pe parcurs. Charlotte încruntă sprâncenele. Să fie un străin? Nici nu precisase din ce armată făcuse parte... Dar cel mai mult fu surprinsă de locul stabilit pentru întâlnire. Miercuri, în șase, era a doua

zi și hotelul *Olympic* figura printre cele mai selecte din Londra...

Din fericire, nu era departe de biroul unde lucra Charlotte și ora fixată pentru întâlnire îi convenea de minune, fiind convinsă că patronul, consilierul Carter, o va ierta dacă întrevederea se va prelungi depășind timpul prevăzut pentru pauza de masă.

Avocatul era la curent cu problemele ei și-i promisese că o va ajuta. Până acum ajutorul se limitase la sfaturi, dar de sfaturi era sătulă. Se hotărâse să acționeze singură... Hotel *Olympic*! Dacă dumnealui avea obiceiul să frecventeze astfel de localuri scumpe, probabil că și pretențiile lui vor fi pe măsură, în timp ce pe ea nu prea o dădeau banii afară din casă.

*

* *

În cursul dimineții îi spusese domnului Carter că a doua zi avea întâlnire cu o persoană de la care aștepta un ajutor imediat. El nu făcu nici un comentariu, mărginindu-se să-i recomande să fie prudentă. Ziua i se părea că nu se mai termină, atât era de preocupată de întâlnirea cu misteriosul ofițer.

Seara, se spală pe cap, își alege cu grijă îmbrăcămintea pentru a doua zi, apoi, așezată la masa din bucătărie, se apucă să întocmeas-

că o listă cu întrebările pe care intenționa să le pună celui cu care urma să se întâlnească. Își dădea seama că n-are nici o experiență în materie, că nu prea știe cum trebuie procedat pentru a judeca, a cunoaște și în final a angaja o persoană pentru rezolvarea unor treburi atât de complicate, cum erau ale ei.

Din prudență și pentru a-și da posibilitatea să se liniștească, sosi la hotelul Olympic cu o jumătate de oră înainte de termenul stabilit. Barul Athena era situat în partea stângă a holului de la intrare. Pentru a-i respecta numele, decoratorii plasaseră pe ici, pe colo, cam fără sens, câteva busturi și câteva copii de statui din Grecia antică.

Localul, la acea oră, era aproape pustiu. La o masă, două doamne elegante sporovăiau pe șoptite; într-un colț, un domn singur dezlega cuvinte încrucișate și la bar, două perechi luau aperitive. Charlotte își alese cu grijă un loc în fundul sălii, de unde putea supraveghea ușor ușa de la intrare. Chelnerului care o întrebă ce dorește îi ceru un suc de fructe, pentru că ținea să aibă mintea cât se poate de limpede în cursul întrevederii care urma.

Curând, barul se umplu de consumatori și la ora douăsprezece și douăzeci tânăra fată puse brusc pe masă paharul pe care-l ținea în mână. Văzuse intrând un om în jur de patruzeci de ani, singur. El se oprise și, cercetând din ochi în stânga și în dreapta, avea aerul că

se uită în sală căutând pe cineva. După o clipă, găsim pe cei pe care îi căuta, se îndreaptă spre un grup de oameni de afaceri așezați la o masă, lângă bar. Dezamăgită, Charlotte își relua postul de observație. Uitase amănuntul din scrisoare, acela că cel așteptat urma să aibă în mână un număr din *Daily Messenger* pentru a fi recunoscut. Ușa de la intrare se deschidea și se închidea mereu, dar nici unul dintre numeroșii consumatori care intrau nu ținea un ziar în mână...

Charlotte se uită la ceas. Era ora treisprezece și barul începuse să se golească, cei mai mulți plecând să ia masa în restaurant. „Domnul” era în întârziere. Ce fel de ofițer putea fi el, dacă nu avea simțul disciplinei și punctualității? Dar de unde putea să știe ea dacă fusese cu adevărat ofițer? Nu avusese cunoștință despre nici una din acele „referințe” pe care pretinsese că le are, în anunțul la mica publicitate.

Chelnerul începuse s-o privească cu un aer dezaprobat — ocupa de atâta timp o masă și nu comandase decât un suc de fructe — așa că se hotărî să comande... un alt pahar cu suc de fructe. Cele două doamne elegante de la masa de lângă ușă plecaseră de mult, oa-

menii de afaceri, inveseleți de numeroasele aperitive consumate, râdeau zgomotos și făceau glume cam deocheate, în timp ce domnul care stătea singur la masă își terminase dezlegarea cuvintelor încrucișate și acum citea atent pagina de sport a ziarului. Charlotte regreta că nu se gândise să aducă cu ea o carte, care i-ar fi ușurat așteptarea. Nervoasă cum era, n-ar fi reținut nici un cuvânt din cele citite, dar cartea i-ar fi fost de folos, ca un zid de apărare...

La ora unu și un sfert, plecară zgomotoșii oameni de afaceri de la bar și Charlotte renunță la orice speranță. Era convinsă că fostul ofițer primise o altă ofertă, mai interesantă, așa că acum, privind paharul gol de pe masă, se întreba dacă n-ar fi cazul să se înapoieze la birou, deoarece pauza de prânz se terminase de mult. Dar dacă totuși fusese blocat cu mașina într-un ambuteiaj... deci, ca să fie cu conștiința împăcată, hotări să mai aștepte până la unu și jumătate.

Școțând un oftat de plictiseală, controlă cu privirea încă o dată sala barului, ca să se asigure că nu-i scăpase vreo persoană care ar fi putut fi... omul ei.

În acel moment, domnul care fusese tot timpul singur la masă, ridică și el ochii de pe ziar și o privi insistent. Jenată, Charlotte întoarse capul, ca să-i arate că nu-l bagă în seamă pe individul care — văzând-o singură la masă — credea probabil că se află acolo special pen-

tru a fi agățată. Trăgând cu coada ochiului către el, îl văzu cum își împăturește ziarul, se ridică și vine direct spre ea. Din câțiva pași ajunse lângă masa la care era așezată, dominând-o cu statura lui înaltă. Charlotte ridică privirea, cu sprâncenele încruntate, gata să-l trimită la plimbare dacă i-ar fi făcut vreo propunere nu tocmai onorabilă.

— Prietenul dumitale se pare că a uitat de întâlnire... începu el cu un surâs ironic pe buze.

Charlotte deschisese deja gura ca să-l invite să-și vadă de drum, când el o salută cu o înclinare a capului și puse pe masă ziarul pe care îl ținuse până atunci în mână.

— Sau poate că dumneata ești chiar domnul J. Smith în persoană...

Încremenită, ea citi titlul ziarului scris cu litere mari, groase, pe prima pagină *Daily Messenger*.

Apoi ridică încet ochii spre omul care stătea în picioare lângă masa ei și murmură

— Erai deci aici mai de mult...

— Sigur că da, replică el amuzat și luă loc pe un scaun la masă, fără să aștepte să fie invitat. Aveam, se vede, amândoi același gând să ajungem înaintea celuiilalt și să studiem situația și persoana, remarcă el sarcastic.

Luată prin surprindere, Charlotte îl privea fără să poată scoate o vorbă. Era mai tânăr

decât și-l închipuise, căci părea abia trecut de treizeci de ani. N-avea nici un fir de păr alb și nici fața tăbăcită, arsă de soarele unor ținuturi îndepărtate pe unde ar fi fost purtat de misiuni militare. Dimpotrivă, fața lui cu trăsături bărbătești era palidă și pe buze îi flutura un zâmbet amar. Ochii nu erau aceia ai unui visător, ci mai curând ai unui om decis să nu-i scape nimic din cele ce se petrec în jurul lui.

El rupse tăcerea care prelungindu-se, devenise jenantă

– Văd că mă studiezi, bucățică cu bucățică...

– Oh, eu... scuză-mă.

Roșie ca racul, Charlotte își dădu seama că el îi întuise exact gândurile.

– Cum ai reușit totuși să mă identifici ? întrebă ea pe un ton ușor agresiv.

– Priveai tot timpul spre ușa de la intrare. De la ora douăsprezece și jumătate, am ținut ridicat jurnalul ca să-i poți vedea titlu, dar nu ai reacționat. Mai întâi am crezut că J. Smith este un bărbat care, dintr-o pricină oarecare a întârziat...

– Îmi pare rău... te rog să mă scuzi, nu văzusem titlul jurnalului și apoi, eram sigură că eu am sosit cea dintâi...

– Pe scurt, am pierdut o mulțime de timp, o întrerupse el. Dar acum, când am reușit în sfârșit să ne întâlnim, nu crezi că ar trebui să trecem la discutarea motivului acestei întâlniri ?

– Da... da... sigur că da.

Complet zăpăcită, Charlotte uitase toate

întrebările pe care și le pregătise, așa că începuse să șovăie :

– Sper că nu ai acceptat alt angajament ?

– Mai am câteva propuneri, însă deocamdată n-am hotărât nimic.

– Da... îmi dau seama...

Ghicindu-i încurcătura, el îi veni în ajutor

– Cred că vrei să știi mai multe despre mine, înainte de a discuta despre problema care te preocupă pe dumneata.

Ușurată, dădu afirmativ din cap.

– Numele meu este Ralf Hendrix, se prezintă el. De curând am părăsit funcția din armată, dar am la activ mulți ani de experiență tehnică și practică. Sunt gata să mă angajez în orice misiune, cu condiția să fie interesantă și... cinstită bineînțeles, adăugă el deși era evident că o fată cum era Charlotte nu putea fi omul care să se apuce de afaceri cu trafic de droguri sau de arme.

– Spuneai că ți-ai întrerupt cariera militară... începu ea o întrebare pe care n-o termină văzându-i privirea. Ochii lui, de un albastru profund, scăpărau flăcări, totuși vocea cu care îi răspunse era trăgănată, dar aparent calmă

– Am avut motive strict personale, oarecum străine de voința mea...

– Cred că înțeleg...

În realitate, nu era convinsă că-i poate acorda încrederea sa. Totul păruse foarte simplu, atunci când citise anunțul din ziar... atunci crezuse că a găsit răspunsul potrivit pentru ne liniștea ei... Acum însă...

Omul din fața ei era distant, rece, prea misterios după părerea ei. Cu o voce calmă își enumerase acum calificările, fără să dea însă nici un amănunt care ar fi ajutat-o să-și formeze o părere despre personalitatea lui. Era ispitită să-i spună că nu este cel de care are nevoie, dar timiditatea ei o împiedica să ia o atitudine atât de tranșantă. Pe de altă parte, avea atât de mare nevoie de ajutor...

— Care ar fi tariful dumatăle, domnule? întrebă ea direct, sperând că o discuție pe această temă îi va oferi ocazia unei retrageri onorabile.

Surprins de felul cum fusese întrerupt, el privi fața îngrijorată a fetei și mâinile ei crispate pe marginea mesei, apoi răspunse cu o voce blândă

— Depinde de ceea ce îmi vei cere să fac pentru dumneata. Ai să-mi ceri, de exemplu, să călătoresc în străinătate?

— Nu... sau cel puțin așa cred.

Fără să-și dea seama, își mușca, nervoasă, buzele ca un copil intimidat.

— Hai să vorbim deschis, declară el aplecându-se puțin peste masă. Dacă ai într-adevăr de gând să mă angajezi, să știi că trebuie să ai deplină încredere în mine. De ce nu-mi spui ce misiune vrei să-mi încredințezi?

Se priveau acum față în față și Charlotte citi în ochii lui atâta bunăvoință încât se hotărî să

i se destăinuiască, lăsând la o parte indoielile care o chinuiseră tot timpul. Îi va povesti toată problema ei, urmând ca în final el să se pronunțe dacă poate sau nu să-i dea ajutorul așteptat.

— N-am mai vorbit cu nimeni până acum, despre...

— Se vede lucrul acesta. Să știi, dealtfel, că și pentru mine un astfel de angajament constituie o premieră !

Deci așa stăteau lucrurile ! Aerul lui nonșalant, ușor disprețuitor, era de fapt o mască, în spatele căreia se ascundea o inteligență vie, pregătită să facă față oricărei eventualități.

— Numele meu este Charlotte Radcliffe, începuse ea, după un moment de tăcere. Vreau să mă ajuți să găsim pe cineva pe care... odată ce-l vom găsi... să-l răpești.

— Ce să fac ?

Ridicase capul cu sprâncenele încruntate.

— Așa cum ai auzit ! Este vorba de sora mea mai mică, Jeanne... Are numai nouăsprezece ani. Este studentă la universitate... mai bine zis, era studentă... Pe timpul ultimei vacanțe, ca să câștige ceva bani, s-a angajat la un hotel din Cornwall și acolo s-a împrietenit cu niște tineri... care fac parte dintr-o sectă religioasă ce se cheamă Noua Fraternitate. La terminarea vacanței, în loc să revină la Universitate, Jeanne s-a

dus cu ei la Bristol... și de acolo mi-a scris că a terminat-o cu școala. De atunci nu mai știu nimic despre ea.

— Cred că ai încercat s-o vezi ?

— Desigur. Mai întâi am trimis scrisori și apoi am fost de două ori la Bristol încercând să stau de vorbă cu ea, dar membrii sectei m-au oprit să intru în așezământul în care își trăiesc viața în comun. Pretind că acel loc este sacru și prezența mea, o necredincioasă, ar însemna o profanare a aceluia loc. Este vorba de o casă mare, situată la periferia orașului, înconjurată de un zid înalt.

— Dar părinții dumitale n-au intervenit ?

— Suntem orfane. Părinții noștri au murit într-un accident de mașină, cu zece ani în urmă. Am angajat însă un avocat care s-a dus la Bristol și care, prevalându-se de calitatea lui, a reușit s-o vadă și să-i vorbească. Ea a refuzat să părăsească secta, a afirmat că este fericită și că vrea să-și consacre toată viața Noii Fraternități...

— Avea, de felul ei, înclinații spre religie, voia să devină misionară sau așa ceva ?

— Nicidecum ! Jeanne iubea viața și-i ironiza pe fanatici. Sunt convinsă că această subită convertire nu este rezultatul voinței ei, cred că este reținută acolo cu forța, poate că i-au făcut ceva asemănător cu... o spălare a creierului.

— Deci despre asta este vorba. Mi-ai spus că vrei s-o regăsești. Înțeleg că nu se mai află la Bristol.

— Nu. Consilierul Carter, patronul meu, a încercat s-o vadă la Bristol. Avea nevoie de semnătura ei pe niște acte în legătură cu moștenirea și spera, cu aceeași ocazie, s-o convingă să renunțe la nebunia de care era cuprinsă. Dar șeful, care se autointitula Reverendul Baxter, l-a anunțat că nu mai este acolo, că s-a transferat într-unul din așezămintele lor undeva... la țară. N-a vrut să precizeze unde se găsește acel așezământ și noi n-am mai putut afla nimic altceva. Avocatul Carter le-a trimis și o somație în scris, solicitând informația dorită, dar n-am primit nici un răspuns. Am fost la Bristol și eu personal, tot fără rezultat...

— Ai reușit să intri în bârlogul lor ?

— Nu. Am așteptat la poartă încercând să stau de vorbă cu câțiva dintre cei care ieșeau. De îndată ce le spuneam că sunt sora Jeannei, deveneau imediat muți. Cred că aveau un consemn în acest sens.

— Hm... treaba nu pare să fie simplă deloc ! Spuneai adineauri de o moștenire ; sora duminale are ceva avere personală ?

— Da. La moartea părinților noștri, casa părintească a fost vândută și banii au fost investiți de către avocați, cu clauza să ne fie restituiți, plus dividendele aferente, la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Părerea mea este că secta a pus ochii pe acești bani, intenționează s-o țină prizonieră până la împlinirea vârstei, și atunci s-o forțeze să le dea lor moș-

tenirea. Pentru că, nu ți-am spus, asta e regulamentul lor toți membrii trebuie să-și cedeze bunurile lumești sectei, atunci când se convertesc.

— La ce sumă se ridică moștenirea ?

— Cincizeci de mii de lire sterline...

— Cred și eu că sunt interesați s-o țină acolo pe Jeanne... Nu știi câte comunități din astea, regionale, au înființat ?

— După câte știu, ar fi patru...

Ralf căzu un moment pe gânduri, apoi întrebă

— Înainte de a ne hotărî pentru metoda asta — riscantă — de a o răpi de acolo, ești sigură că nu există altă posibilitate, să zicem mai legală, de a o scoate din mâinile lor ?

— Nu cred, eu am încercat totul, suspină Charlotte. Legea nu mă ajută cu nimic, Jeanne are optsprezece ani, s-a convertit de bună voie... Știu că dacă o răpim facem ceva nelegal, chiar dacă este vorba de un membru al familiei, dar nu văd altă soluție. Sunt disperată, domnule Hendrix... Știu, ai precizat în anunțul duminical că te angajezi numai pentru servicii în cadru legal, dar ce să fac, singură nu pot s-o răpesc pe Jeanne ! La un moment dat, eram hotărâtă să angajez... un borfaș, un bandit, mărturisii ea cu timiditate. Dar cu astfel de persoane nu prea știu cum să iau legătura... Natural, reluă ea, dacă nu ești de acord, n-am să mai insist...

Dacă totuși ai să accepți, atunci... recompensa va fi generoasă...

Ralf zâmbea ironic.

– Cu alte cuvinte, ai de gând să mă corupi și să mă determini să calc legea...

Charlotte se roși ca racul, dar dădu, hotărâtă, afirmativ din cap. Nu putea să mai dea înapoi.

– Banii pe care vrei să mi-i dai, ai să-i iei din moștenirea proprie ?

– Da !

– Înțeleg că ții foarte mult la sora dumitale ?

– Da... e tot ce mi-a mai rămas din familie, după moartea părinților și până acum numai eu i-am purtat de grijă.

– Te consideri deci răspunzătoare de soarta ei !

Se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se, în tăcere, în timp ce Charlotte aștepta cu sufletul la gură un răspuns din partea lui. Sub masă, își frângea degetele și le încrucișa în fel și chip, ca să-i aducă noroc. În fine, Ralf se hotărî să vorbească

– Singur îmi este imposibil să mă angajez în această aventură. Am nevoie de ajutor...

– Sunt gata să te ajut oricând ! se oferi ea imediat.

– Cine ? Dumneata ? se miră el privind-o cu neîncredere.¹

– Da, eu !

– Nu ți-e teamă să te lansezi într-o astfel de treabă, așa de puțin obișnuită ?

– Teamă, îmi este... dar trebuie s-o salvez pe Jeanne.

În acel moment, un chelner se apropie de masa lor și întrebă dacă nu doresc să mai comande ceva. Charlotte dădu negativ din cap, apoi, dându-și seama că a fost nepoliticoasă, îl privi întrebător pe Ralf.

– Scuză-mă, ce dorești să bei ?

– Mulțumesc, nimic.

După ce se asigură că ospătarul s-a depărtat destul ca să nu-i audă, Ralf se aplecă puțin peste masă și o întrebă șoptit :

– Te-ai gândit că Jeanne s-ar putea să refuze să ne urmeze, să-i părăsească ?

Auzind acest „să ne urmeze” Charlotte simți că-i revine curajul, dar se feri să arate că începuse să speire.

– M-am gândit și la această eventualitate, îl asigură ea. Dealtfel, ideea răpirii nici nu este a mea. Am citit de curând într-un ziar că niște părinți au răpit-o pe fiica lor, tocmai din America, unde fusese și ea atrasă de o sectă de fanatici. Nu mă aștept ca sora mea să ne ajute atunci când va sosi momentul decisiv. Cred că va trebui s-o luăm pe sus...

– S-o luăm cu forța ?

– Oh, nu m-am gândit la violență, cred că folosind cloroformul...

Se vedea limpede pe fața lui Ralf că se distrează enorm la auzul acestor „idei tactice”, dar de obiectat, nu obiectă nimic.

— Da, da, poate că ar fi și asta o soluție, se mulțumi el să răspundă. Și ce ai să faci cu Jeanne după ce — să admitem — vom reuși să o recuperăm ? Unde ai s-o duci ? După toate probabilitățile, va încerca să se întoarcă acolo de unde am răpit-o.

— M-am gândit și la asta și am un plan... Domnul Carter, avocatul, cunoaște o clinică particulară, unde va primi cea mai bună îngrijire psihiatrică în cadrul unui tratament de „deprogramare”...

Ralf Hendrix ridică sprâncenele, mirat.

— Cum adică ? Proiectul acestei răpiri l-ai făcut împreună c-un avocat ?

— Sigur că nu. Dată fiind poziția lui, el nu poate accepta nimic ilegal. Am discutat numai despre ceea ce ar fi de făcut, dacă Jeanne părăsește secta. N-aș îndrăzni s-o aduc în apartamentul meu, pentru că Noua Fraternitate îmi cunoaște adresa și ar da năvală peste noi ! Deci clinica mi se pare, până la urmă, cea mai bună soluție. Am auzit că tratamentul la clinică durează câteva săptămâni, variind în plus sau în minus, în funcție de gradul de îndoctinare al pacientului.

— Spuneai că Jeanne a aderat la această sectă înainte de Paște ?

— Da, acum trei luni...

– Trebuie să acționăm repede, înainte de a fi prea târziu.

– Așa cred și eu.

Urmără clipe de tăcere. Charlotte își terminase toate argumentele, așa că Ralf trebuia să se pronunțe dacă acceptă sau nu. Dacă va cere timp de gândire, invocând alte oferte de serviciu care i se făcuseră, atunci... Nerăbdătoare, dorind să grăbească lucrurile, Charlotte îl întrebă direct

– Domnule Hendrix, aș vrea să știu...

El se ridică brusc de pe scaun, fără să aștepte restul întrebării.

– Să ieșim de aici. De acord ?

Neștiind ce să creadă, Charlotte își luă geanta și îl urmă, afară, în stradă.

– Să ne plimbăm puțin în parcul de peste drum, hotărî el fără să-i ceară părerea.

Traversând strada alături de Ralf, Charlotte observă că el șchioapătă ușor ou piciorul stâng când grăbește pasul. Intrară în parc și se angajară pe aleea centrală, mărginită de castani. Mergeau în tăcere de câteva minute, când brusc, Ralf începu să vorbească pe un ton aspru

– Dacă vrei să mă angajezi și ai de pus întrebări, atunci pune-le direct. Vrei să știi de ce șchioapătez, nu ?

Cum Charlotte nu zicea nimic, continuă

– Am fost rănit într-un... să zicem accident, la începutul anului. Dar sunt acum perfect să-

nătos și cât privește piciorul, urmez un curs de reeducare cu un masor. Foarte curând, voi merge, normal.

Charlotte era convinsă că așa stau lucrurile, pentru că își dădea seama că nu este omul care ar fi tolerat un cât de mic handicap fizic. Accidentul explica însă și alte lucruri : paloarea feței lui, cutele amare din jurul gurii și disponibilizarea din armată.

Se opri brusc din mers și se întoarse spre ea.

— Ești hotărâtă să mă angajezi ?

— Da, răspunse ea fără să șovăie nici o clipă.

Cu sprâncenele ridicate, o privea cu un aer neîncrezător.

— Nu vrei să te mai gândești o zi, două ?

— Nu.

Un surâs îi lumină fața și expresia lui severă dispăru ca prin farmec.

— Atunci ar trebui să mă întrebi care îmi este tariful pentru serviciile prestate...

— Da... sigur că da... am scăpat din vedere...

— Două sute cincizeci de lire pe săptămână, în care nu intră cheltuielile impuse de deplasări. Îți convine suma ?

Charlotte își înăbuși un suspin de ușurare. Suma nu era deloc mică, dar înainte de a veni la întâlnire, se gândise la mult mai mult, ținând seama de riscuri și de aspectul cam alături de lege al acestui angajament.

— Da, sunt de acord.

— Atunci, ne-am înțeles.

Pentru a definitiva înțelegerea el îi întinse mâna și ea i-o strânse cu căldură.

— Mulțumesc, domnule comandant. Deci, când începem... ?

— Te rog, fără domnule comandant !

Surprinsă de reacția lui aproape dușmănoasă, ea încercă să-și ceară iertare

— Îmi pare rău...

Tăcerea se prelungea, penibil. Nehotărâtă Charlotte făcu câțiva pași, îndepărtându-se de el. Ralf o ajunsese din urmă și o apucă de braț.

— Nu pleca. Acum nu mai sunt în armată și nu-mi place ca în viața civilă să mi se aducă aminte de gradul pe care l-am avut.

— Dar nu ai să te reinrolezi când vei fi restabilit ? întrebă ea cu o voce timidă, simțind că a atins un punct dureros din viața lui.

— Nu. Am demisionat...

Charlotte nu știa ce să mai spună. Își dădea seama că orice semn de compătimire din partea ei l-ar jigni, așa că renunță să-i ceară amănunte în legătură cu accidentul despre care pomenise cu puțin înainte.

Abandonând acest subiect delicat, ea îi ceru să stabilească data la care vor începe să acționeze.

— Trebuie să facem mai întâi un plan de luptă, obiectă el cu o nuanță de ironie în glas.

Am nevoie de ajutorul dumitale, dar îmi închipui că lucrezi undeva... Poți să-ți iei un concediu ?

— Da. Patronul meu este la curent cu situația și-mi va permite să lipsesc atâta timp cât va fi nevoie.

Nu consideră necesar să amintească faptul că domnul Carter era în același timp și executorul testamentar al părinților ei.

— Bun. Deci o primă problemă e rezolvată, constată Ralf. Am să încep cu o mică anchetă privind această Nouă Fraternitate. Dumneata știi ceva despre ei ? Cine conduce secta ? Are mulți membri ?

— Deși m-am străduit, mare lucru n-am aflat despre ei, pentru că evită cu grijă orice publicitate. Nici nu auzisem că există, până în ziua când Jeanne mi-a scris că le va consacra viața ei, de acum înainte. Și culmea este că îmi cerea să ader și eu la această nebunie ! În scrisoare vorbea desigur despre lucruri frumoase, înălțătoare. Am găsit la o bibliotecă o carte care trece în revistă toate sectele religioase din Anglia, însă Noua Fraternitate nu este menționată.

Deci sora ți-a cerut să li te alături... Hm ! A mărturisit probabil conducătorilor sectei că și dumneata ai ceva avere...

— Da... se poate. La asta nu m-am gândit.

— Poți fi liniștită, o să am eu grijă să nu te convertești...

Ocoliseră parcul și acum erau din nou la poarta de intrare.

– Am nevoie de două zile, ca să culeg câteva informații, hotări Ralf. Cunosc câteva persoane la Scotland Yard. Să ne întâlnim deci sâmbătă.

– Bine. Tot la barul de la hotelul Olympic ?

– Nu, aici.

Cu degetul arăta una din băncile de pe alee.

– Sâmbătă la ora unsprezece.

– Perfect. Dar spune-mi, nu locuiești la Olympic ?

– Nu. Atunci când vin la Londra, închiriez o garsonieră în clădirea clubului meu. N-am atâția bani pentru un hotel de cinci stele.

– Dar întâlnirile de afaceri ți le dai la barul hotelului. Asta ca să-l impresionezi pe cel care ar urma să te angajeze, strecură o ironie Charlotte.

– Da, exact cum ai spus, veni răspunsul, calm.

– Domnule Hendrix, reluă ea, dacă ai primit și alte oferte de angajare...

– Nu-ți fie teamă. Nu revin asupra cuvântului dat.

– N-am vrut să te supăr, explică ea în grabă, sunt convinsă că ești un om de onoare. Mă întrebam numai de ce ai acceptat propunerea mea și nu o alta...

— Pentru că niciodată n-am fost în stare să rezist chemării unei tinere deznădăjduite, răspunse el și pe buze îi reveni surâsul ironic deja cunoscut.

Departa de a fi încântată de acest răspuns, Charlotte fu mai curând nemulțumită, așa că puse capăt discuției, salutându-l cu o oarecare răceală.

— La revedere, domnule Hendrix. Ne revedem sâmbătă la ora unsprezece.

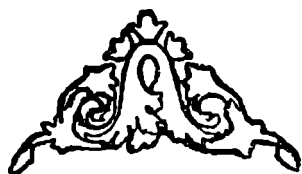
Îi întoarse spatele și se îndreptă spre stația de metrou. După câteva zeci de pași, privi înapoi peste umăr; Ralf Hendrix se îndepărta în direcția opusă, fără să arunce nici o privire în urma lui.

FATA NIMĂNUI – Charlotte Lamb

Deși era de câțiva ani o cântăreață plină de succes și mult admirată, Suki, își dădea seama cu durere că nu avea un trecut și o familie care să o susțină. Se obișnuise poate prea mult să fie protejată și să decidă alții pentru ea, atât social, cât și profesional și poate din aceeași cauză se atașase de managerul ei Buddy și soția acestuia. Dar în viața ei apare semețul și foarte sofisticatul Joel Harlow, care îi spune că se maturizase deja și că era timpul să-și părăsească cuibul. Era oare Joel persoana potrivită să o îndrume în acest sens ?

CAPITOLUL 2

Sâmbătă dimineața, Charlotte sări din pat și se grăbi să deschidă larg ferestrele. Peste peluzele verzi din parc plutea ceața. Respiră adânc de câteva ori, trăgând în piept aerul rece și curat al dimineții, gândindu-se că nu va trece mult și atmosfera va fi poluată de fum și de gaze de eșapament. Dar deocamdată cel puțin, închizând ochii, își putea închipui pentru o clipă că se găsește undeva, departe de oraș, la țară.

Din copilărie iubise natura, pădurea calmă, spațiile largi, cântecul păsărilor la răsăritul soarelui. Păstra amintiri de neuitat din timpul vacanțelor pe care le petrecuse cu părinții ei pe câmpiile nesfârșite ale Scoției. Pe atunci, hotărâseră să termine cu locuința de la Londra și să se instaleze într-o fermă, de îndată ce vor avea destui bani ca să-și realizeze această dorință. Dar visul s-a spulberat o dată cu tragicul accident care a pus capăt vieții părinților.

Terminând liceul, Charlotte avusese de gând să-și caute o slujbă în provincie, dar Jeanne era încă la școală la Londra și atunci apăruse oferta domnului Carter de a o angaja la biroul lui de avocatură.

De teama șomajului care-i amenința pe toți cei care nu aveau o pregătire universitară, acceptase.

Căutând o locuință, găsisese apartamentul cu vedere spre parcul Finnsbury și renunțând deodată la visul de a trăi în mijlocul naturii, se mulțumise cu cele câteva petice de verdeață de sub ferestre. Poate mai târziu...

După cumpărarea apartamentului, îi mai rămăseseră cinci mii de lire sterline, pe care le depusese la bancă, ca o asigurare pentru niște zile negre ce ar putea veni. Și necazurile nu întârziaseră să apară, o dată cu convertirea Jeannei de către Noua Fraternitate.

Charlotte suspină și închise ferestrele. Își pregăti micul dejun, făcu ordine în cameră și apoi intră la baie, să facă un duș. Încet, încet, ceața se risipise și acum parcul era luminat de un soare strălucitor. Tânăra fată își alegea o rochie fără mâneci, albastru deschis, care se potrivea de minune cu părul ei blond care-i cădea pe umeri. Nu avea nevoie de permanent și refuzase sfaturile coaforului, care voia s-o convingă să poarte părul scurt, așa cum era acum la modă și cum erau tunse mai toate fetele din oraș. De fapt, în general vor-

bind, nu se prea omora cu firea în legătură cu alegerea toaletelor, preferând o îmbrăcăminte simplă care-i pune în valoare silueta suplă, înaltă, elegantă prin însăși natura ei. În fața oglinzii, puțină pudră, o trăsătură de creion pentru accentuarea liniei sprâncenelor, o umbră de ruj pe buze și cu asta machiajul era gata. Fardul pentru ochi îl folosea numai rareori, când ieșea seara.

În această dimineață, întârzie ceva mai mult în fața oglinzii, cercetându-și înfățișarea cu un ochi critic. Trăsăturile feței erau plăcute : poameții obrazilor bine desenați, nasul mic și drept, conturul buzelor frumos arcuit, dădeau un ansamblu... care nu arăta rău deloc. Ochii cenușii erau luminați de o privire poate puțin prea gravă pentru vârsta ei și, de la dispariția Jeannei, din păcate, înconjurați de cearcăne, care o făceau să pară mai matură decât era în realitate.

Charlotte știa că nu este urâtă, dar oricum — așa își zicea ea — nu se putea compara cu Jeanne care era debordantă de vitalitate și farmec. Sora ei fusese întotdeauna curtată, fără ca Charlotte să fi fost câtuși de puțin invidioasă pe succesele „puștoaicei”

Charlotte oftă, întrebându-se unde putea fi acum surioara ei, față de care avea mai curând sentimente de mamă. Toate speranțele ei erau acum îndreptate spre Ralf Hendrix. Își luă

geanta și ieși din apartament grăbită, dorind să fie punctuală la întâlnirea de la ora unsprezece.

După câteva minute, cu metroul, ajunse în centrul orașului. Sosi la locul întâlnirii, puțin înainte de ora fixată, dar Ralf, așezat pe o bancă, o aștepta cu o servietă pe genunchi. Văzând-o că se apropie, se ridică în picioare și o salută politicos

— Bună ziua...

— Bună ziua, domnule Hendrix, îi răspunse ea surâzând. Ce se aude ? Ai aflat ceva interesant, de la ultima noastră întâlnire ?

— Câte ceva... da !

Luară loc unul lângă celălalt pe bancă și înainte de a-i comunica veștile anunțate, Ralf ținu s-o prevină

— Ascultă, pentru că pornim împreună într-o aventură plină de riscuri, cred că ar fi potrivit să ne spunem pe nume. Al meu, așa cum știi, este Ralf.

Tânăra, după ce șovăi o clipă, răspunse

— Charlotte...

Ralf se aplecă deasupra servietei pentru a o deschide, în timp ce Charlotte îl studia cu coada ochiului.

Când se întâlniseră prima dată purta un costum de culoare închisă, destul de elegant ; acum însă era îmbrăcat cu un pantalon din stofă groasă și un sacou de catifea maro.

— Unul dintre prietenii mei lucrează la un ziar de mare tiraj, începu el, uitându-se într-un carnețel pe care-l scosese din servietă. Mi-a dat câteva informații, dar din păcate, nimic concludent. Numele complet al sectei este : Noua Fraternitate pentru speranța de pace în lume... Auzi la ei ce titlu pompos ! De fapt, sunt un grup al unei alte secte, care își are originea în Extremul Orient. Prietenii noștri s-au stabilit în Anglia și nu au intenția să fondeze comunități în altă țară. Așa cum ai bănuț, evită cu grijă orice publicitate. Au fost deja unii părinți care au încercat să-și recapete copiii cu ajutorul poliției...

— Și au reușit ?

— Nu. După nesfârșite parlamentări, părinții au fost autorizați să stea de vorbă cu copiii lor, în prezența unui agent, dar ei au refuzat să revină acasă. Cum erau majori și liberi în a hotărî ce vor să facă, acesta a fost rezultatul.

Ralf întoarse câteva pagini din carnețel și continuă

— Secta a avut la un moment dat o comunitate lângă Chichester, dar a comis o greșeală, încercând să recruteze tineri din satele învecinate. Părinții, alarmați, au reacționat prompt și, coalizându-se, le-au făcut atâtea șicane administrative, încât au trebuit să-și facă bagajele...

– Așa le trebuie ! exclamă Charlotte cu foc. Ce bine ar fi dacă toți vecinii acestor comunități ar reacționa la fel !

– Cred și eu, numai că dumnealor s-au învățat minte și de atunci nu-și mai recrutează victimele decât prin stațiuni balneare sau în marile orașe, adică acolo unde tineretul scapă de sub supravegherea părinților.

– Dar nici unul din membrii lor n-a încercat să evadeze ?

– Despre asta, nu știu nimic.

– Alte informații ai reușit să mai obții ?

– Acum există patru comunități, fără să socotim cartierul lor general, care este la Bristol. Ele se găsesc în vestul țării una la Wiltshire, între Chippenham și Calne, două pe lângă Gloucester și alta în valea Wye, lângă Ledbury. Deci pe Jeanne trebuie s-o căutăm în aceste patru părți. Unde ? Va trebui să aflăm, procedând prin eliminare.

– Dar cum vom putea pătrunde în aceste comunități ? Au paznici care ne vor opri.

– O să găsim noi o posibilitate când va fi momentul, o liniști Ralf, închizând carnetelul cu notițe.

– Asta e tot ce ai putut să afli ? întrebă Charlotte dezamăgită.

Văzuse în carnetul din mâna lui Ralf mai multe pagini acoperite cu un scris mărunț și se aștepta deci să primească informații mai consistente.

— Deocamdată atât, afirmă el băgând carnetelul în buzunarul hainei.

Înainte de a răspunde, Ralf șovăise o clipă, lucru ce nu-i scăpase Charlottei, care îi puse mâna pe braț.

— Stai puțin ! Ai spus doar că suntem complici, așa că vreau să știu tot adevărul !

El privi o clipă degetele care îl strângeau de braț, apoi își ridică privirea, fixând-o în ochi.

— Câți ani ai, Charlotte ? întrebă cu o voce calmă.

— Ce rost are întrebarea asta ? răspunse ea, roșind.

— Este foarte important...

— Ei bine, am douăzeci și doi de ani, îl informă ea înțepată, așa că sunt destul de matură ca să-mi spui adevărul... chiar dacă este neplăcut. Ar fi bine dacă ai înceta să mă tratezi ca pe un copil.

Ralf o privi, căzând pe gânduri o clipă, apoi dădu încet din cap, afirmativ.

— Dacă vrei...

Scoase din buzunar carnetelul și-l deschise.

— Informațiile pe care le am se referă la metodele de convertire pe care le folosesc atunci când recrutează o nouă victimă și nu sunt deloc plăcute.

Charlotte insistă să le audă.

— Obiectivul sectei este să le controleze spiritul, fără ca ei să-și dea seama. În acest scop, îi izolează mai întâi un timp, împiedicându-i să

doarmă. Mai exact, le permit numai două, trei ore de somn pe noapte. După ce li s-a aplicat acest tratament câteva săptămâni, ei devin niște epave și se lasă influențați de ceremoniile în care se predică doctrina sectei. Totul se petrece într-o atmosferă de cântece și rugăciuni rituale, astfel încât neofii cad într-un fel de transă și sunt gata să accepte orice aiureală, orice ordin primesc. Își părăsesc studiile, meseriile, nu vor să mai știe de familiile lor, secta le promite că vor găsi în sânul ei căldura fraternității etc., etc. Metoda este foarte eficientă, deși, aparent, nu se folosește nici forța, nici violență împotriva „retruților”.

— Mă așteptam la așa ceva, mărturisi Charlotte. Secta vrea să pară noua lor familie...

— Exact, și încurajează crearea unor „celule familiale” în sânul colectivității. Conducătorii aleg un „prieten” sau o „prietenă” pentru cel nou convertit și aceștia au obligația să dăruiască sectei cât mai mulți copii.

— Oh !...

Charlotte roși încurcată la auzul acestor obiceiuri și întrebă șovăitor

— Crezi că Jeanne...

— Nu cred este racolată de prea puțin timp... Totuși, noi trebuie să acționăm fără întârziere.

— Când crezi că putem începe ? întrebă ea nerăbdătoare.

— Mai întâi să ne facem planul de acțiune, cât mai amănunțit. Îmi trebuie o fotografie a Jeannei, cât mai bună, ca s-o pot recunoaște repede, la prima vedere.

— Am acasă un întreg album.

— Perfect.

Ralf scoase din servietă o hartă rutieră, pe care o desfăcu pe genunchi.

— Am însemnat, cu creionul roșu, amplasarea comunităților... Vom merge întâi la cele de lângă Gloucester, unde ne vom stabili cartierul general. Ai mașină ?

— Nu.

— Dar de condus, știi să conduci ?

— Nu... la Londra am folosit mereu mijloacele de transport în comun...

— Da, înțeleg. Totuși, un permis de conducere ne-ar fi fost de mare folos. Jeanne are vreun prieten apropiat, un logodnic, ceva de genul ăsta ?

— Nimic serios, deși ieșea foarte des seara, cu diferiți colegi, la dans, la bar. Din păcate, nu-i prea cunosc...

— Și dumneata ? Ai vreun prieten care ar accepta să ni se alăture ?

— Nu.

— În acest caz, te rog să te înscrii imediat la Prefectură cu o cerere pentru obținerea permisului de conducere provizoriu și eu îți voi da primele lecții la Gloucester. Domnul Carter îți va trimite actele la hotelul unde vom locui.

– Dumneata ai mașină, domnule Hendrix ?
– Nu, dar am să închiriez una.
– Dar nu crezi că... rana de la picior te va împiedica să conduci ?

– Nu. De dumneata, la volan, am nevoie în anumite situații speciale ce se pot ivi.

Se înțeleseseră cu aceste jumătăți de cuvinte. Dacă Jeanne va opune rezistență, el va folosi forța și Charlotte va trebui să conducă mașina.

– Câte persoane te-au văzut când ai fost la Bristol ?

– Am vorbit cu vreo douăzeci de tineri...

– Crezi că te-ar putea recunoaște ?

– Știu eu... poate că da.

– Cât timp a trecut de la ultima vizită pe care ai făcut-o acolo ?

– Șase săptămâni.

– Voi două, surorile, semănați ? întrebă Ralf cântărind-o cu privirea.

Charlotte surâse, clătinând din cap.

– Nu prea. Avem, este adevărat, aceeași talie, aceiași ochi, dar Jeanne este blondă și foarte drăguță... a fost întotdeauna mândria familiei noastre...

– Adevărat ? Mă surprinde ceea ce-mi spui...

Tonul lui ironic o irită, astfel încât se întoarce cu fața spre el, ca să-i ceară lămuriri.

Dar Ralf își deschisese deja agenda la paginile zilelor lunii iunie și nu părea dispus să mai comenteze acest subiect.

— Cred că vom fi pregătiți pentru marșea viitoare. Până atunci, am să-mi procur o mașină. Dar dumneata ? Ai să fii pregătită, miercuri dimineața, să plecăm spre Gloucester ?

— Sigur că da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

De fapt, în sinea ei, tremura de frică ; acum nu mai era vorba de un proiect vag, ci de o acțiune concretă. Șovăiala ei nu-i scăpase lui Ralf, care o cântărea cu privirea.

— Mai poți încă să te retragi, dacă nu crezi că...

— Nu mă retrag deloc ! îl asigură ea cu o voce pe care voia s-o facă foarte hotărâtă. Ce trebuie să iau cu mine la Gloucester ?

— Mai întâi actele de familie care să dovedească faptul că sunteți surori. Poate că va trebui să facem apel la autorități pentru a o obține pe Jeanne...

— Bine, și afară de asta ?

— Haine călduroase, blugi, un hanorac și o pereche de cizme de cauciuc. Ne vom preface că suntem o pereche de îndrăgostiți... de natură. Ia-ți haine pentru mai multe săptămâni, pentru că nu putem ști cât va dura călătoria. Cam asta ar fi tot.

— Miercuri, la ce oră plecăm ?

— Cât se poate mai devreme. Unde locuiești ?

— Lângă Fennsbury parc.

— Am să trec să te iau de acasă, la ora șase dimineața.

— Stau cam departe de centru, obiectă Charlotte. Nu vrei să ne întâlnim aici, ca să nu mai faci ocolul până la mine acasă ?

Ralf se întoarse brusc spre ea, cu sprâncele încruntate

— Și ai să te cari cu bagajele până aici, așa, pentru ca să nu mă deranjezi ? întrebă iritat.

— De ce nu ? Nu mi-ar fi prea greu, replică ea surprinsă de supărarea lui, pe care n-o înțelegea.

— Rămâne așa cum am spus, încheie el discuția, închizând servieta cu un gest brusc. Trec să te iau de acasă, miercuri dimineață.

Se ridică de pe bancă și Charlotte îl imită imediat.

— Vrei poate un avans... pentru cheltuielile necesare pregătirii ? întrebă ea cu jumătate de gură. La mine am numai cecuri... și te rog să-mi spui cum va trebui să mă achit față de dumneata acum la început, sau după fiecare săptămână ?

Ochii lui Ralf scăpărau scânteii. Era clar că-l jignise cu întrebarea ei așa directă, dar tonul cu oare îi răspunsese era de un calm de gheață

— Am să-ți trimit nota de cheltuieli când ne vom întoarce la Londra.

— Poate că între timp ai nevoie de ceva bani, insistă ea. N-aș vrea să ai greutăți din pricina asta...

— Nu-ți fă probleme de genul ăsta, o întrerupse el ridicând din umeri. Alte întrebări mai ai să-mi pui ?

— Cred că nu... Vrei poate să procur eu cloroformul ?

Pentru prima oară la întâlnirea de astăzi, Ralf surâdea, distrându-se copios.

— Îți place mult ideea cu cloroformul, așa-i? o luă el peste picior. Nu trebuie să cumperi nimic de genul ăsta. Nu uita că este vorba de o substanță care nu se vinde decât cu o rețetă specială și că farmacistul îți va cere numele și adresa... Noi trebuie să fim cât mai discreți cu puțință.

— Ai dreptate, recunosc eu jenată că fusese atât de naivă.

— Citești prea multe romane polițiste, observă el cu indulgență. Mai precis, romane polițiste vechi... pentru că acum cloroformul nu mai este la modă. Detectivii din romanele polițiste moderne sunt adepții metodelor violente... își completează ei cursul de critică literară.

Cu capul dat pe spate, privea acum doi porumbei pe creanga unui copac, fără să mai scoată un cuvânt.

Charlotte se întreba dacă nu era momentul să-și ia rămas bun, chiar în clipa în care el i se adresă din nou

– Să facem câțiva pași în parc.

Porniră pe aleile aproape pustii. Un bătrân moțâia pe o bancă, o doamnă plimba un cărucior de copil și într-un loc mai dosnic, o pereche de tineri se sărutau.

– Vorbește-mi despre sora dumitale, ceru Ralf.

– Ce vrei să știi despre ea ?

– Tot ce crezi că mi-ar putea servi...

– Ce să-ți spun ? Are nouăsprezece ani, este, sau mai bine zis, era foarte veselă și vioaie, la școală a avut note excelente, joacă bine tenis. Îi place teatrul. Când trăiau părinții noștri, avea obiceiul ca la fiecare aniversare să ofere, drept cadou, bilete la cele mai căutate spectacole. Ea se ducea în fiecare sâmbătă cu colegii, la galerie...

– Cine a avut grijă de voi, după moartea părinților ?

Pe fața tinerei fete se așternu o umbră de tristețe.

– Mai întâi am fost luate de bunicii din partea mamei, asta până când au divorțat și ne-au dat la un internat. Vacanțele ni le petreceam în tabere pentru copii. De Crăciun și de Paști eram invitate la un văr de-al tatii. Era pastor, așa că trebuia să asistăm la toate slujbele religioase pe care le ținea. De asta nu pot să

cred că pe Jeanne au apucat-o așa, deodată, chemările mistice, pentru că atunci, ne plictiseam amândouă rău de tot ascultând predicile unchiului nostru...

– Religia propovăduită de Noua Fraternitate este cu totul altceva...

– Se poate... dar tot nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat cu ea, de ce s-a convertit...

Mergând, ieșiseră din zona umbroasă a alei și acum parcurgeau o porțiune însorită.

– Deci copilăria voastră a fost destul de nefericită, concluzionă Ralf.

Charlotte ridică din umeri.

– Părinții mei fuseseră, amândoi, copii unici, așa că n-am avut parte de o familie numeroasă. Când au murit, am rămas foarte singure, deși nu chiar abandonate. Datorită unor veri îndepărtați, n-am suferit lipsuri materiale și din fericire, Jeanne și cu mine nu am fost niciodată despărțite, așa că am crescut împreună. Niște prieteni ai părinților noștri ne-au luat cu ei în Franța ; acolo am petrecut clipe minunate, am vizitat regiunile din Sud. De curând am aflat că tatăl nostru intenționa să-i numească tutori, dar n-a apucat să facă actele necesare. Când ei au propus să ne înfieze, bunicul s-a opus, crezând că sunt mânați de interese financiare...

Gânditoare, se întrerupse câteva momente, apoi reluă

— Toți oamenii ar trebui să-și facă, din vreme, testamentul... Fiecare crede că accidentele li se pot întâmpla numai altora... Eu l-am făcut de îndată ce am împlinit vârsta majoratului și l-am depus la un oficiu juridic. Dar dumneata ?

— Când ești înrolat în armată, testamentul este obligatoriu.

— Adevărat, numai că în timp de pace, riscul de a-ți pierde viața nu este prea mare.

— Ce-ai zice dacă am schimba subiectul, o întrerupse el fără menajamente. Începuseși să-mi vorbești despre sora dumitale...

Charlotte rămase tăcută un timp, mirată de iritarea cu care reacționa Ralf.

— Îmi pare rău, nu voiam să te enervez. Despre Jeanne nu prea mai am multe de spus. Era înscrisă la cursurile de istorie ale Universității, dar în realitate nu știa nici ea prea bine ce are de gând să facă mai departe în viață. Iubește animalele, colecționează păpuși, nu-i place să stea singură în întuneric, culoarea ei preferată este rozul...

Se întrerupse, considerând că astfel de amănunte nu puteau să-l intereseze pe Ralf Hendrix.

— E suficient ce ți-am spus ? îl întrebă.

— Da, pentru moment.

Ralf se uită la ceas și pentru că se făcuse ora prânzului, îi propuse să ia masa împreună.

Charlotte era pe punctul de a accepta, când își aminti de modul brutal în care o întrerupsese atunci când vorbise despre testamente. Ezită un moment, apoi se hotără să refuze invitația.

— Nu, mulțumesc. Am de făcut atâtea pregătiri, dacă plecăm miercuri...

— Cum dorești. Spune-mi, dacă am nevoie urgentă să-ți comunic ceva, unde te pot găsi, până miercuri ?

— La birourile domnului Carter poți primi orice comunicare.

— În regulă. La revedere și pe miercuri deci...

După un mic salut se îndreaptă spre ieșirea din parc. Charlotte plecă și ea, însă în direcția opusă, fără ca, de astă dată, să mai întoarcă ochii.

Avea o mulțime de lucruri de rezolvat până miercuri, totuși, înainte de a se îndrepta spre casă, se opri pe o bancă, pe malul Tamisei. Un stol de pescăruși se rotește deasupra apei, scoțând țipete ascuțite. Îi privea fără să-i vadă, cu gândul la Rolf, omul pe care-l angajase, cu care va avea de împărțit un număr de zile grele... oare câte vor fi ?

Părea decis să ia singur toate hotărârile care se impuneau și să organizeze acțiunea ce va urma, în toate detaliile ei. Trebuia să-i acorde încredere, nu avea de ales, deși în prezența lui se simțea stânjenită tot timpul.

Ceea ce îl enerva la ea era probabil faptul că este prea naivă pentru vârsta ei. De aceea o întrebase câți ani are. Diferența între ei nu putea fi mai mare de zece ani. El însă călătorise, avea experiență de viață, își făurise o carieră militară. Ea, Charlotte, de-abia ieșită din internat, intrase ca funcționară la avocatul Carter... și cam atât. Avea totuși, prin firea ei, un fel de curaj înăscut, care-i suplinea într-o măsură oarecare lipsa de experiență.

Se ridică de pe bancă și merse să se sprijine de parapetul care mărginea cheiul fluviului. Câteva fire de iarbă încercau să crească în crăpăturile dintre blocurile de piatră care alcătuiau parapetul.

Se străduia să-și imagineze ce se va întâmpla în următoarele zile, săptămâni poate, refuzând din instinct să admită că nu vor reuși s-o elibereze pe Jeanne. Cum ar fi putut să trăiască, să lucreze, știind-o pe sora ei în ghearele acelor fanatici care urmau să-i distrugă personalitatea ?

Trebuia eliberată cu orice preț ! Succesul expediției depindea însă, în cea mai mare măsură, de Ralf. Ce știa despre el ? Că este distant, că nu voia să vorbească despre el, că nu surâsese decât de două sau trei ori de când se cunoscuseră și că se enerva imediat ce venea vorba despre cariera lui de militar.

Și pe urmă, ce fusese cu invitația la masă ?

O făcuse doar din simplă politețe sau prezența ei alături de el îi făcea plăcere? Dacă ar fi acceptat să ia masa împreună, poate că ar fi avut ocazia să afle mai multe lucruri despre el. Dar pentru Charlotte, bărbații erau o specie necunoscută și în acest moment nu era ispitită să-și umple golurile de informații la acest capitol. Singura ei dorință era s-o salveze pe Jeanne.

*

*

*

Pentru că nu primise nici o înștiințare de contramandare, miercuri dimineața Charlotte sări din pat foarte devreme. Avea de făcut bagajele și de lăsat apartamentul în ordine. Își pregătise o valiză și un rucsac pe care-l cumpărase dintr-un magazin cu materiale sportive.

Ralf o prevenise că trebuiau să joace rolurile unor turiști și ea avea de gând să se conformeze cât mai bine. Fu gata cu toate pregătirile mult înainte de ora când urma să vină Ralf, așa că, pentru a-și calma nervozitatea, se așeză la fereastră, privind strada care era pusă la acea oră.

La șase fără două minute, o mașină de culoare albastră apărură la colțul străzii. În mare grabă, își strânse bagajele, închise gazele, ve-

rifică închiderea aparatelor electrice și a robinetelor. Se asigură că are actele în geantă, apoi cobori repede la parter, după ce încuie bine ușa apartamentului.

În stradă, Ralf o aștepta sprijinit de o aripă a mașinii. Purta o pereche de blugi ponosiți și un pulover gros, kaki, cu aspect militar. Tineretul londonez făcea mare caz de acest gen de pulovere, cu aplicații de piele la coate și pe umeri. Cel pe care-l purta Ralf nu era o maimuțăreală de puști care vrea să fie în pas cu moda. Pe umerii lui se vedeau urmele decolorate ale treselor gradului militar, care fuseseră descusute.

— Bună idee, o felicită el, văzând-o cu rucsacul pe spate.

Înghesui lucrurile Charlottei în portbagajul mașinii unde se mai găseau câteva pachete, încă un rucsac și un sac de marină.

O instalează pe scaunul de lângă șofer și înainte de a porni motorul, o întreabă

— Ai luat acte de familie și poza Jeannei ?

— Da.

— Ți-ai prevenit cunoscuții că ai să lipsești mai mult timp de acasă ? O să avem probleme dacă patronul dămitale, sau portarul, or anunța poliția că ai dispărut...

– Totul este în ordine.

– Perfect. Acum surâdea și o lumină veselă îi strălucea în ochi. Putem deci să pornim...

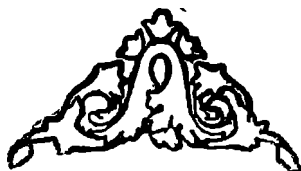
Charlotte citi în ochii lui aceeași dorință de a se arunca cu trup și suflet în aventura care-i aștepta.

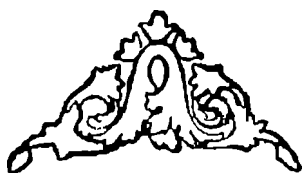
– Înainteee... marș !!

SCARA DESTINULUI – Miriam Mac Gregor

O rafală de vânt, un fir de praf în ochi și viața Delciei se schimbă total. Ea se ciocnește de Brad Bellamy, el cade și își rupe mâna dreaptă. Dar Brad este scriitor ! Are de predat editurii ultimul roman pe care nu-l poate termina la timp din cauza fracturii. Atunci, Delcie acceptă să-și petreacă vacanța la el pentru a-l ajuta să-și termine cartea. Dar când observă că Brad este stângaci, fata începe să-și pună întrebări...

CAPITOLUL 3

Londra nu este prea departe de Gloucester și pentru că plecaseră foarte devreme, n-au avut de înfruntat aglomerația de pe șoselele de centură ale metropolei. Ralf conducea concentrat asupra problemelor de trafic, dar când ieșiră pe autostradă, își permise luxul unei conversații cu pasagera.

— Ai făcut cererea pentru permisul de conducere provizoriu ? întrebă el.

— Da, cu regim de urgență. Domnul Carter mi-a promis că va expedia documentele, imediat ce la primește la birou.

— Domnul Carter ?

— Da, avocatul meu.

— Asta înseamnă că știe ce avem de gând să facem ?

Charlotte dădu negativ din cap, surâzând.

— Nu, nu știe... nu cred că ne-ar aproba metoda.

— De asta poți fi sigură. Cu altcineva ai mai vorbit ?

— Nu. Cu cine aş fi putut să mă mai consult ? În afară de Jeanne nu mai am pe nimeni apropiat.

Pe parcursul a mai multor kilometri, nu mai schimbă nici un cuvânt. Panglica de asfalt a autostrăzii traversa un peisaj încântător de câmpie cu iarbă verde şi flori, dar tânăra fată era prea preocupată pentru a fi impresionată de frumuseţile naturii din preajmă. Ardea de nerăbdare să-l întrebe ceva pe Ralf Hendrix, dar nu avea curajul s-o facă. Se temea că va fi considerată indiscretă... După un timp de tăcere, se hotăreşte totuşi :

— Dar dumneata ? Ai spus cuiva că vom merge la Gloucester şi în ce scop ?

— Sigur că nu. Ştiu foarte bine ce înseamnă să păstrezi un secret profesional.

— Aşa credeam şi eu. Mă gândeam totuşi că dacă eşti căsătorit, probabil că ai spus soţiei că vei lipsi un timp de acasă...

— De ce crezi că sunt căsătorit ?

Charlotte îl privi cu coada ochiului şi-l văzu zâmbind.

— Nu cred nimic... Era o simplă presupunere.

Se simţea încurcată din cauza discuţiei pe care o deschisese şi găsi de cuviinţă să completeze

— Având în vedere vârsta pe care o ai, mi se pare firesc să fii însurat şi chiar să ai copii.

El încruntă sprâncenele, constatând

— Sunt într-adevăr destul de în vârstă, nu mai că... uite, vezi, nu sunt însurat.

Porni aparatul de radio, în semn de încheiere a discuției și ascultară amândoi muzica transmisă, fără să mai continue subiectul.

O oră mai târziu, Ralf opri în fața unui restaurant situat pe marginea șoselei.

— Cred că ne-ar prinde bine o cafea, propuse el.

Fără să-i răspundă, Charlotte scoase din geantă un termos.

— Am aici cafea, explică ea desfăcând capacul. Pot să-ți ofer.

— Vrei probabil să reduci cheltuielile operațiunii noastre, o ironiză el. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar să știi că vreau să-mi dezmorețesc puțin picioarele. Cafeaua duminică o vom bea mai târziu...

— Ai dreptate. Scuză-mă, nu mă gândisem...

În timp ce ea pune la loc termosul în geantă, Ralf coborî și ocolind mașina, veni să deschidă portiera pe partea ei. Gestul îi făcu plăcere, pentru că nu prea era obișnuită cu astfel de amabilități din partea bărbaților. În fiecare dimineață, la Londra, când mergea la serviciu, primea coate și era înghesuită bine de tot în vagoanele metroului, de oamenii care se grăbeau să ajungă la locul lor de muncă. În aceste condiții, bărbații cam uită să se poarte ca niște gentlemen...

Ralf nu se îndreptă spre restaurant, așa cum se aștepta ea, ci porni în direcția unei parări din apropiere, șchiopătând.

— Te rog să mă ierți că nu ți-am înțeles nevoia de mișcare, se scuza Charlotte venind lângă el. Ai înțepenit rău ? Uitasem...

El se opri brusc și, întorcându-se spre ea, îi vorbi răstit

— Pentru numele Domnului ! Termină odată cu scuzele astea fără rost !

Speriată, Charlotte zise în continuare :

— Sunt dezo... dar se opri din fericire la timp. Am să te aștept în restaurant.

Îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași hotărâți spre restaurant, fără să-i lase timp pentru un răspuns. În local, merse la toaletă unde se spălă pe mâini și pe față, încercând să se răcorească și să se calmeze în același timp. Se temea că întrecuse măsura și-l jignise rău de tot pe cel cu care mai avea atâtea lucruri de rezolvat. De când îl cunoscuse își dăduse seama că are de-a face cu un om căruia nu-i plăcea să-și exteriorizeze sentimentele, cu mult sânge rece, dar pe care o vorbă nelalocul ei îl putea indispune imediat. Dacă prin purtarea ei îl făcea acum să regrete că a acceptat s-o ajute ? Nu, nu putea să fie așa pentru că dimineața se arătase plin de entuziasm, când porniseră la drum... Mai curând, iritarea lui se putea explica prin faptul că era preocupat de cele ce vor urma, de misiunea dificilă

pe care și-o asumase, s-o recupereze pe Jeanne. Ar fi totuși bine — își zise ea — să fie mai reținută și mai puțin indiscretă cu întrebările ei stânjenitoare. Sigur că evitând orice conversație, călătoria risca să devină monotonă... dar mai bine așa !

leșind de la toaletă în sala de mese, îl căută din ochi pe Ralf, dar nu-l zări nicăieri.

Localul era acum aproape plin cu șoferi de camioane care intraseră între timp și câțiva dintre ei o priveau cu interes, urmărind cum se îndreaptă, singură, spre o masă liberă.

Unul dintre ei, mai obraznic, un tânăr cu barbă, își permise chiar s-o apuce de braț, când trecu pe lângă el.

— Bună, puicuțo ! Hai, stai aici cu mine și ai să capeți pe gratis o masă nemaipomenită !

— Nu-mi trebuie, mulțumesc ! Te rog lasă-mă să trec !

Dar camionagiul nu-i dădu drumul și râdea cu gura până la urechi, văzând-o cât era de disperată.

În acel moment ușa de la intrare se deschise și Ralf intră în local. Dintr-o privire, înțelese situația și din câțiva pași ajunse lângă ea.

— Las-o în pace pe domnișoara dacă nu vrei să-ți rup laba, spuse el cu o voce neliniștitor de calmă.

Surâsul se șterse imediat de pe fața derbedeului, care-și eliberă brațul Charlottei, mormăind

— Ce vrei, domnule ? Ce, nu știi de glumă ?

Roșie ca focul, Charlotte se îndreaptă aproape alergând spre prima masă liberă ce i se ivi în cale, urmată de Ralf care nu părea deloc grăbit.

— Mulțumesc, îi șopti ea cu ochii în pământ în timp ce el lua loc la masă.

— De fapt vina este a mea, nu trebuia să te las să intri aici singură.

Fură serviți cu cafelele pe care le comandaseră și Charlotte suspină ușurată, luând o înghițitură din lichidul amar și fierbinte.

— Cred că trebuie să-ți cer iertare pentru ieșirea mea de adineaori, începu Ralf mișcând distrat lingurița în ceașca cu cafea. Vezi... când vine vorba despre piciorul acesta al meu, mereu mă enervez...

— N-are nici o importanță...

— Dimpotrivă, are importanță și n-am avut dreptate săj mă răstesc la dumneata.

Jenată, tânăra fată îi evită privirea.

— N-am mai condus mașina de mult timp... de la accident, reluă el. Nu mă împac cu ideea că am devenit un handicapat... lantă-mă pentru felul în care m-am purtat.

Charlotte înțelegea foarte bine starea lui sufletească. Își dădea seama cât de mult îl afecta această slăbiciune pe el, omul obișnuit să se simtă permanent în perfectă condiție fizică. Dacă ar avea ceva mai multă răbdare să

aștepte un timp, cu siguranță că în curând își va recăpăta suplețea în mișcări, dar răbdarea nu părea să fie una din calitățile lui principale.

Pierdut în gânduri, cu figura întunecată, se juca nervos cu lingurița. Tânăra fată învățase de acum un lucru : orice manifestare de compătimire, în loc să-l îmbărbăteze, îl ofensa, așa că i se adresa ironică

— Cred că este rândul meu să-ți atrag atenția că n-are rost să te scuzi mereu pentru felul în care te-ai purtat și să-ți ceri iertare pentru că ai greșit față de mine, lăsându-mă o clipă singură.

Surprins de această schimbare de atitudine din partea ei, Ralf șovăi o clipă, apoi ridică mâinile în semn că se predă.

— Punct marcat ! Bravo, înseamnă că ai simțul umorului.

— Cred și eu ! N-ai avut timp să observi până acum lucrul acesta ?

— Te cunosc încă prea puțin.

— „Noi” ne cunoaștem prea puțin unul pe celălalt.

— Nu-i nimic, lucrul se poate rezolva în cursul expediției la care ne-am angajat.

A doua parte a călătoriei a decurs într-o atmosferă mult mai destinsă. Ralf o îndemnă pe Charlotte să-i povestească viața ei și tânăra fată se execută, trecând însă sub tăcere anii triști care urmaseră după moartea părinților.

– Și dumneata ? il întreabă la rândul ei. Din ce regiune ești originar ?

– Cam de nicăieri. Tatăl meu, militar și el, a lucrat în Germania, în Siria, în Cipru, acolo unde-i era garnizoana. Eu m-am născut în Anglia, dar l-am urmat pretutindeni. La majorat am revenit la Londra, unde m-am înscris la școala militară Sandhurst.

– Erai deci hotărât de la început să calci pe urmele tatălui ?

– N-am avut de ales. Suntem o familie de militari din generație în generație și am știut că asta mă așteaptă și pe mine, de când eram copil.

– Puteai să te împotrivești, dacă ai fi preferat o altă cale în viață...

– N-a fost să fie așa. M-am simțit întotdeauna atras de rigoarea și disciplina militară.

Destinul, luând forma unui accident, îl obligase să abandoneze profesiunea căreia îi dedicase întreaga lui viață. Charlotte îl compătimea, însă știa acum că este mai bine să nu pună întrebări, atunci când el nu spunea tot ceea ce ar fi dorit ea să afle. Acel accident misterios era desigur o amintire penibilă, care nu trebuia evocată, așa încât preferă să orienteze conversația spre lucruri banale, fapte de viață curente.

Avu astfel ocazia să descopere în el un tovarăș de călătorie plăcut, inteligent, spiritual.

Se mai opriă de două ori, pentru ca Ralf să-și dezmoțască picioarele.

Către sfârșitul călătoriei, Charlotte observă însă că are o figură din ce în ce mai obosită, deci fu mulțumită când, la ora zece, ajunseră la destinație.

Ralf opri mașina în fața unui hotel de la periferie, pe o stradă care continua până în centrul orașului.

— Cred că de așa ceva avem nevoie, remarcă el, studiind clădirea din fața lor. Turiștii se înghesuie la hotelurile din centru, aici cred că vin mai mult oameni modești, reprezentanți comerciali, care sunt în trecere, nu stau mai mult de o zi sau două... Așa că vom fi la adăpost de curioși și de indiscreți.

Cobori cu oarecare greutate de la volan și-și frecionă genunchiul anchilozat, făcând o strâmbătură de durere, dar surâse imediat ce o văzu pe Charlotte că se apropie de el.

— Să vedem dacă au camere libere !

Holul de primire era mic și mobilat numai cu un birou și câteva fotolii. Acționă soneria de pe birou și după un minut de așteptare, pe o ușă din fundul holului apăru o femeie între două vârste. Nu avea un aer prea amabil și după ce o cercetă îndelung pe Charlotte cu o privire bănuitoare, i se adresă lui Ralf

— Bună ziua, domnule. Ce doriți ?

— Două camere de câte o persoană.

— Două camere cu câte un singur pat ? se miră recepționera, care evident își făcuse o anumite părere despre această pereche care sosisese la hotel, fără bagaje.

— Exact, asta dorim !

— Bine, și cât timp aveți de gând să rămâneți la noi ?

— Pentru început o săptămână și dacă va fi cazul, poate mai mult.

Recepționera consultă registrul de pe birou.

— Am deocamdată o singură cameră de o persoană și o alta cu două paturi, îi informă ea. Poate că ar fi mai economic să luați camera cu două paturi, le propuse ea cu un surâs complice. Știți, aici nu suntem niște incuiiați...

— Incuiiați sau nu, asta este treaba dumneavoastră, replică Ralf. Deci noi vom lua cele două camere, cea simplă și cea dublă, pentru că avem nevoie de amândouă.

Femeia ridică din umeri

— Cum doriți !

După formalitățile de înscriere, luă două chei din tabloul situat în spatele biroului și întrebă :

— Cine va sta în camera dublă ?

— Charlotte deschisese gura să răspundă, dar Ralf i-o luă înainte

— Dați cheia domnișoarei.

El coborî la mașină și aduse pe rând bagajele, până la etajul doi unde se găseau camerele, situate nu departe una de cealaltă.

Raif îi duse Charlottei bagajul până la ușă și îi dădu întâlnire la ora douăsprezece, jos în holul hotelului.

— Ai jumătate de oră să te instalezi și să faci un duș. Mergem pe urmă la restaurant, să mâncăm ceva.

— De acord.

Camera era modest mobilată, cu un dulap pentru haine, două paturi gemene, un mic birou cu câteva sertare și un singur scaun.

Perdelele, de un albastru spălăcit, erau de bine, de rău asortate la culoare cu cuvertura care acoperea paturile. Charlotte nu se așteptase la ceva mai luxos, înțelegând că în acest hotel călătorii nu zăboveau de obicei mai mult de o zi sau două și se mulțumeau cu un minim de confort.

Când îl auzi pe Ralf bătând la ușă, își luă geanta și ieși pe coridor. Avusese suficient timp să-și pună hainele în dulap, să facă un duș să-și aranjeze părul.

Văzând-o, Ralf ridică sprâncenele, mirat :

— Ești gata, domnișoară ? Gata... putem să mergem la masă în oraș ?

— Sigur că da. Mi-ai spus doar că am la dispoziție o jumătate de oră...

— E adevărat. Dar sincer să fiu, n-am întâlnit până acum nici o femeie care să sufere de punctualitate...

— Viața îți poate rezerva mereu surprize, domnule ! răspunse ea râzând. Uite, eu sunt o femeie punctuală.

— Ești pentru mine un izvor nesecat de surprize, oftă el prefăcându-se disperat.

În oraș, cumpărare o hartă a regiunii, apoi intrară într-un restaurant modest unde comandă o masă îmbelșugată.

După ce băură cafelele, Ralf dădu ceștile la o parte și întinse harta pe masă. Arată cu degetul locurile unde erau situate cele două comunități ale seței Noua Fraternitate. În timpul mesei Charlotte nu se mai gândise la greutățile pe care le vor avea de înfruntat, așa încât acum fu readusă brutal la realitate de cele două puncte de pe harta pe care o avea în față. Într-unul din aceste două puncte, poate că se afla sora ei...

— De unde începem ? se interesă ea.

— Mai întâi, vom face cu mașina o recunoaștere, ca să vedem care din cele două ferme este mai ușor de supravegheat...

— Vrei să spui că începem chiar acum... ?

— De ce nu ? Cu cât pierdem mai puțin timp, cu atât este mai bine.

— Ai dreptate...

Tânăra se ridică de la masă, simțind cum i se zbate inima în piept. Aventura începea și ea, rușinată, își mărturisi că începuse să-i fie frică de ce va urma.

Ralf, care se ridicase și el, împăturise harta și acum îi șoptea la ureche

— Curaj, Charlotte. Nu trebuie să te aștepti la minuni. Până când vom afla unde este ținută Jeanne, poate să mai treacă mult timp.

Căutând o încurajare în privirea lui, ea a probă

— La asta mă gândeam și eu.

*

*   *

Prima comunitate o găsiră foarte repede, așezată între dealuri, în apropierea unui drum secundar. Ralf opri mașina înainte de un cot al drumului, ca să fie ascunsă unor eventuale priviri de la fermă și scoase din bortbagaj un binoclu.

După ce privi prin el un minut sau două, declară fără să-l coboare de la ochi

— Văd mai multe persoane care lucrează pe câmp. Ferma este înconjurată de un zid înalt. Trebuie să căutăm un loc sus pe deal, ca să putem vedea de acolo, peste zid, ce se petrece în interiorul fermei.

Lasând binoclul de la ochi privi în jur și arătând o colină mai înaltă, în stânga drumului, declară

— De acolo, de sus, vom putea vedea foarte bine ce se petrece în curtea și în grădina fermei. Sunt acolo și câțiva arbori, printre care putem să ne ascundem.

— Hai să mergem acolo, se grăbi Charlotte, arzând de nerăbdare.

— Nu încă. Mai întâi să localizăm și cea de a doua comunitate.

*
*   *
*

Această a doua comunitate era situată la sud față de Gloucester, în apropierea unui drum vechi, de pe vremea romanilor. Nu putea fi văzută de pe șoseaua națională, așa că lăsară mașina într-un luminiș și porniră pe jos pe drumeagul care ducea spre clădire.

— Hm ! Nu prea-mi place situația, remarcă Ralf. Drumul ăsta trece prin fața câtorva case și apoi se pierde în peisaj...

Se opri și consultă harta, încă o dată.

— Ce-am găsit aici, îmi place. Uite, vezi, acesta este un han pentru tineret, unde ne putem caza fără să trezim bănuiele. O să revenim îmbrăoați cum trebuie, cu rucsacul în spate.

Acum să ne grăbim să ajungem la mașină și să plecăm înainte de a le atrage atenția asupra noastră.

Charlotte, care mergea cu câțiva pași înaintea lui, se opri brusc.

— Stai puțin. Privește poarta aceea mare... după cotitură.

Își reluară drumul în tăcere. Poarta, încadrată de doi stâlpi masivi din cărămidă, era consolidată cu bare metalice. În stânga și în dreapta ei, zidurile înalte aveau deasupra lor șiruri de sârmă ghimpată. Pe un panou de lemn, vopsit în alb, stătea scris Earlswood Hall.

— Aici sunt cei pe care-i căutam, șopti Ralf.

— Ești sigur? Pe panou nu este menționată Noua Fraternitate.

— Știi doar că nu sunt amatori de publicitate...

Ralf se strecură la adăpostul unuia dintre stâlpii de cărămidă și de acolo își aruncă privirea în spațiul ascuns de zidurile înalte.

— Din păcate, nu se vede mare lucru. O perdea de arbori mă împiedică să văd clădirile.

Încercă, cu băgare de seamă, să deschidă poarta dar renunță imediat, constatând că era încuiată.

— Este probabil închisă pe dinăuntru, observă el, ca pentru sine.

Aplecându-se puțin, examină cu atenție broasca și scoase o exclamație de necaz.

— Au instalat aici un întreg sistem de alarmă. Dacă ar fi fost numai un lacăt, m-aș fi descurcat, dar dacă ating cât de puțin clanța asta blestemată, se declanșează sistemul. E o metodă a naibii de eficace pentru a scăpa de musafirii nepoftiți care vor să intre...

— și tot atât de eficace pentru cei care ar vrea să iasă de acolo, fără aprobarea lor, îl completă Charlotte.

— Să plecăm cât mai repede de aici. Vom începe cu cealaltă comunitate care pare mult mai ușor de supravegheat.

— Eu cred că am câștiga timp dacă am începe aici supravegherea, fu de părere Charlotte. Tocmai pentru că este așa de bine păzită, asta mă face să cred că aici sunt aduși cei de a căror convertire nu sunt siguri.

— Poate că ai dreptate. Dar ce te face să crezi că Jeanne ar fi printre cei care ar vrea să renunțe? Tot așa de bine se poate admite că a fost „disciplinată” cu metodele lor infernale. Așa că este preferabil să procedăm prin eliminare și să începem la cealaltă fermă, unde supravegherea pare să fie mult mai ușoară pentru noi.

— Dacă crezi că așa este mai bine... cedă Charlotte, fără să aibă aerul că este convinsă.

— Fii liniștită, o asigură Ralf. Dacă n-o găsim pe Jeanne dincolo, ne înapoiem sigur și o vom căuta aici.

— Dar cum crezi că vom putea pătrunde înăuntru, fără să fim semnalati de sistemul lor de alarmă ?

— Am să găsesc eu o posibilitate, fii sigură, o liniști el surâzând.

Charlotte își recăpătă curajul văzându-l că nu pare îngrijorat și încrezându-se în spiritul lui de inițiativă.

Revenind la hotel, tânăra fată expedie o telegramă domnului Carter, indicându-i adresa hotelului în care erau găzduiți. După o masă frugală urcară în camere, fără să mai piardă timpul în discuții inutile, socotind că trebuie să fie bine odihniți pentru a doua zi, când plecarea era stabilită la ora șase.

*

*

Când porniră la drum, a doua zi, tot hotelul dormea încă, așa că, pentru a bea o cafea, se opriră la un bar din apropiere. După cum fusese înțelegerea, se îmbrăcaseră cu blugi, aveau rucsacurile cu ei, reușind să pară doi turiști, îndrăgostiți de natură și de plimbări pe jos.

La aproximativ un kilometru de ferma comunității, Ralf parcă mașina sub un mal ierbos și apoi o conduse pe Charlotte spre locul pe ca-

re-l alesese ca post de observație. Ceața dimineții se ridica încet, făcând loc soarelui strălucitor. Decorul era minunat, iarba de un verde proaspăt, mirosul pământului umed și cântecele păsărilor alcătuiau un tablou care-i amintea Charlottei visul din copilărie, acela de a trăi liber în mijlocul naturii înfloritoare.

Smulsă din realitate de frumusețea din jurul ei, i se adresă lui Ralf :

— Ce zici, nu-i așa că e minunat tot ce vedem în jurul nostru ?

El ridică sprâncenele, apoi răspunse pe un ton indiferent

— Da, da, așa se pare...

Imediat, tânăra fată își dădu seama că făcuse cel puțin o gafă, extaziindu-se în fața frumuseților naturii, acum când ei se găseau într-o situație dramatică ce ar fi trebuit să-i orienteze atenția în cu totul altă direcție. Cu lacrimi în ochi, își continuă drumul, ținând capul plecat, pentru ca Ralf să nu observe disperarea ce o cuprinsese.

Urcară în tăcere panta, pe poteca îngustă care șerpuia pe flancul colinei, până când Ralf se opri, puse jos rucsacul și se întoarse cerându-i să stea pe loc și să-l aștepte câteva minute. Reveni curând și arătându-i un boschet situat pe o înălțime deasupra lor, îi spuse

— Ne vom instala acolo, printre arbori și tufiguri și sunt sigur că nimeni nu ne va observa prezența.

Charlotte îl urmă, mergând aplecată, ca să fie cât mai bine ascunsă de vegetația bogată din jurul lor. Grupul de arbori forma un cerc, în mijlocul căruia se instalară. Ralf rupse câteva crengi pentru a-și asigura o cât mai bună vizibilitate în direcția fermei din vale. Charlotte își scoase jacheta și se așeză pe ea, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac prăbușit. Din această poziție vedea foarte bine atât ferma cât și câmpurile cultivate din jurul ei. Clădirea era o construcție veche cu acoperișul ascuțit, cu olane, având în jur o mulțime de acareturi. Curtea era înconjurată de un zid înalt din piatră cenușie, străpuns într-un singur loc de o poartă solidă de lemn.

Prezența unei grădini de legume și trandafirii agățători de pe pereții clădirii îi dădeau aspectul unei gospodării tihnite, așa că era greu de crezut că acolo își are sediul o sectă de fanatici.

Curtea era pustie, ceea ce o făcu pe Charlotte să creadă că toți locuitorii fermei dormeau încă. Curând însă, un sunet de clopoțel îi ajunsese la urechi și imediat, dintr-un grajd apărură un om care mîna înaintea lui vreo cinci, șase vaci.

— Vacile au fost mulse deja, observă Ralf care urmărea atent tot ce se petrecea jos, cu binoclul la ochi.

Scoase apoi un carnețel din buzunar, în care notă ceva, după ce se uitase la ceas.

— Ce ai notat acolo ? vru să știe Charlotte.

— Vreau să stabilesc oare este programul, pe ore, al celor de la fermă. După o zi, două de observație, vom ști când este momentul potrivit pentru a interveni, cu cele mai mici riscuri.

Încet, încet, ferma se trezi la viață. Omul de la grajd dusese vacile la păscut și apoi intrase în clădirea centrală. Pe unul din coșurile de pe acoperiș apăruse un fir de fum, și din bucătărie ieși o femeie oare se îndreptă spre cotetul găinilor. Charlotte ceru imediat binoclul pentru a-i vedea fața, dar se convinse repede că nu era sora ei.

Între timp, în curtea fermei activitatea se întetise. O femeie dădea de mâncare la păsări, altă întindea rufe la uscat, câțiva bărbați porniră un tractor cu care pleacă afară din incintă. Puțin mai târziu își făcu apariția o furgonetă care încărca bidoanele cu laptele mult dimineața. Se părea că toți locuitorii din fermă își desfășoară activitatea după un program riguros stabilit. Ralf nota mereu în carnet datele acestui program și Charlotte cerea binoclul ori de câte ori în curte apărea o siluetă feminină, dar... nici urmă de Jeanne.

La amiază, lucrătorii făcură o pauză de care Ralf și Charlotte profitară la rândul lor, pentru

a mânca din proviziile pe care le aduseseră cu ei. Se făcuse cald și nici o adiere de vânt nu mișca o frunză în jur.

— Eu am să fac puțină mișcare, așa că te rog, în lipsa mea, să urmărești și să notezi exact tot ce se petrece acolo jos.

Charlotte se întinse pe iarbă, cu binoclul la ochi, încercând să nu scape nimic din activitatea celor de la fermă. Simțea însă că oboseala și căldura o apasă și că somnul amenință să o cuprindă. Își scosese puloverul gros, de lână, însă blugii îi țineau prea cald la picioare și regreta acum că nu are un șort, care ar fi fost mult mai potrivit. Activitatea din curtea fermei încetase, singura manifestare de viață din jurul Charlottei fiind bâzâitul unor insecte care zburau printre firele de iarbă. De două ori tânăra fată simți că ațipește, dar de fiecare dată, cu un efort de voință, reuși să rămână trează. Puțin mai târziu auzi zgomotul unui motor. Cu atenția mărită urmări drumul de jos până când apărură mașina care-l provoca, aceasta însă trecu fără să oprească în fața porții din zidul care împrejmuia ferma. Liniștită din acest punct de vedere, începuse să creadă că toată supravegherea pe care o făceau n-are rost. Era plictisită, somnoroasă, gata să ațipească de-a binelea, când o ușoară mișcare a unui tufiș din curtea fermei îi atrase atenția. După un moment de așteptare, văzând că nu se întâmplă nimic acolo, fu convinsă că i-au

obosit ochii și că nu mai poate conta pe ei, ca înainte. Dar, nu mult a lipsit să-i cadă binoculul din mână când deodată îl văzu pe Ralf țâșnind dintr-un tufiș și alergând să se ascundă lângă zidul unui grajd. Trezită din somnolență, se grăbi să regleze claritatea imaginii obținută prin lentilele binoculului și-l căută din nou la locul unde dispăruse. Ce-l apucase să pătrundă acolo în plină zi ? Era nebun de legat ! La un moment dat îl văzu că ridică fața în direcția unde se afla ea, sus pe colină. Cu degetele crispate pe binoclu, pe jumătate moartă de spaimă, Charlotte aproape că nu mai putea respira din cauza încordării. În fine, îl văzu cum traversează curtea îndreptându-se spre zidul din spatele casei. Probabil că pe acolo intrase... Dar deodată ușa grajdului începu să se deschidă încet. Ralf încrămeni pe loc. Îngrozită, Charlotte văzu cum ușa continuă să se deschidă și din spatele ei își făcu apariția... un câine jigărit. Il văzu pe Ralf, însă pentru că era bătrân și somnoros, nu reacționează imediat. De abia apucase să latre o dată, că Ralf se repezi spre el și-l imobiliză, strângându-i cu o mână botul și împiedicându-l astfel să mai scoată vreun sunet.

Din păcate, cineva din interiorul clădirii auzise lătratul și acum o siluetă de bărbat apăruse pe peronul din fața bucătăriei. Câinele se zbătea în brațele lui Ralf, încercând să se elibereze. Charlotte înțelese că toată scena se

petrecea într-o tăcere deplină, tăcere care-l intriga pe stăpânul animalului și-l determină să se îndrepte către grajd.

Situația părea disperată când în fața porții opri o mașină al cărei șofer claxona nervos cerând să i se deschidă. Cel de al doilea claxon îl făcu pe omul nostru să se întoarcă din direcția în care pornise și să se îndrepte spre poartă pentru a permite mașinii să intre în curte. De cum întoarse spatele spre grajd, Ralf o luă la fugă spre zid, ținând în brațe câinele care se zbătea de mama focului. Ajuns la baza zidului, îl aruncă din brațe și dintr-o săritură demnă de un atlet olimpic, trecu de cealaltă parte. Câinele lătra acum furios... la zid, așa că, nemaiavând cu cine să se războiască, își îndreptă „vigilența” spre mașina care tocmai intrase în curte, hămăind de ți-era mai mare dragul să-l auzi ce bine își face datoria.

Charlotte închise ochii și scoase un oftat de ușurare, gândind că dacă Ralf va face în fiecare zi o figură ca cea de astăzi, atunci săptămânile următoare promiteau să fie foarte distructive.

După câteva momente de relaxare, își reluă postul de observație.

Mașina care intrase în curtea fermei era de culoare albastră și semăna cu o dubiță. Șoferul deschisese portierele și încărcă vehiculul cu legume și cartoane cu ouă, ajutat de omul care fusese atât de aproape să-l surprindă pe

Ralf. Charlotte notă cu grijă ora sosirii și numărul de înmatriculare al mașinii, care după toate probabilitățile servea la aprovizionarea cu alimente a comunităților sectei. Nu era exclus, își zise ea, ca aceeași dubiță să fie folosită și pentru transportul de persoane dintr-o parte în alta. După douăzeci de minute, bine încărcată, mașina plecă în direcția satului celui mai apropiat, Ciren.

Nu după mult timp, Ralf își făcu apariția, speriiind-o pe Charlotte care nu-l auzise apropiindu-se. Era mulțumită că revenise cu bine din aventura în care se lansase, dar în același timp supărată că nu-i spusese nimic despre ceea ce avea de gând să facă.

— Am impresia că m-ai văzut acolo jos, nu ? o întrebă el cu un aer nevinovat.

— Ba bine că nu ! Cred că ai vrut să te convingi că cei din fermă nu-și dau seama că noi îi spionăm de aici de sus.

— În parte, da... Nu au cum să ne vadă, însă va trebui să fim atenți, pentru că lentilele binoculului sclipesc puternic când bate soarele în ele.

— Ai mai descoperit ceva interesant ?

— Câteva lucruri care m-ar putea ajuta în cazul unei expediții nocturne. Și ca să fiu sincer, am vrut să mă verific pe mine, să văd dacă mai sunt în stare de „plimbări” cum a fost cea de adineaori.

— Și eu care credeam că în armată te ocupai numai de dirijarea unor astfel de operațiuni, lăsând subordonații să le execute în fapt.

El surâse cu o lumină amuzată în privire.

— Nu m-am limitat numai să dau ordine în armată, preciză el. Am participat, ca orice soldat, la o mulțime de acțiuni operative.

— Judecând după ceea ce ai făcut astăzi, pot să cred că ți-au cam plăcut aceste acțiuni... cum le-ai zis... operative.

Tânăra fată își dădu seama — din nou prea târziu — că nu folosise tonul cel mai potrivit, lăsând impresia că îl acuză pentru ceea ce făcuse.

Surâsul lui Ralf dispăruse ca prin farmec și acum el o privea cu un aer grav.

— Să n-ai impresia că-mi arde de joacă. Știu să apreciez exact situațiile periculoase și atunci când m-am angajat, am făcut-o fiind convins că pot ajunge la un rezultat favorabil.

Ea își lăsă bărbia în piept, supărată mai curând pe ea însăși pentru felul necontrolat în care-i vorbise.

— Charlotte ?

Ea ridică privirea și-i mărturisi

— M-ai speriat îngrozitor, asta este ! Când a început să latre câinele acela... De ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci ?

— Pentru simplul motiv că te-ai fi opus...

— Cred că... dimpotrivă, ți-aș fi urât noroc.

Ești mult mai în măsură decât mine să știi care sunt riscurile în astfel de situații și în afară de asta, sunt convinsă că oricât m-aș fi opus, ai fi făcut tot așa cum ți-ai pus în gând să faci. N-am dreptate ?

— Ai într-adevăr dreptate. Mă bucur însă că ai încredere în mine.

Privirile lor se întâlniră în tăcere și făcură pace.

Ralf se aplecă asupra rucsacului său, îl deschise și negăsind ceea ce căuta, i se adresează

— Nu mai avem nimic de băut ?

— Două cutii de bere. Dar sunt calde...

— Bune și așa...

Deschise cele două cutii și-i oferi una din ele tinerei fete.

— N-am băut niciodată bere, mărturisi ea șovăitoare.

— Ei bine, încearcă acum ! N-ar fi exclus să-ți placă.

Fiindu-i tare sete și neavând de ales, își făcu curaj și sorbi o înghițitură. Primul lucru care o surprinse fu gustul amar al băuturii, dar se obișnuie repede cu el.

— Ce ai notat în legătură cu dubița ? o întreabă Ralf. Eu, înțelegi... eram grăbit, n-am avut timp să mă interesez de ea.

Charlotte îi relatează tot ce observase și el se declară de acord cu bănuiala ei, conform căreia mașina putea servi și la transportul unor persoane aparținând sectei.

— Această fermă asigură aprovizionarea mai multor comunități cu alimente din producție proprie. Tare aș vrea să știu dacă aprovizionarea se face zilnic.

Ralf mai luă o gură de bere înainte de a continua

— Am descoperit câte ceva destul de interesant în cursul vizitei pe care am făcut-o. Ușa din spatele clădirii era deschisă, așa că am văzut că nu dă direct în bucătărie, ci pe un coridor. Am observat un fel de panou de afișaj, pe care erau lipite niște liste, probabil. Cred că erau programări pentru echipele de lucru la câmp sau în interiorul fermei. Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, atunci înseamnă că pe aceste liste sunt trecute numele locatarilor și deci sunt foarte interesante pentru noi...

— Dacă pe liste nu figurează numele Jeannei ? continuă ideea Charlotte.

— O vom căuta mai departe, în altă comunitate.

— Impresia mea este că Jeanne nu se găsește în această fermă, declară Charlotte după un moment de gândire. Programul este prea liber, se intră și se iese prea ușor și, pe de altă parte, cred că i-am văzut în cursul dimineții pe toți cei care alcătuiesc grupul de aici. Cred mai curând că o țin în cealaltă parte, la Earlswood Hall...

— Tot ce se poate... Dar nu putem pleca până nu suntem siguri că într-adevăr Jeanne nu-i aci.

— Să înțeleg că ai de gând să le mai faci o vizită ? întrebă Charlotte fiind convinsă că i-a ghicit intențiile. Când ? Noaptea ?

— Poate că da... Dar am altă idee mai bună...

— Adică ?

— Am să-ți spun mai târziu...

Căscă somnoros, își scoase cămașa și se întinse pe iarbă.

— Deocamdată vreau să trag un pui de somn. Te rog să mă scoli peste o oră. Vezi în continuare ce se mai întâmplă pe jos...

Charlotte nu era prea încântată de programul care i se făcuse, dar nu avea de ales. Se instală deci cât mai confortabil cu putință, sprijinindu-și spatele de trunchiul copacului căzut și-și reluă postul de santinelă. Ar fi vrut să-și scoată și ea bluza, fiindcă îi era teribil de cald, dar renunță la idee.... nu purta sutien pe dedesubt.

Jos la fermă, activitățile curente se desfășurau liniștit, vitele erau încă la păscut și din când în când, o siluetă traversa curtea dinspre casă spre acareturi sau invers.

Charlotte se simțea, la rândul ei, din ce în ce mai obosită. Îi aruncă o privire lui Ralf care dormea dus. Pe pieptul lui se reliefau sub piele mușchii puternici. Avea o talie foarte subțire și o umbră de păr brun pe piept. Pielea îi era pa-

lidă, așa cum este cea a unui om care a fost bolnav mai mult timp și care n-a avut când să se bronzeze la soare. Ea se gândi că avea întotdeauna probleme cu expunerea la soare. După prima zi de plajă, nasul i se înroșea și se jupuia, foarte puțin estetic. Îl privea de câteva minute, când el se mișcă în somn și ea își îndreaptă din nou atenția asupra fermei. Îi fusese teamă să nu se trezească și s-o surprindă că-l spionează.

După exact o oră îl trezi, punându-i mâna pe umăr.

— Ceva nou ?

— Nimic...

— Atunci preiau postul de observație. E rândul tău acum să te odihnești puțin.

Charlotte îl ascultă recunoscătoare, încântată că începuse s-o tutuiască. Se întinse și ea pe iarbă și își făcu pernă din pulloverul pe care-l avea cu ea, apoi întorcându-se pe o parte, adormi asouă de trunchiul copacului căzut de lângă ei. Apucă să se mai gândească la Ralf care avea acum ocazia să o studieze dormind, așa cum făcuse și ea cu el. Ca ea să-l privească, asta da, cu treaba inversă... nu prea era de acord.

*

*

*

Până la căderea nopții, nu se petrecu nimic deosebit. La apusul soarelui, vitele fură aduse la grajd și o femeie dădu mâncare câinelui. Apoi,

una după alta, în casă se aprinseră luminile și prin ferestrele larg deschise se revărsau melodii-le unor cântece religioase cântate în cor. La ora zece, toate luminile fură stinse și atunci Ralf hotărî că programul zilei se terminase și pentru ei.

— Gata pentru astăzi, declară el. Nu încerc nimic în seara asta. N-am cu ce să-l reduc la tăcere pe prietenul meu, dulăul... Măine venim din nou.

Reveniră la locul unde lăsaseră mașina și pe drum spre Gloucester se mai opriră la un restaurant pentru a cina. Ajunsă la hotel, Charlotte se băgă imediat în pat și adormi cât ai bate din palme...

*

* *

A doua zi, dimineața la ora nouă, erau din nou la postul lor de observație. Ziua se anunța și mai călduroasă, dar, prevăzătoare de data asta, Charlotte îmbrăcase un șort sub blugi. De îndată ce se risipi răcoarea dimineții, se debarasă de pulover și de pantaloni.

Ralf o studie din cap până în picioare, dar se abținu de la crice comentariu. Își scoase și el cămașa, dându-i Charlottei ocazia să constate că pielea lui începuse să se bronzeze, pierzând ceva din paloarea bolnăvicioasă pe care o remarcase în ziua precedentă.

Nu avură de constatat nici o modificare în activitatea de rutină a fermei. La ora zece apărură furgoneta care luă bidoanele cu lapte.

– Mă întreb dacă mașina aparține sectei sau vreunei lăptării din vecinătate ? își puse Ralf întrebarea, cu voce tare.

– Pe caroserie scrie ceva, interveni Charlotte care privea prin binoclu. Vopseaua este cam spălăcită, dar parcă văd... Lăptăria Cooperativă Norton. Nu, parcă nu e Norton... Merton. Lăptăria Cooperativă Merton.

– Bravo ! E cumva și un număr de telefon ?

– Nu văd așa ceva...

Ralf se ridică brusc în picioare, își îmbracă la iuteală cămașa și-i spuse Charlottei să-l aștepte pe loc.

– Dar... unde te duci ?

– Să dau un telefon.

– Telefon ? Unde ?

– Bineînțeles la Lăptăria Merton...

Cu aceste cuvinte, făcu stânga-mpnejur și plecă grăbit.

Lipsi un timp îndelungat, în care tânăra fată continuă, nervoasă, supravegherea fermei. Trebui să-și schimbe de mai multe ori locul, căutând să se așeze la umbră, din cauza razelor de soare care deveniseră arzătoare.

Când Ralf reveni după mai bine de o oră, își stăpâni cu greu curiozitatea, așteptându-l să bea o bere.

– Uf, ce căldură ! exclamă el ștergându-și fruntea scaldată de transpirație.

– N-ai de gând să-mi spui odată ce-ai aflat ? nu mai putu să se abțină Charlotte.

— Numele exact al lăptăriei este Homerton, așa că am pierdut ceva timp până am dat peste ea în cartea de telefon. M-am dus apoi până la ei, spunându-le că sunt un fermier din vecinătate. Am aflat astfel că furgoneta trece în fiecare zi pe la mai multe ferme ca să preia laptele muls dimineața.

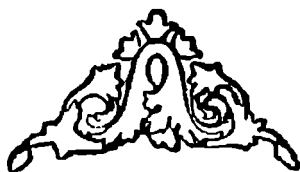
— Și altceva ?

— Altceva este aceea că și mâine furgoneta se va opri la fermă, la aceeași oră...

Izbučni în râs, văzând figura decepționată a fetei care aștepta desigur ceva mai interesant.

— Și, draga mea Charlotte, mâine vom folosi această mașină, pentru a intra cu ea în curtea fermei.

CAPITOLUL 4

Fără să-i mai dea alte amănunte, Ralf îi spuse fetei să strângă lucrurile cu care veniseră și care acum erau împrăștiate în jurul lor. Îi ceru să păstreze la îndemână numai binoclul și carnețelul.

— La ce oră a venit ieri dubița albastră la fermă ? întrebă el.

— Exact la ora trei.

— Perfect. Iată ce vom face eu am să iau mașina și am să merg pe drumul de la baza dealului. Tu ai să stai într-un loc pe care ți-l voi arăta imediat și când ai să mă vezi jos pe șosea, să-mi faci semne cu mâinile ca să te pot situa în decor. Ai înțeles ?

— Cred că da... dar nu prea înțeleg scopul...

— Ascultă mai departe. Eu am să mă opresc jos pe șosea la un punct de unde să te pot vedea și voi aștepta acolo. Vreau să urmăresc dubița și tu trebuie să-mi faci semn când pleacă de la fermă, ca să mă iau după ea.

— Și dacă astăzi nu vine la fermă ?

— O să vedem atunci ce este de făcut !

— Ce trebuie să fac eu, dacă mă lași singură pe aici pleci în urmărirea mașinii albastre ?

— Aștepți o oră și apoi te duci la locul unde parcăm de obicei mașina noastră. Acolo am să vin să te iau de îndată ce va fi posibil.

După ce plecă, la douăzeci de minute, Charlotte trecu de cealaltă parte a dealului, de unde se vedea șoseaua, așteptând să apară Ralf cu mașina lor. Trecu mai întâi un camion verde, apoi un biciclist și în fine la cotitura drumului apăru și Ralf.

Charlotte începu imediat să învârtască în aer puloverul, deasupra capului. Ca răspuns că o văzuse, Ralf aprinse farurile mașinii și apoi parcă lângă un grup de arbori pe marginea drumului.

Considerând că și-a îndeplinit misiunea, tânăra se reîntoarce la punctul de unde supraveghea ferma.

Dubița albastră veni într-adevăr la fermă, însă mai târziu, după ora patru. Imediat ce șoferul închise portierele după încărcarea proviziilor, Charlotte se grăbi să treacă în cealaltă parte a dealului. Ajunsă la punctul stabilit, dădu semnalul după care Ralf putea începe urmărirea.

Două ore mai târziu, când Ralf reveni la locul stabilit pentru întâlnire, o găsi pe Charlotte așezată pe iarbă. Deschise portiera și ea se strecură în mașină scoțând un oftat de ușurare.

— Ți-a fost greu să mă aștepți atâta timp ? o întrebă el.

— Nu chiar, răspunse ea bosumflată. Numai că m-am săturat să-i tot refuz pe amabilii șoferi care mă tot invitau să fac o plimbare cu ei...

— S-au legat de tine ?

— Poate crezi că au făcut invitațiile așa... din amabilitate !

Ralf privi cu coada ochiului silueta elegantă a fetei de lângă el ; picioarele ei fine se vedeau până sus datorită șortului minuscul pe care-l purta. El zise surâzând

— Parcă i-aș înțelege, într-un fel...

Obrajii fetei erau roșii ca racul, pentru că nu-i scăpase privirea lui.

— Ai reușit să urmărești mașina albastră până la destinație ?

Ralf zâmbea, nelăsându-se păcălit de motivul pentru care ea schimbasesc vorba.

— Da. S-a dus direct, așa cum bănuiam, la cealaltă comunitate, Earlswood Hall. Am așteptat câțva timp să iasă, dar a rămas acolo, ceea ce înseamnă că aparține sectei.

— N-am impresia că aceste amănunte ne ajută...

— Orice informație poate avea valoarea ei la momentul potrivit...

— Și acum, ce mai crezi că avem de făcut ?

— Măine scoatem bani de la bancă și cu ei am să încerc să-l mituiesc pe șoferul care conduce furgoneta lăptăriei Homerton. Poate că va fi de acord să-l înlocuiesc la operațiunea de preluare a bidoanelor cu lapte. Dacă reușesc să intru în fermă, ajung eu să pot citi și numele de pe lista afișată pe culoarul din fața bucătăriei.

Charlotte îl asculta, mirată de simplitatea acestei idei, dar imediat găsi de cuviință să obiecteze

— Dacă șoferul refuză să fie mituit ? Ce-ai să faci dacă te surprinde cineva încercând să dătești lista afișată ? Știi să conduci o furgoncă ?

Ralf izbucni în râs.

— Da' știu că nu te încurci când e vorba să pui întrebări ! Deci furgoneta știu să o conduc, pe șofer îl pot mitui cu bani sau luându-i la sentiment...

— Cum adică ?

— Spunându-i adevărul, în fine, aproape tot adevărul... Îi voi spune că vreau să-mi iau înapoi logodnica. Cât privește intrarea în clădire, nimic mai simplu în căutarea closetului.

– Bine, bine. Dar pe lăptar îl cunosc desigur de mai mult timp...

– Orice lăptar are dreptul să se mai îmbolnăvească din când în când...

– Văd că ai răspuns la toate, ești inventiv. Eu nu m-aș fi gândit la toate aceste șmecherii, pentru că de felul meu, nu-mi place să mint...

– N-are importanță, o întrerupse el. Să știi că armata este o școală excelentă, unde ai ocazia să înveți fel de fel de lucruri...

O privi surâzând și în clipa următoare izbucniră în râs, amândoi.

*

*

Dar a doua zi dimineață, Charlotte nu mai avea chef să rădă, așteptând trecerea furgonetei lăptarului.

Ralf parcase mașina lor pe marginea drumului care ducea la Gloucester, la mică distanță de fermă.

El părea liniștit și sigur de sine, în timp ce tânăra fată numai cu greu își stăpânea nervozitatea. Mergea în sus și în jos, tresărind de câte ori se auzea motorul unei mașini, înainte de cotitura drumului de la locul unde așteptau ei.

Ralf, sprijinit cu nonșalanță de aripa mașinii, o urmări un timp în tăcere, apoi o sfătui

— Destinde-te, nu te agita atâta, nu ai de ce să te temi...

— Poate că ai dreptate...

Suspinând, veni să se sprijine de caroserie, lângă el. Dar nu putu să stea liniștită mai mult de cinci minute și se ridică având intenția să-și reia plimbarea în sus și în jos. Ralf o apucă de braț și o obligă să se întoarcă cu fața spre el

— Ți-am spus să te liniștești, Charlotte ! Dacă planul meu nu reușește, o să găsim noi altceva...

— Nu mi-e teamă de un eșec, îl asigură ea. Sunt îngrijorată că ar putea să te surprindă când ai să citești numele de pe listă și mă tem... să nu pățești ceva...

Ralf îi privi fața îngrijorată și i se adresă

— Nimeni nu are să-mi facă nimic...

— Parcă poți să știi...

— Membrii seței propovăduiesc pacea și nonviolența, nu-i așa ? obiectă el sarcastic. Dealtfel, dacă ar încerca... să știi că sunt capabil să mă apăr...

— Da, dar...

Ralf se ridică în picioare, cu mâinile încrucișate pe piept

— Dacă nu mă înșel, sunt plătit pentru a executa o misiune, cu toate riscurile pe care le comportă ea.

Charlotte privea cu încăpăţânare în jos şi câteva clipe tăcură amândoi. Primul care rupse tăcerea fu Ralf

— Ascultă, să ştii că nu am avut intenţia să te jignesc. De fapt, eu...

— Nu e vorba de faptul că m-aş simţi ofensată ! Defectul meu este că... îmi fac întotdeauna prea multe griji pentru... pentru oamenii de lângă mine...

Vorbise cu o voce calmă, dar ochii îi înotau în lacrimi.

— Ştii ceva ? Mai bine să inversăm rolurile şi să-i lăsăm pe alţii să-şi facă griji pentru tine, remarcă Ralf.

Charlotte îl privea nedumerită. Până atunci îşi luase mereu în serios responsabilitatea faţă de sora ei mai mică, dar nu se gândise niciodată că s-ar putea găsi cineva care să-i poarte ei de grijă.

Chiar în acel moment se auzi zgomotul unui motor şi curând apăru, ieşind din viraj, furgoneta lăptarului.

— Treci repede în maşină, ordonă Ralf. Dacă am nevoie, te chem.

Charlotte se execută în tăcere, în timp ce el trecu în mijlocul drumului şi cu braţul ridicat făcu semn şoferului să oprească. Furgoneta îşi încetini mersul şi apoi se opri la marginea şoselei. Începu o discuţie între Ralf şi şoferul care coborâse geamul de la portieră, după care a-

cesta din urmă se dădu jos din cabină și tratativele continuară însoțite de fel de fel de gesturi, de o parte și de alta. În final, apărură bancnotele... Ralf se urcă în cabină și demară singur, în direcția fermei.

Lăptarul se apropie de mașina în care era Charlotte și salutând-o i se adresa

– Prietenul dumitale mi-a spus să-l aștept aici până se întoarce.

– Sigur că da. Poftim, urcă... și deschise portiera. Omul avea în jur de patruzeci de ani, părul des, negru și în general aerul unui tip cumsecade.

Urcă în mașină, se instalează comod pe banchetă și – vorbăreț din fire – începu conversația

– Ce scandal, domnule ! Guvernul ar trebui să scoată o lege care să le interzică tinerilor să intre în sectele astea de fanatici... am înțeles că este vorba de sora dumitale...

– Da. Abia a împlinit nouăsprezece ani...

– O rușine, domnule ! O rușine ! Am eu copii și înțeleg ce trebuie să simți...

Charlotte îl încurajă să vorbească mai departe, fiindu-i recunoscătoare pentru ajutorul dat și mai ales pentru discreția lui. Din când în când, îi punea câte o întrebare, ca să-i stimuleze vorbăria, pe care în realitate nici n-o asculta. Gândul ei îl urmărea pe Ralf... se temea pentru el.

Timpul se scurgea chinuitor de încet. În fine, furgoneta apărură după cotitura drumului. Charlotte sări din mașină și alergă în întâmpinarea ei... de fapt în întâmpinarea lui Ralf.

– N-ai pățit nimic ? N-ai avut probleme ? Ai reușit să citești lista ? Era acolo și numele Jeannei ? slobozi ea o „rafală” de întrebări cu o voce atât de grăbită încât începuse să se bâlbâie.

– Din păcate, nu... suspină el. Lista am citit-o foarte atent, dar pe ea nu era trecut numele Jeannei. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să încercăm la cealaltă comunitate.

Lăptarul se apropiase de ei între timp și constatând că nu mai au nevoie de el, își luă rămas bun și plecă la treburile lui.

– N-au mirosit nimic când au văzut astăzi alt șofer care vine să ia laptele ? întrebă Charlotte acum singură cu Ralf.

– Absolut nimic. Closetul este chiar pe culoarul din fața bucătăriei, așa că n-am avut probleme, am putut citi lista de două ori, fără să fiu deranjat de nimeni.

– Și acum ce facem ? La Earlswood Hall nu va fi așa de ușor de intrat.

– Da... așa se pare... numai că am eu o idee...

*

*

A doua zi fiind duminică, hotărârea să fie și pentru ei zi de odihnă. Magazinele erau închise, așa încât Ralf era obligat să aștepte ziua de luni pentru a cumpăra lucrurile de care avea nevoie.

Afară era frumos, căldura era atenuată de o adiere răcoroasă. Vara își intrase deplin în drepturi în această regiune a Angliei.

Charlotte îmbrăcase o rochie de bumbac, viu colorată, mulțumită că are în față o zi de odihnă și relaxare, după orele de încordare din ajun.

Împreună cu Ralf se amestecară în mulțimea de oameni ieșiți la plimbare și, aproape fără voia lor, fură conduși până în fața celebrei catedrale din Gloucester.

Intrând sub imensa cupolă, Charlotte fu orbită o clipă datorită trecerii bruște de la lumina puternică de afară, la penumbra solemnă din interior. Înăuntru domnea liniștea lăcașurilor sfinte și o răcoare plăcută cobora din boltele gotice, susținute de stâlpi uriași. Toți vizitatorii vorbeau în șoaptă, impresionați de măreția decorului sacru. Ralf și Charlotte se opriră în fața vitraliilor din aripa de vest. Razele soarelui transformau bucățile de sticlă colorată într-o simfonie de culori albastru, violet, roșu, galben auriu...

— Este cel mai mare vitraliu medieval din Anglia, șopti Ralf și o conduse apoi în fața unei plăci comemorative, fixată în fața lor pe perețele de piatră.

Charlotte rămase nemișcată minute în șir, cu ochii închiși, rostind în gând rugăciunea pe care o spunea de atâtea săptămâni „Doamne, Dumnezeule, dă-mi-o pe Jeanne înapoi, ai grijă de ea.”

Intrigat de tăcerea ei, Ralf o atinse ușor cu mâna pe umăr și atunci tânăra fată se întoarse cu fața spre el, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis...

— Hai să ieșim de aici, hotări el cu sprâncelele încruntate.

*

* *

Pe malul râului găsiră o berărie care servea sandvișuri și băuturi, afară pe terasă. Suprafața apei cunoștea aceeași aglomerare ca străzile orașului. Pe luciul ei alunecau numeroase bărci cu rame, cu motor, chiar și câteva mici iahturi cu pânze.

După masă, porniră să se plimbe pe aleea umbrită de arbori bătrâni plantați de-a lungul țărmului apei.

— Măine am să cumpăr echipamentul de care am nevoie și seara, dacă avem noroc, vom ști dacă Jeanne se găsește la Earlswood Hall.

— Așa de repede ?! exclamă Charlotte uimită. Cum ai de gând să pătrunzi acolo înăuntru ?

— Voi utiliza dubița albastră a unității, răspunse el surâzând.

Văzând-o atât de uimită, îi explică în amănunt planul său.

— Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva ! exclamă ea după ce Ralf își terminase expunerea. Ești nemaipomenit de inventiv...

— Numai puțină imaginație și nimic mai mult !

Porniră mai departe, însă numai după câțiva pași Charlotte se opri brusc și-l apucă de braț pe Ralf.

— Privește ! Ți vezi pe băieții aceia doi ? Ți cunosc. Erau în casa seței de la Bristol, atunci când am fost acolo, încercând s-o scot pe Jeanne... Am vrut să vorbesc cu ei, dar au refuzat să-mi răspundă.

Ralf își aruncă privirea în jur și când văzu că cei doi tineri au ajuns în dreptul lor, fără să spună un cuvânt, o înșfăcă pe Charlotte, o strânse la piept, se aplecă asupra ei și... o sărută cu foc. Instinctiv, ea încercă să-l respingă, speriată de gestul lui neașteptat. Fără succes însă, pentru că el o ținea atât de strâns încât nu putea face nici o mișcare. Nerenunțând să se apere, ea încercă să-și întoarcă fața spre umăr, dar și această mișcare îi fu oprită de buzele fierbinți ale lui Ralf. Florul

provocat de această neașteptată sărutare îi slăbea rezistența. Închise ochii, crisparea i se topi și încet, dar sigur, deveni conștientă de faptul că se simte teribil de bine, prizonieră a acestor brațe puternice de bărbat, care o ocrotesc.

După un timp — pe care ea nu-l putu aprecia — Ralf își îndreptă corpul și slăbi strânsoarea brațelor. Charlotte deschise ochii și întâlni, aproape de fața ei, privirea a doi ochi albaștri, cu o expresie enigmatică, imposibil de descifrat.

— Charlotte... Un nume foarte frumos, observă el pe un ton care suna a conversație de salon.

— Așa o chema pe bunica, răspunse ea complet zăpăcită, depășită de ineditul situației.

— Daaa !?

Șii fără alt comentariu, se aplecă asupra ei și o sărută din nou, fără ca de această dată să mai întâmpine aceeași rezistență disperată.

— De ce ai făcut asta ? întrebă ea cu ochii în pământ, câteva clipe mai târziu.

— Dacă te-ai întâlnit la Bristol cu cei doi tineri, poți fi sigură că ți-au reținut figura. Am găsit de cuviință că trebuie să-i împiedic să te recunoască, explică el cu dezinvoltură.

— Asta era... da... imi dau seama...

Căutându-i cu ochii pe cei doi tineri, ea îi zări, în mulțime, la distanță destul de mare înaintea lor.

– Să-i urmărim, fu ea de părere.

– Nu cred că ne va ajuta la ceva. Ei sunt acum, probabil, în misiune de recrutare pentru sectă...

Cu toate acestea, se luară după ei. În centrul oraşului, cei doi intrară într-un bar. După un sfert de oră de aşteptare zadarnică pe trotuarul opus, Ralf fu de părere că urmărirea lor nu avea nici un rost.

– Ştii bine că la Bristol au refuzat să stea de vorbă, aşa că poţi fi sigură că nici astăzi n-ai să afli nimic de la ei. Dacă te vor recunoaşte însă, au să-şi anunţe şefii că te-au văzut în oraş şi asta va însemna sporirea vigilenţei în jurul Jeannei, ceea ce nu-i deloc în avantajul nostru.

– Cred că ai dreptate. Îmi pare rău că am insistat.

– Nu trebuie să te scuzi, pentru că te înţeleg foarte bine. Şi eu aş reacţiona la fel dacă mi-ar fi răpită o fiinţă dragă. Cred că i-aş strânge de gât !

– Asta aş vrea să fac şi eu ! replică Charlotte. La Bristol eram gata, gata să-i iau la palmă, când au refuzat să-mi spună unde se găseşte sora mea.

Ralf izbuoni în râs.

– Eşti o adevărată tigroaică ! Ce să spun... eu care te credeam timidă.

— În realitate sunt timidă de felul meu, dar când n-am încotro, atunci știu să mă lupt cu greutățile ce mi se ivesc în cale...

— Încep să mă conving și eu de lucrul acesta, constată Ralf gânditor.

*

*

Se plimbară până către seară și, după cina luată într-un restaurant, de comun acord, intrară într-o sală de cinematograf să vadă un film. Întorși la hotel, Charlotte se grăbi să se culce, dar nu reușea să adoarmă gândindu-se la misiunea ce-i aștepta a doua zi.

Dacă Ralf reușise să pătrundă în prima comunitate fără să i se întâmple nimic, de ce nu ar reuși și a doua oară ? Până acum cercetările lor nu merseseră prea rău și asta numai datorită lui Ralf. Mulțumea lui Dumnezeu că întâlnise un om ca el cinstit, curajos, inventiv. Cu toate aceste calități, va reuși el s-o scoată pe Jeanne din mâinile acelor fanatici ?

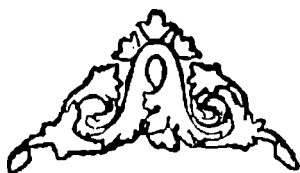
Și apoi, mai era ceva... felul în care Ralf o sărutase pentru a-i ascunde fața... zicea el. Probabil că asta era realitatea, dar un lucru nu înțelegea Charlotte : de ce fusese nevoie s-o sărute și a doua oară, atunci când pericolul trecuse...

BAL LA CASTEL — Penny Jordan

De opt ani Christy și-a părăsit orașul natal pentru a fugi de Dominic, prietenul ei care o umilise, refuzându-i pasiunea de adolescentă, disprețuindu-i dragostea. În prezent, dacă renunța la viața ei de la Londra pentru a se întoarce în casa părintească, o făcea pentru a scăpa de avansurile patronului ei. Să fugă mereu ! Căci asta este dorința lui Christy, când în orașul natal îl întâlnește din nou pe Dominic, devenit medic între timp.

Totuși, viața o va maturiza și o va învăța să trăiască.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineăța, Ralf intră într-un magazin cu articole de sport și cumpără de acolo o frânghie de bună calitate și o pereche de mănuși groase, din piele. De la o altă prăvălie își procură un clește de tăiat sârmă. Între timp, Charlotte era ocupată cu procurarea de alimente și băuturi.

La ora zece, așa cum era înțelegerea, se reîntâlniră în holul hotelului, unde recepționera o anunță pe Charlotte că îi sosise o scrisoare de la Londra. Plicul conținea un permis de conducere provizoriu și câteva rânduri de la domnul Carter, care îi ura... vacanță plăcută.

Când Ralf văzu permisul în mâinile Charlottei, zâmbi mulțumit și îi promise că, astăzi chiar, îi va da prima lecție de conducere.

Respectându-și promisiunea, de îndată ce ieșiră din oraș, o invită să treacă la volan. Din ferioare, șoseaua laterală pe care se găseau era pustie în acel moment. Sfătuită de Ralf, tânăra fată reuși să mențină mașina în deplasare cu viteză mică, fără să intre în șanț, ceea ce

o făcu să afirme că e ceva foarte simplu. Își schimbă însă repede părerea când Ralf îi ceru să frâneze și să pornească de pe loc de mai multe ori. Acum motorul se oprea mereu, de imai multe ori cală, supraîncălzit, cutia de viteze... „sorâșnea din dinți” și Charlotte declară disperată că renunță, că nu va fi niciodată în stare să conducă o mașină...

Dar Ralf era un instructor încăpățânat și abia după o oră consimți să reia volanul.

Fata scoase un suspin de ușurare și trecu imediat pe scaunul pasagerului, fericită că a scăpat cu bine din această încercare.

— Nu te-ai descurcat chiar așa de rău, o încurajă Ralf. Fii liniștită, data viitoare o să fie mult mai ușor...

— De-ar da Dumnezeu ! exclamă ea. Nu mai pot de cald ! Nu vrei să oprim undeva să bem ceva răcoritor ?

— De acord, mai ales că în curând se face ora prânzului.

Se instală la umbra unui copac, pe marginea drumului și scoaseră mâncarea pe care o aveau cu ei. În timp ce mâncau, Ralf îi ceru Charlottei să repete cuvânt cu cuvânt planul pe care-l stabiliseră pentru după-amiază.

— Perfect, spuse el după ce ascultă, văd că ai reținut totul. În mod normal, n-ar trebui să întâmpinăm greutăți deosebite...

Își surâseră, pentru că în fond erau amândoi nerăbdători să treacă la acțiune cât mai curând.

— Să ne strângem lucrurile și să mergem, hotărî Ralf după ce se uită la ceas.

Parcară mașina în spatele unor tufișuri la mică distanță de Earlswood Hall și porniră pe jos până la zidul care înconjura proprietatea. Își continuară apoi drumul, de-a lungul împrejurării, căutând un copac din interior ale cărui ramuri să treacă pe deasupra sârmei ghimpate care era plasată pe coama zidului. Din păcate, copacii fuseseră tunși primăvara, așa că singura posibilitate rămânea un stejar bătrân care creștea în afara incintei, la oarecare distanță de zid.

— Stai de pază și anunță-mă dacă vine cineva, în timp ce eu studiez topografia, ordonă Ralf.

Cu o sprinteneală surprinzătoare se cățăra pe trunchiul gros, până ajunse la o creangă solidă și înfrunzită. De acolo, cu ajutorul binoclului pe care-l avusese agățat de gât, cercetă interiorul proprietății mai multe minute în șir.

Coborî apoi de la postul lui de observație și legă frânghia de trunchiul copacului, asigurând-o cu un nod marinăresc.

După terminarea acestor pregătiri, se întoarseră la locul unde era mașina. Charlotte trebui să meargă în pas alergător ca să se

poată ține după Ralf, care nu părea să mai aibă nici cea mai mică neplăcere din cauza piciorului anchilozat.

Ralf porni mașina și după câteva sute de metri opri pe drumul care ducea spre poarta de intrare în Earlswood Hall. Pe aici trecea în fiecare zi dubița albastră care aducea proviziile comunității. Ridică ou grijă capota de deasupra motorului și scoase din poziție câteva fișe ale instalației electrice ca să simuleze o defecțiune. Apoi îmbracă un pulover de culoare închisă peste cămașa albă pe care o purta și o întrebă pe Charlotte

— Ți-ai învățat bine rolul, știi exact ce ai de făcut ?

Ea aprobă dând afirmativ din cap.

— Să-i surâzi și nu uita să-l faci să-ți admire picioarele...

— Crezi că este chiar așa de necesar ? protestă ea roșind și trăgând — cam fără succes — de partea de jos a șortului pe care-l purta.

— Ba bine că nu, ripostă Ralf. Șoferul dubiței se va opri cu siguranță ca să ajute o fată cu picioare de manechin. Eu am să mă postez înainte de prima curbă și am să-ți fac semn când apare. Cred că mai avem cel puțin douăzeci de minute, dacă își respectă programul. Dar bagă de seamă, să nu cumva să accepți ajutorul altui automobilist care ar trece pe aici întâmplător. Asta ne-ar incurca socotelile...

Porni să-și ia în primire postul de observație, în timp ce Charlotte se urcă în mașină, așteptând desfășurarea evenimentelor. După câteva minute, pe lângă ea trecu o mașină, dar din fericire fără să oprească și șoferul să se ofere să-i dea vreun ajutor.

Veni apoi rândul unui tractor oare înainta cu viteza melcului. Charlotte intră în panică, gândindu-se ce încurcătură se putea produce dacă în același timp va apărea și dubița cea mult așteptată. Dacă tractoristul se va oferi el s-o ajute? Omul însă se grăbea la treburile lui...

Ea răsuflă ușurată, pentru că acum Ralf îi făcea semnul convenit anunțând sosirea mașinii care îi interesa. Ridică deci capota și se aplecă deasupra motorului. Dubița se apropia...

Conform planului, Ralf alerga acum prin pădure ca să ajungă în dreptul locului unde ar urma să oprească... și, slavă Domnului, dubița încetini și se opri la marginea drumului, exact acolo unde calculaseră ei. Șoferul oare coborî era un tinerel. Purta niște blugi decolorați și o bluză verde, împodobită cu o inscripție cu litere albe: „Pace și iubire”. O fâșie subțire de piele, trecând și pe frunte, îi ținea pletele la ceafă.

— Aveți probleme, doamnă? întrebă el plin de bunăvoință, apropiindu-se.

— Da, suspină Charlotte, arătând spre motor. Nu știu ce are, nu pot să-l pornesc...

— la să văd eu ce s-a întâmplat.

Se instalează la volan și răsuca cheia în contact. Surâsul lui superior îi dovedea tinerei fete că el se consideră un as, în timp ce ea era o nepricepută. Dar după două încercări, recunoscu că totuși ceva nu este în regulă și coborî să controleze motorul. În timp ce el trebuia să se ocupe de firele instalației electrice, Charlotte îl zări pe Ralf care se strecurase în interiorul dubiței, cum încerca să se ascundă în spatele banchetei, în compartimentul pentru transportul proviziilor.

— Uite că am găsit, exclamă tânărul.

— Formidabil, declară ea pe un ton plin de admirație bine jucată. Poți să și reperi?

— Un cablu s-a desfăcut de la baterie și l-am pus la locul lui. Ia încearcă dumneata să pui contactul...

Charlotte se strecură la volan și răsuca cheia de contact. Motorul porni imediat.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, ai fost cum nu se poate mai drăguț că m-ai ajutat...

!Dar acum începeau alte probleme... care nu țineau de mecanică.

Tânărul, așteptând probabil și altă recompensă decât un simplu „mulțumesc”, era dispus să lege o conversație mai amplă cu această automobilistă atât de drăguță și atât de... singură.

— Ești de pe aici ? întrebă el. Părea însă mai interesat de picioarele fetei decât de locul ei de baștină.

— Nu. Sunt în trecere, în vacanță...

— Da !? Aș putea să-ți arăt o mulțime de locuri frumoase pe aici. Asta, pentru că văd că ești singură...

— Nu sunt singură deloc ! declară ea pe un ton hotărât. Părinții, frații și logodnicul meu mă așteaptă la Gloucester...

Tânărul începuse să înțeleagă că a greșit adresa, dar nu părea dispus să renunțe cu ușa, cu două la intențiile lui galante.

— Îți mulțumesc, m-ai ajutat foarte mult, repetă tânăra fată, crezând că va reuși să-l determine să se înapoieze la dubița lui și să-și vadă de drum.

— Pentru puțin

Dar nu se mișcă din loc. Charlotte simți că intră în panică. Își dădu seama că ceea ce trebuia să facă, pentru ca să scape de el, era să demareze și să-l lase mască în mijlocul drumului. Nimic mai simplu, numai că ea avea la activ numai o singură lecție de șoferie... cea de dimineață.

Pornind mașina, dacă va reuși să o pornească, risca s-o izbească de primul pom de pe șosea. Era clar pentru oricine că nu știe să conducă. Și atunci ? Vor urma întrebări, va trebui să dea explicații... Gândul ei zbură la Ralf, care proba il aștepta înapoierea șoferului.

Dacă ar fi putut să-l întrebe ce are de făcut !

Strângând din dinți, răsuci cheia în contact, introduse schimbătorul în viteza întâi și slăbi frâna de mână. Mașina se urni de pe loc, destul de onorabil, în timp ce ea se ruga în gând ca motorul să nu se oprească. O nouă emoție... schimbarea în viteza a doua care fu însoțită de proteste sonore din partea cutiei de viteze... dar mașina, drăguța de ea, mergea înainte, nu se opri. Ajunse la primul viraj pe care-l execută corect, așa încât, răsuflând ușurată, trase pe marginea șoselei și întrerupse contactul. Mașina se opri zvâcnind de mai multe ori, pentru că tânăra șoferiță uitase să treacă schimbătorul de viteze la punctul mort. Tremurând din tot corpul, își aplecă fruntea pe volan, încercând să-și domolească bătăile dezordonate ale inimii. În fine, ceea ce era important se făcuse...

Acum, grija ei era soarta lui Ralf. Cobori deci din mașină și se înapoie pe jos până la punctul de unde putea să vadă zona din care plecase, executând atât de reușitul ei demaraj.

Dubița albastră nu se mai vedea, ceea ce însemna că Ralf nu fusese descoperit.

Deci, prima parte a planului lor reușise. Se înapoie la mașină, unde conveniseră să aștepte, înainte de plecarea lui Ralf, și dădu drumul la radio. Dar nu avea răbdare să rămâ-

nă inactivă, așa că acum, fără teamă că va fi deranjată de niște spectatori indiscreți, porni din nou mașina și o parcă într-un refugiu unde nu încurca circulația. Verifică apoi conținutul ruosacului, constatând că nu lipsea nimic. E-rau acolo mănușile, frânghia, lanterna, haine călduroase, provizii, creion, hârtie, tot ce trebuia. Putea deci porni la drum spre Earlswood Hall. După ce încuie portierele, consultă harta pe care i-o lăsase Ralf și încărcând bagajul pe spate, se îndreptă fără grabă spre locul stabilit pentru întâlnire, copacul de care legaseră prima bucată de frânghie. Timp avea suficient, pentru că trebuia să ajungă acolo la căderea nopții. Mergând, se gândea la Ralf, sperând că nu a fost descoperit, căci nu avea încredere în așa-zisul pacifism al acestor fanatici.

Pe drum, fu depășită de câteva vehicule, dar nu întâlni pe nimeni care să meargă pe jos, așa cum făcea ea. Văzu în schimb de mai multe ori muncitori agricoli lucrând pe câmp, care priveau îngrijorați cerul pe care se adunau nori negri, prevestitori de furtună. Ea își ștergea mereu fruntea scăldată de transpirație, zicându-și că puțină ploaie n-ar strica deloc. Poteca pe care o apucase se întindea de-a lungul unei creste și de acolo avea o splendidă perspectivă asupra văii care i se deschidea la picioare. Câteva pete de culoare indicau amplasarea unor ferme ici și colo. În jur, iarba creștea înaltă, presărată cu flori de câmp, de pe care zburau

albine, fluturi, libelule... Visul ei de copil, o viață în mijlocul naturii, revenea mereu, gonit însă de semnalul realității transmis de greutatea rucsacului care o apăsa pe umeri. Totuși, din când în când se mai apleca pentru a culege câte o floare.

Trecând pe lângă o culme a dealului, în față i se înfățișă deodată o nouă vale, în fundul căreia se vedeau acoperișurile și turnurile, clădirilor de la Earlswood Hall. Razele soarelui făceau să strălucească geamurile de la ferestrele prevăzute cu gratii și Charlotte se întrebă, cu o strângere de inimă, în spatele căreia dintre aceste ferestre se găsea Jeanne. Oglinda unui mic lac, în spatele clădirii principale, completa imaginea de pace și frumusețe a acestui decor. Dar Ralf ? În care din numeroasele boschete presărate în jurul clădirii era ascuns, așteptând căderea nopții ?

*

* *

După trei sferturi de oră ajunse la stejarul bătrân de care legaseră frânghia în ajun. Obosită, lăsă să-i alunece de pe umeri rucsacul greu și se întinse pe iarbă să-și tragă sufletul.

Era ora șase. Mai avea de așteptat încă patru ore până la căderea întinerioului. Scoase din rucsac două sandvișuri și sticla cu limonadă, mănca și bău fără grabă, pregătită pentru

o așteptare de lungă durată. Privea mereu spre zidul din fața ei, întrebându-se ce putea să se găsească în spatele lui. Își făcu socoteala că dacă ar găsi un obiect destul de înalt pe care să se cațere, ar putea să privească pe deasupra lui, printre firele de sârmă ghimpată, în curtea interioară a proprietății. Dar de unde să-l găsească? Nu văzu nimic potrivit în jur și când era gata să renunțe, își aminti de un buștean pe lângă care trecuse cu puțin timp înainte de a ajunge la locul stabilit pentru întâlnire. Era cu siguranță destul de greu și nici prea aproape, totuși ceva mai potrivit nu avea la îndemână, așa că porni în căutarea lui.

Bușteanul era greu într-adevăr. Charlotte reuși să-l târască doar câteva sute de metri și trebui să se oprească, epuizată. Era încă foarte cald și bluza i se lipea de pielea udă de transpirație. După zece minute de odihnă, hotărâtă să nu renunțe, apucă din nou de unul din capetele bușteanului și își continuă drumul chinuitor. Din fericire, în curând drumul începu să coboare în pantă, ceea ce îi ușură mult efortul. Era ora șapte când, cu sufletul la gură, ajunsese cu povara ei la baza zidului. După un scurt răgaz de odihnă, suindu-se pe buștean și ridicându-se pe vârful picioarelor, ajunsese să poată privi în curtea interioară. Zări clădirea și peluza din jurul ei, dar nici țipenie de om. Probabil că toți sectanții erau înăuntru, poate la masa de seară. Nici urmă de Ralf,

care era și el, desigur, ascuns pe undeva. Considerând că este mai prudent să evite riscul de a fi văzută de cineva, cobori de la postul ei de observație.

Întinericul se lăsa încet, încet, învăluind mai întâi vârfurile copacilor cu o penumbră care se accentua treptat. Charlotte așteaptă cu răbdare până când ferestrele clădirii se luminează rând pe rând și apoi se apucă de treabă. Își puse mânușile, luă cleștele pentru tăiat sârmă și se urcă din nou pe bușteanul care acum îi era de un real folos.

Planul făcut de Ralf era următorul: el trebuia să vină prin grădină până în dreptul stejarului înalt și la semnalul lui, Charlotte urma să-i arunce peste zid mânușile și cleștele cu care să taie sârma ghimpată. Pentru a câștiga timp, ea nu mai așteaptă semnalul și se apucă singură să taie o deschizătură în rețeaua de sârmă, suficient pentru a permite trecerea unei persoane. Mulțumită de rezultat, luă cu ea capătul frânghiei legate de trunchiul stejarului și se urcă pe creasta zidului, în deschizătura pe care o făcuse.

Noaptea nu adusese cu ea nici un pic de răcoare. Charlotte îmbrăcase blugii ca să se apere de zgârieturile pe care i le putea provoca zidul pe care stătea călare. Acum însă căldura era aproape de nesuportat pentru ea, dar și pentru cei din clădire, care deschiseseră larg

toate ferestrele în speranța că prin ele va intra un aer mai răcoros. Atmosfera era încărcată de electricitate, anunțând apropierea furtunii.

Se mai scurse o oră. În spatele ferestrelor luminate treceau, din când în când, umbrele locatarilor. Clădirea era un mic palat și Charlotte își făcu socoteala că secta trebuia să fie destul de bogată, ca să-și poată permite cheltuielile de întreținere pentru o astfel de locuință.

Mai întâi nu acordă nici o atenție țipătului unei bufnițe care se auzea printre arbori. Când el însă se repetă insistent, tresări amintindu-și că acesta este semnalul convenit și aruncă un capăt al frânghiei în curtea interioară. În clipa următoare, Ralf apărură din întuneric. Purta o glugă neagră care-i ascundea fața, un pulover de aceeași culoare și blugi. Astfel îmbrăcat, era de-a dreptul sinistru...

Ridicând capul, o zări pe Charlotte călare pe zid, deasupra lui. Cu ajutorul frânghiei, într-o clipă ajunse lângă ea.

— Cum ai ajuns acolo sus ? Când te-am văzut la început, m-am speriat strașnic ! zise el.

— Și eu m-am speriat, văzându-te cum arăți cu gluga asta neagră...

El și-o scoase de pe cap și o privi cu un aer întrebător :

— Ei bine, nu vrei să știi dacă am găsit-o pe Jeanne ?

— Nu îndrăzneam...

Râse pe înfundate și luă mâinile fetei între ale sale.

— Este aici ! Am văzut-o ! Nu mi-a fost deloc greu s-o recunosc, pentru că îți seamănă mai mult decât mă așteptam.

— Adevărat ? Ai văzut-o, Ralf ? Gâtuită de emoție, abia mai putu să îngâne Oh, Ralf...

Cedând unei porniri spontane, ea îl cuprinsese cu brațele de după gât și-l sărută pe amândoi obrații. Dar când voi să se îndepărteze de el, Ralf o reținu și o sărută pe gură... cu toată convingerea. În starea ei de spirit, tânăra fată nu găsi nimic nenatural în această manifestare a bucuriei.

De îndată ce se eliberă din brațele lui, începu tirul întrebărilor

— Cum se simțe ? Unde ai văzut-o ? Ești sigur că era Jéanne ?

— Ai prostul obicei să pui mereu câte trei întrebări deodată, se plânse el. Dealtfel, nici locul nu prea e bine ales pentru conversație. Cum de ai ajuns aici, sus ?

— M-am cățărat pe un buștean...

— Atunci coboară frumos, ia creionul și o bucată de hârtie și scrie câteva rânduri pentru sora ta.

— Cum așa ? Vrei să spui că !... exclamă ea neîncrezătoare.

— Ai înțeles foarte bine ce am spus și dacă mă mai faci să-mi pierd timpul, să știi că te sărut încă o dată, ca să te oblig să taci o clipă...

Roșind incurcată, se grăbi să coboare de pe zid și începu să scotocească în rucsacul de sub stejar. Sorisoarea pe care o redactă era scurtă, dar convingătoare. În câteva rânduri, o imploră pe sora ei să aibă încredere în Ralf, să-l urmeze și să iasă afară pentru a sta de vorbă cu ea. Iscăli, se urcă din nou pe buștean și-i dădu lui Ralf scrisoarea.

— Ce-ai să faci, dacă va refuza să te urmeze? întrebă ea cuprinsă de îndoieli.

— Am s-o oblig, și gata! replică el acoperindu-și din nou fața cu gluga neagră.

— Știi precis unde o poți găsi?

— Da, camera ei...

Vocea îi fu acoperită de un tunet puternic și un fulger despică întunericul. Strălucirea lui galbenă luminează o clipă casa, grădina și cele două siluete cocoțate pe creasta zidului.

— Ai grijă să nu fii văzută, coboară de pe zid. Am să revin cât pot de repede...

— Dar furtuna...

— Îmi va face misiunea mai ușoară.

În clipa următoare alunecă pe frânghie și ajuns în grădină, se ascunse după un tufiș, de frică să nu fie văzut în eventualitatea unui alt fulger.

Tunetele se succedau acum unul după altul. Furtuna se dezlănțuia. Fulgerele brăzdau cerul și luminau norii negri. Un câine scotea urlete sinistre, în noapte se auzi o ușă care se trântea.

Uitând ce-i spusese Ralf, Charlotte încerca să-i urmărească mișcările cu coatele sprijinite pe coama zidului. Cu greu putu să-și dea seama că se îndrepta alergând spre clădirea principală...

Brusc, în întunericul din față apărură un dreptunghi luminos. Se deschisese o ușă... Un om apărură în prag și privi bănuitor în jur. Ralf nu-l observase și înainta mereu, fugind aplecat.

În schimb individului din ușă nu-i scăpase umbra care se strecura printre arbori. Se repezi în interiorul casei, reapărură după o clipă înarmat cu o bară metalică în mână și porni în urmărirea lui Ralf.

Fără să stea mult pe gânduri, Charlotte se lăsă să alunece de-a lungul frânghiei și ateriză în grădină. La lumina fulgerelor, o luă la fugă în direcția celor doi. Groaza îi dădea aripi și nici nu simțea crengile care-i biciuiau fața în timpul cursei. Un nou fulger i-l arătă pe Ralf care se pregătea să urce pe tulpinile de iederă ce îmbrăcau peretele casei. În acest timp următorul se apropia pe furiș din spate și ajungând neobservat lângă Ralf, ridică bara de metal, pregătindu-se să lovească.

Charlotte, care ajunsese la câțiva metri, se aruncă asupra lui cu un ultim efort. Șocul îl dezechilibrase pe agresor și lovitura care pornise, în loc să-l lovească pe Ralf în ceafă, îl izbi în umăr. El dădu drumul tulpinii de iedera pe care încercase să se urce și căzu pe spate, amețit.

Charlotte, literalmente cățărata pe spatele individului, cu o mână îi astupa gura, ca să nu poată striga după ajutor, și cu cealaltă încerca să-i acopere ochii. Urmă o luptă surdă, dar evident inegală. El reuși să-i apuce o mână pe care încerca s-o răsucescă, dar ea ripostă mușcându-l zdravăn de ureche. Scoțând un urlat de durere, haidamacul o azvârlă pe Charlotte din spate și se întoarse spre ea ca s-o lovească cu bara pe care o apucase din nou în mână. Situația devenise critică pentru față, când auzi vocea lui Ralf :

— Mă ocup eu de el...

Își însoți vorbele cu un upercut magistral care-i închise individului gura tocmai când se pregătea să strige după ajutor. Lupta nu durase decât câteva secunde. Adversarul, deși puternic, nu era în stare să-i facă față lui Ralf care avea acum ocazia să-și pună în valoare antrenamentul pe care-l făcuse în armată. Cât ai bate din palme, era knock-out. În acea clipă se auzi o voce care întreba strigând :

— Tony ! Tony, unde ești ?

— Hai s-o ștergem de aici cât mai repede, zise Ralf apucând-o de braț pe tânăra fată.

O luă la fugă spre zid, dar acum, lumina fulgerelor le era defavorabilă. Omul care-l strigase pe Tony îi văzu și începu să strige, dând **alarmă**. Charlotte simțea că nu mai poate respira și că picioarele n-o mai ajută să fugă. Ajunseră totuși la zid și aici Ralf o ridică de parcă ar fi fost un geamantan, aproape aruncând-o în pantea cealaltă, după care, cu o **sprinteneală** de maimuță, se strecură la rândul lui prin deschizătura făcută în rețeaua de sârmă ghimpată. Din cauza grabei, își agăță un picior în sârma care-i sfâșie pantalonul de la genunchi la gleznă.

Ajuns jos lângă Charlotte, se grăbiră să-și **strângă toate materialele** cu care veniseră, hotărâți să nu lase nici un indiciu în urma lor. Ultima grijă a lui Ralf fu să așeze la locul lor bucățile de sârmă care fuseseră tăiate numai într-o singură parte.

— Ești gata, ai strâns totul ? întrebă el.

— Da.

Ralf luă rucsacul și frânghia pe umăr și se îndreptă spre poteca pe unde venise ea dimineața.

— De ce o iei pe acolo ? protestă ea. Pe drum ajungem mult mai repede.

— Trebuie să fim prudenți. Cu siguranță că ne vor căuta folosind o mașină și cu ea nu pot intra pe această cărare...

Abia acum, grăbindu-se în urma lui, Charlotte își dădu seama de violența furtunii care se dezlănțuise. Tunetele și fulgerele nu mai conteneau și în fața acestei urgii a naturii se simțea cuprinsă de o teamă primitivă. Se apropie mai mult de Ralf, căutând instinctiv protecția bărbatului puternic de lângă ea.

În urma lor, în parc, agitația era în toi. În tinericul era străbătut de puncte luminoase mișcătoare, probabil lanterne, cu ajutorul cărora erau căutați. Să fi descoperit oare locul unde tăiaseră sârma ghimpată? Tot felul de întrebări pe care și le puneau, fără să încetinească pasul.

— Hai Charlotte, grăbește-te, o încurajă Ralf. Nu suntem încă în siguranță. Ne vom odihni când vom trece pe celălalt versant al colinei.

Ascultătoare, ea făcu un efort suplimentar, încercând să meargă mai repede. Cu sufletul la gură și gâtul uscat de sete, gândul îi era la cutia de bere din rucsacul pe care Ralf îl purta pe umăr. Un tunet asurzitor o făcu să scoată un țipăt de spaimă și să alerge până lângă însoțitorul ei. Furtuna atinsese punctul culminant, dar nu începuse încă să plouă. Când însă începură să cadă și primele picături, urmate imediat de o adevărată aversă, un potop, care în câteva clipe îi udă până la piele.

— Să ne adăpostim undeva, sub un copac, ceru ea arătând silueta masivă a unui stejar.

E cam periculos...

— Tunetele și fulgerele s-au potolit, acum am rămas pe cap numai cu ploaia.

El o trase la adăpost, apucând-o cu brațul pe după umeri.

— Văd că ești înghețată ! exclamă îngrijorat.

— Nu are importanță, încercă ea să facă pe viteaza, dar tremura din tot corpul.

N-ai o haină mai călduroasă ?

— Ba da. Am un pulover... Am să-l îmbrac imediat.

— Dar în nici un caz peste bluza asta care e udă learcă. Dă-o jos.

— Nu pot ! N-am nimic...

Tăcu, roșie de rușine, jenându-se să-i spună că nu avea nimic pe dedesubt.

Știu asta... o întrerupse el. Am observat de mult.

Charlotte îi urmări privirea și-i venea să intre în pământ de rușine. Pânza udă a bluzei i se lipise pe piept, ca o a doua piele. Instinctiv, își încrucișă brațele pentru a-și ascunde sânii.

— Nu fi caraghioasă, vrei să te îmbolnăvești tocmai acum ?

Și fără multă vorbă, apucă bluza de la înălțimea taliei și i-o scoase peste oap. Întârzie numai o clipă cu ochii pe pieptul ei, apoi, cu gesturi calme, strânse bluza într-un ghemotoc și cu el se apucă, sistematic, s-o fricționeze energic.

Charlotte auzea zgomotul picăturilor de ploaie pe frunzișul de deasupra capului, simțea că este ținută cu o mână de umăr, dar era incapabilă să facă vreo mișcare sau să scoată o vorbă.

Privea fascinată figura serioasă a celui care, îngrijorat de sănătatea ei, făcea exact ceea ce era de făcut pentru a o încălzi.

În fine, Ralf ridică și el privirea și ochii lor se întâlniră luminați de un sentiment nou, necunoscut. Și atunci, calm, el se aplecă și depuse câte o sărutare pe fiecare sân al fetei.

Ea tresări violent, închise ochii cu respirația oprită de surpriză și de valul de sânge fierbinte care-i străbătea întreg corpul. Clipa magică fu întreruptă de senzația mai puțin plăcută a contactului cu lâna aspră a puloverului uscat, cu care Ralf o îmbrăca, așa cum face o mamă cu un copil friguros. El tocmai termina să-i încheie nasturii de la gât, impasibil, ca și cum nimic deosebit nu se întâmplase. Fusesse oare un vis ?

Bărbatul de lângă ea surâdea liniștit și i se adresa pe un ton indiferent

— Apropo, sunt neapărat dator să-ți mulțumesc. Meriți un titlu de eroină. Dacă nu i-ai fi sărit așa de frumos în spate individului, sunt convins că m-ar fi făcut zob cu bara aia a lui...

— L-am văzut când a ieșit din oasă... Drept să spun, nici acum nu știu prea bine ce m-a

apucat, de ce am alergat după el. Am reacționat absolut instinctiv.

— Instinctiv, dar foarte curajos în același timp !

Ridică mâna și o mângâie delicat pe obraz.

— Măine, poimăine, am să-ți dovedesc recunoștința mea, dar deocamdată trebuie s-o luăm din loc.

— Dar și tu ești ud până la piele și ploaia s-a oprit !

— Tocmai pentru că sunt așa de ud, nu mai am nimic de pierdut. Nu-ți fă griji pentru mine, sunt obișnuit...

Își reluară drumul prin ploaia care continua să cadă în valuri neîntrerupte, călăuzindu-se cu lumina slabă a lanternei... Charlotte scoase un suspin de ușurare când ajunseră la șosea. De aco'lo mai aveau de parcurs mai puțin de doi kilometri până la mașină. Dar, așa cum observă ea, Ralf începuse din nou să șchiopăteze. Nu avu curajul să pună vreo întrebare, amintindu-și cât este de susceptibil când este vorba de condiția lui fizică.

— Unde ai lăsat mașina ? o întrebă el.

— După virajul de unde te-ai strecurat în dubiță. Mi-a fost groază la gândul că puteam s-o răstorn sau s-o izbesc de un pom...

— Te-ai descurcat foarte bine, pentru o începătoare, așa cum ești. Când am intrat în dubiță, mi-a fost o frică teribilă că ai să-i spui

șoferului galant că nu știi să conduci. Asta ar fi complicat teribil lucrurile...

Charlotte întoarse capul spre el și-i surâse. Era evident că se chinuie la fiecare pas, dar găsea totuși curajul să glumească. Ce s-ar fi întâmplat dacă membrii sectei ar fi pus mâna pe el ?

Era sigură de un singur lucru că niciodată n-ar fi mărturisit pentru cine lucrează...

Din zi în zi, învăța să-l cunoască mai bine și să-l respecte tot mai mult. Nu reușea însă să-l înțeleagă întotdeauna... Așa, de exemplu, nu știa de ce o sărutase și nici dacă va mai face asta în viitor...

COLECȚIA „ROZ”

nr. 11

DRAGOSTE DE VIS – Rhoda Seville

Rita era o administratoare drăguță într-o librărie, iar visele ei despre succesul financiar le egalau pe cele romantice. Viața ei părea urmărită de mediocritate, până în ziua în care constată că un bărbat foarte atractiv o urmărise. Descoperi că era Kane Colby, un faimos scriitor din oraș, care-o voia ! Îi ceru să-l însoțească într-o călătorie de afaceri, însă cât de departe va merge ea în întâmpinarea dragostei care-i lipsise toată viața ?

CAPITOLUL 6

Charlotte grăbi pasul din clipa în care zări mașina la locul unde o lăsase, dar Ralf o reținu de braț și o trase câțiva pași înapoi, ascunzând-o după un copac ce creștea pe marginea șoselei.

— Așteaptă aici, șopti el. Poate că au găsit și ei mașina și ne așteaptă. Vreau să verific.

Se topi în întuneric. Suspinând de nerăbdare, tânăra fată se resemnă să aștepte. Era oboșită, blugii uzi i se lipeau de picioare. După zece minute, Ralf apărură din noapte, tot așa în tăcere cum dispăruse.

— Totul este în regulă, anunță el. Să mergem.

În mașină, ea își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii. Putea să se destindă în fine, după atâtea ore de emoții !

*

*

*

— Cât e ceasul ? întrebă ea. Al meu s-a spart.

— Aproape trei...

Timbrul vocii lui o neliniști. Din cauza întinericului nu-i putea vedea fața, dar în câteva rânduri, îl văzu cum își freca ochii de oboseală. Când ajunseră la hotel, ea răsuflă ușurată.

Către sfârșitul călătoriei, Ralf era gata, gata să adoarmă la volan și la un moment dat, redresase mașina în ultima clipă înainte de a intra într-un șanț.

— Lasă tot în mașină, mâine o să le luăm, hotărî el scoțând cheia din contact.

Din cauza oboselii probabil, vorbea cu voce stinsă. Charlotte ar fi vrut să-l ia de braț și să-l ajute la mers pe când se îndreptau spre intrarea în hotel, dar experiența o sfătuia să se abțină...

Un bec slab lumina biroul de la recepție. Urcară scara în tăcere, ca să nu deranjeze pe cineva. Ralf mergea înainte, sprijinindu-se de balustrada scării, urmat de Charlotte, nerăbdătoare să-și dezbrace hainele ude și să-și usuce părul. Deodată se opri, cu ochii holbați de surpriză și de spaimă. Pete de culoare închisă apăruseră pe treptele vopsite în alb ale scării. Pete de sânge... care se scurgea prin stofa pantalonului lui Ralf... de deasupra genunchiului. I se redeschisese probabil rana veche !

Simțind-o că s-a oprit, se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate. După o clipă de tă-

cere, continuară să urce și ajunși în fața camerei, ea deschise ușa și intră, fără să facă vreun comentariu.

Dar de îndată ce auzi închizându-se ușa de la camera lui, luă cutia cu șervețele de hârtie care se găsea pe masă și ieși pe culoar, mergând în vârful picioarelor.

Din fericire, petele de sânge de pe treptele scării se ștergeau ușor. După ce șterse ultima pată, Charlotte reveni în camera ei, își îmbracă o pijama și deasupra un halat de casă. Își scoase din bagaj mica trusă medicală de urgență și merse să bată la ușa camerei lui Raif.

Când el deschise, se strecură înăuntru fără să-i lase timp să pună vreo întrebare. Își scoase puloverul, pantofii și cămașa descheiată îi atârna pe umeri. Charlotte remarcă imediat că era foarte palid. Suferea evident, strângând din dinți.

- Ce dorești ? o întrebă el, agresiv.
- Știi foarte bine...
- Nu mai spune ! replică el încercând să pară ironic. Sunt flatat, dar nu ți-ai ales bine momentul...
- Las-o baltă cu gluma asta ! Sunt aici pentru că piciorul tău are nevoie de îngrijire. Nu pentru altceva... Sângerezi și am adus fașă și dezinfectant.

— Foarte drăguț din partea ta, o întrerupse el fără să-și îndulcească tonul, întinzând mâna ca să primească trusa.

Se înfruntau cu privirea, dar Charlotte nu făcea nici o mișcare.

— Ei, ce mai aștepți ? mormăi el.

— Să-ți văd piciorul !

Ralf râse chinuit.

— Așa-s femeile. Le place să se joace de-a infirmierele, de cum văd o zgârietură.

— Aici nu-i vorba de o zgârietură. Ai lăsat după tine o dâră de sânge pe scară... dar fii liniștit, am șters totul, adăugă ea când îl văzu că se încrunță.

— Ascultă... reluă el împlânzit, îți mulțumesc pentru ce ai făcut, dar de îngrijit, mă pot îngriji și singur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă ea simțind că se infurie. De ce nu-mi dai voie să te ajut ? Ești prea mândru să poți admite că suferi ?

— Cătuși de puțin ! Numai că sunt în stare să-mi port singur de grijă...

— Nu admit așa ceva ! Dacă eu aș fi cea rănită, mi-ai întoarce spatele și ți-ai vedea de drum ? Așa ai face ?

— Nu înțelegi că...

— Nu înțeleg decât că acum suferi și să știi că nu sunt o mironosiță care leșină la vederea unei picături de sânge.

— Nici n-am spus așa ceva, răspunse el după o clipă de gândire. Nu de asta este vorba...

— Ai de gând să dai jos pantalonul ? Dacă nu mă ascuți, am să-l scot cu mâna mea...

Spre surprinderea ei, Ralf izbucni în râs.

— Câtă autoritate, domnule ! Câtă autoritate... se pare că n-am de ales...

Se așeză pe marginea patului și începu să dezbrace pantalonul maculat de sânge. Charlotte se aștepta să vadă o cicatrice redeschisă, dar spectacolul care-i apărură în fața ochilor o îngrozi. Piciorul stâng, de la genunchi la gleznă, era marcat de cicatrice lungi având pe margini urmele punctelor de sutură. O parte din mușchiul gambei părea că a fost smuls și oarecum reparat printr-o operație de chirurgie plastică...

Charlotte știa că Ralf o privește atent, ca să vadă cum reacționează, așteptând probabil s-o vadă că se sperie, sau că se strâmbă de dezgust. Ea își impuse o atitudine indiferentă, șterse rana și o dezinfectă. Sângele curgea de fapt dintr-o rană mică, de deasupra genunchiului. Cicatricile nu se redeschiseseră. După ce a terminat de făcut bandajul, se ridică în picioare și întrebă cu un ton profesional

— Cum s-a întâmplat ?

Voit, el se prefăcu că nu înțelege întrebarea și răspunse aproape glumind

– Cum să se întâmple ! M-am zgâriat în sârma ghimpată când am sărit peste zid...

– Da... îmi dau seama...

Fără să mai insiste, ridică de pe jos pantalonul și intrând în camera de baie, îl spală de sânge și de noroi.

– Să-l întinzi deasupra căzii. Până mâine se usucă. Și acum te las în pace, cred că ești frânt de oboseală !

Ralf, care se ridicase, o apucă de braț când trecu pe lângă el, îndreptându-se spre ușă.

– Charlotte, dă-l încolo, aerul ăsta de martiră... Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, dar să știi că nu-mi place să vorbesc...

– Am înțeles de mult lucrul acesta...

Ridică bărbia, sfidătoare, și se îndreptă din nou către ușă.

– Stai puțin !

O strânse de mână cu atâta putere, încât ea nu-și putu opri un geamăt de durere.

– Iartă-mă... îmi pare rău... murmură el încurcat.

Ea își freca mâna dureroasă, cu ochii în pământ.

– Cred că e timpul să ne odihnim, se hotărî ea. Noapte bună !

– Noapte bună... și îți mulțumesc încă o dată.

– Pentru ce ? Pentru îngrijire ? Aveai dreptate... mai bine ar fi fost să te fi lăsat în pace.

— Charlotte...

— Noapte bună, Ralf.

Grăbită, deschise ușa și se duse în camera ei.

*

*

*

Deși era obosită până la epuizare, aștepta în zadar somnul care întârzia să vină. Se gândea la rana lui Ralf. De ce refuza să vorbească despre accident ?

Atâția oameni cădeau în fiecare an victime dramelor pe șosele. Nu era el un caz unic în Anglia. Poate că pierduse pe cineva drag în acea întâmplare tragică... Așa s-ar putea explica amărăciunea și rezerva care îi întunecau chipul deseori...

Tânăra fată înțelegea acum că se înșelase crezând că i-a câștigat încrederea. În definitiv, nu se cunoșteau decât de o săptămână. Și faptul că o sărutase de două ori nu însemna mare lucru. Probabil că nioi nu-și mai amintea... Nu erau altceva decât niște complici, aduși de soartă unul lângă altul. După ce misiunea va fi terminată, ea îl va plăti și nu va mai auzi de el niciodată.

Dacă așa stăteau lucrurile, nu era ea prea pretențioasă, considerând că are dreptul să-i cunoască toate ascunzișurile sufletului ?

* *

A doua zi dimineața, Charlotte fu trezită brusc de niște bătăi în ușă. Amețită de somn, își acoperi capul cu perna, crezând că visează.

Dar bătăile în ușă se repetară cu insistență.

— Cine e ? strigă ea supărată.

— Ralf. Deschide.

— O clipă...

Pe când își îmbrăca capotul, aruncă o privire pe ceas. Ora șase. Nu dormise decât două ore...

— Ralf, ce s-a întâmplat ? gemu ea deschizând ușa. De ce mă scoli la ora asta ?

Fără să-i răspundă, el intră în cameră și închise ușa în urma lui.

— Charlotte, s-au ivit probleme, începu el. Azi-noapte, controlându-mi buzunarele, mi-am dat seama că am pierdut scrisoarea pe care ai adresat-o surorii tale. Trebuie să fi căzut în cursul luptei cu cel care mă urmărea.

— Și crezi că au găsit-o ?

— Mă tem că da, așa că acum ei știu că ești pe aproape și că vrei să iei legătura cu Jeanne. Cred că se vor grăbi s-o transfere într-o altă comunitate, poate chiar la Bristol, unde-și au cartierul general.

— Oh, nu ! gemu Charlotte înspăimântată. Adică, să luăm totul de la zero ?

— În tot cazul, un lucru este clar : trebuie să acționăm imediat !

— Poate că totuși n-au găsit scrisoarea, încercă ea să se agațe de această slabă speranță.

— Din păcate, a căzut pe lângă casă și o bucată de hârtie albă sare imediat în ochi. Prefer să pun răul înainte și să nu pierdem un timp care s-ar putea dovedi irecuperabil.

— Ce trebuie să fac eu ?

— Îmbracă-te. Eu te aștept jos, în mașină.

*

După zece minute, era lângă el. Se spălase pe față cu apă rece, ca să-și gonească somnul, dar cearcănele din jurul ochilor arătau cât este de obosită.

În schimb, Ralf părea odihnit, ca după o bună noapte de somn. Era imposibil să ghești că nu dormise aproape deloc după ziua epuizantă din ajun și că, în plus, era rănit la picior și cu umărul pe jumătate dezarticulat.

— S-ar părea că ești într-o formă de zile mari, remarcă tânăra fată, instalându-se lângă el.

— Vezi, la asta e bună armata... M-a învățat să mă lipsesc de somn atunci când e nevoie.

Despături harta și arată cu degetul punctul unde era situat Earlswood Hall.

— Dacă se hotărăsc s-o ducă de acolo pe Jeanne, vor alege fie ferma, fie cartierul lor general de la Bristol, fie una din comunitățile lor situate în valea Wye.

— Dar cum vom putea supraveghea atâtea locuri în același timp? E practic imposibil!

— Ai dreptate. Cred însă că putem elimina, de la început, ferma. Este prea deschisă, se intră acolo prea ușor, nu-i deloc indicată pentru sechestrarea cuiva.

Rămân deci Bristolul și Chippenham la sud, și valea Wye la nord. Ca să se îndrepte spre sud, sunt obligați să meargă pe această șosea.

Mă voi posta la intersecția de la ieșirea din Chichester. Dacă vor să ajungă la Ledbury, în nord, trebuie să traverseze Gloucesterul pentru a ajunge pe autostradă. Ar putea, desigur, să prefere unele drumuri secundare, mai liniștite, dar să sperăm că vom avea noroc...

— Deci, eu trebuie să supraveghez traseul Gloucester...

— Da. Va trebui să-ți găsec un post de observație comod... pe cât se poate. Hai să pornim, căci timpul este prețios...

După câțiva kilometri, se opriă în fața unui bufet, ale cărui ferestre se deschideau spre șosea. Din păcate, nu era încă deschis.

— Îmi pare rău, dar eu nu pot să mai aștept, se scuza Ralf. Ai să rămâi aici și dacă vezi trecând dubița, dai un telefon la hotel și lași un mesaj pentru mine. Eu am să sun la recepție cât de des îmi va fi posibil. A... și încă ceva. Dacă ai neplăceri cu vreun „curtezan”, cere-i ajutorul patronului. De acord?

Charlotte îi răspunse cu un surâs chinuit și el, parcă cerându-și scuze că o lasă singură, o mângâie ușor pe obraz.

— Îmi pare nespus de rău... știu cât ești de obosită, dar te rog, ai grijă să nu adormi...

Cobori din mașină și-l privi cum se îndepărtează.

După câteva minute, se făcu nevăzut după o curbă.

Acum, deodată, Charlotte își dădu seama cât este de singură. Bufetul, plasat lângă o pompă de benzină, se deschidea abia la ora opt. Începu să se plimbe în sus și în jos, fără să scape o clipă din ochi circulația de pe șosea.

La această oră matinală, traficul era încă scăzut. Se întrebă acum dacă transferul se va face folosind dubița pe care o știa și pe care ar putea-o recunoaște imediat. Dar cum va putea vedea cine este înăuntru, în cazul unor mașini închise?

Privi îndelung peisajul liniștit din jur, gândindu-se cu câtă plăcere s-ar fi întins pe iarbă să se odihnească, dacă...

Era îngrijorată de soarta Jeannei, dar se gândea și la Ralf. Ce voia el să demonstreze prin turul de forță pe care și-l impunea? Că accidentul pe care l-a avut nu-i influențase cu nimic vigoarea și spiritul de inițiativă? Întrebări la care știa prea bine că are puține șanse să capete răspuns.

Se așază pe un gărduț scund din fața localului, așteptând ora deschiderii. La opt, sosi patronul. Imediat intră și ea după el și se instalează la o masă lângă fereastră. Comandă micul dejun pe care-l consumă trăgând de timp, apoi ceru să i se aducă încă o cafea. După o jumătate de oră ieși din bufet și-și reluă locul pe gărduțul lângă care așteptase deschiderea localului.

Circulația devenea din ce în ce mai intensă. Numeroși automobiliști intrau și ieșeau din bufet, aruncând priviri curioase spre această tânără care le studia mașinile cu insistență. La ora prânzului, se insatlă din nou la aceeași masă, comandând un meniu complet. Ochii îi obosiseră și o migrenă puternică îi strângea, parcă în clește, tâmpilele. Ar fi dat orice numai să-și poată sprijini capul pe spătarul banchelei și să închidă ochii câteva clipe. După masă, toropeala devenise insuportabilă. Își dădu

seama că trebuie să se miște, pentru că altfel nu va mai putea rezista. Se ridică deci de la masă și intră în grupul sanitar al bufetului, unde se spală îndelung pe față cu apă rece. Înapoindu-se la masă, ceru încă o cafea. Aducându-i-o, patronul o întrebă cu bunăvoință părintească

— Nu vă simțiți bine, domnișoară ?

— Mulțumesc, mă simt perfect !

În clipa aceea, o camionetă vopsită în albastru trecu prin fața ferestrei. Era însă mult mai mare decât cea așteptată, așa că Charlotte, care sărise în picioare, se așeză din nou pe banchetă, oftând.

— Așteptați pe cineva ? se interesă patronul.

— Da... pe un prieten care a promis că va veni să mă ia de aici. Văd că întârzie, cine știe ce-o fi pățit. Poate o pană de cauciuc...

*

* *

Timpu se scurgea din ce în ce mai greu. Charlotte își pusese ochelarii fumurii, ca să se apere de reflectarea razelor soarelui pe parbrizele mașinilor care treceau. Își pierduse orice speranță și migrena... migrena o tortura îngrozitor. Dacă scrisoarea ei fusese într-adevăr găsită, nu era exclus ca Jeanne să fie reținută

pe loc, întărindu-se măsurile de pază. Dacă se gândeau totuși să o transfere, era normal să facă acest lucru noaptea...

Era cuprinsă de disperare. În ajun fuseseră atât de aproape să reușească. Din cauza furtunii, planul care începuse atât de bine eșuase... Dacă omul acela n-ar fi ieșit din casă tocmai atunci, Jeanne ar fi fost acum împreună cu ea și cu Ralf.

— Cred că totuși nu vă simțiți bine, domnișoară ! i se adresa patronul care se apropiase fără ca ea să-l observe.

— Puțin obosită, asta e adevărat !

— Și prietenul acela... ce-o fi cu el de nu apare ?

— Nu știu nici eu ce să cred.

— Să știți că la șase închidem...

Ceasul de pe perete arăta ora șase fără cinci minute. În silă, Charlotte mai sorbi o dată din cafeaua care se răcise pe masă, în fața ei. Nici nu mai știa câte cești băuse în cursul zilei, dar ceea ce conta era că reușise să nu adoarmă. Plăti consumația și ieși cu pași șovăitori în fața bufetului care-și trăgea obloanele. Înapoi la garduțul de care se sprijinise până acum de atâtea ori. Din fericire, canicula se mai potolise, dar pe șosea mașinile se scurgeau în flux continuu. Era ora când lucrătorii și salariații navetiști se întorceau la casele lor.

După atâtea ore de nesomn, Charlotte simțea că este la capătul puterilor. Mașina albastră poate că trecuse fără ca ea să o vadă... Și Ralf, ce se întâmpla cu el? Își amintea de promisiunea pe care i-o făcuse... că nu va adormi în postul de veghe. Cât va mai putea rezista?

Începuse să se întunece când dubița albastră trecu prin fața ei. Se frecă la ochi, ca să se convingă că nu visează și sări în picioare cu o energie de care nici ea nu se crezuse în stare.

O fată tânără era așezată în spatele vehiculului, cu fruntea lipită de geam... Era blondă, frumoasă și când o văzu pe Charlotte în picioare la marginea șoselei, făcu o mișcare de surpriză evidentă. După câteva secunde, mașina dispăru după primul viraj.

Charlotte, fără să se gândească la ce face, o luase la fugă în urma ei, dar după prima sută de metri se opri, pentru că realmente nu se mai putea ține pe picioare. Se prăbuși mai mult decât se așeză pe marginea șoselei și lacrimi de bucurie i se rostogoleau pe obraji. După trei luni de griji sfâșietoare, știa acum cel puțin atâta: Jeanne trăia și părea sănătoasă.

Încet, cu pași șovăitori, se înapoie la gardul lângă care își lăsase rucsacul. Trebuia să-i telefoneze lui Ralf, să-l anunțe... Era însă paralizată de oboseală și de emoție. Sin-

gura soluție de a-și reveni cât de cât fu aceea de a-și cuprinde fața cu palmele și de a izbucni într-un hohot de plâns cu sughițuri.

Îi trebuiră mai multe minute ca să-și recapete calmul. Automobilistii care treceau o considerau cu siguranță nebună pe această tânără fată care plângea în hohote, singură, pe marginea șoselei. Rușinată, își șterse de bine, de rău obrazul pe care lacrimile se amestecară cu praful și se îndreptă spre cabina telefonică de lângă pompa de benzină.

Lăsă la recepția hotelului un mesaj pentru Ralf prin care îl chema să vină s-o ia.

Când ajunse lângă ea, după o oră, o găsi ghemuită pe o bancă, dormind cu pumnii strânși. O trezi, mângâindu-i părul cu blândețe. După un moment de buimăceală, deveni conștientă și recunoscându-l pe Ralf, strigă

— Am văzut-o, Ralf ! Am văzut-o pe Jeanne !

— Bine, foarte bine ! Acum haide, să ne întoarcem la hotel.

Ca să ajungă la mașină, o ajută, aproape purtând-o în brațe. Odată așezată pe banchetă era gata să adoarmă din nou, dar Ralf voia să știe mai mult.

— Ești sigură că era Jeanne ?

— Da.

— Mai erau și alți pasageri în mașină ?

— Nu știu... Am văzut-o numai pe Jeanne...

El se aplecă pentru a o vedea mai bine și constată că toată fața îi era mângălită de praf amestecat cu lacrimi.

Nemișcată, îl privea întrebându-se parcă cine este și ce caută lângă ea acest străin. Apoi, încet, ridică o mână și o lăsă să cadă pe umărul lui.

— Ralf ?

— Ce este ? întrebă el grăbit să pornească matorul.

— Vreau... te rog să mă săruți, murmură ea ca pentru sine.

Ralf se răsuie către ea și o privi un timp în tăcere. Apoi, încet, o cuprinse cu brațul, o atrase lângă el și o sărută cu o dorință brutală, lipsită de tandrețe. Fără să se opună acestui sărut violent, obținut „la comandă”, Charlotte îi răspunse cu infocare. Surprins de căldura și de docilitatea ei, Ralf o sărută a doua oară, de această dată însă, era o mângâiere aproape disperată.

— S-a făcut târziu, să ne întoarcem, hotări el, pe un ton neașteptat de aspru.

Charlotte încercă să înțeleagă cu ce putuse să-l supere, dar era atât de obosită încât adormi... înainte de a găsi un răspuns.

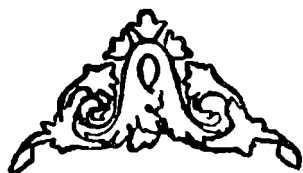

nr. 12

CAPTIV ÎN ÎNTUNERIC – Diana Blayne

Maggie era încolțită ; trecutul se răzbuna pe ea. Printr-o ciudată coincidență a soartei se trezi intrând în gura lupului. Saxon Tremayne era un zdrahon de bărbat cu un temperament iute. Ceea ce se întâmplase între ei era o neînțelegere, dar el nu voia s-o asculte. Și acum el era hotărât s-o facă să plătească. Dar Maggie avu curajul să-i țină piept și...

CAPITOLUL 7

Charlotte nu-și mai amintea dacă în seara precedentă se dezbrăcase înainte de a se culca. O făcuse desigur, pentru că acum, când se deșteptă, era îmbrăcată cu cămașa ei de noapte. Când Ralf bătu la ușă, era ora opt.

— Imediat, răspunse ea sărind din pat și îmbrăcând în grabă un halat.

— Nu trebuie să te scoli. Voiam numai să-ți spun că astăzi trebuie să plecăm de aici. Fă-ți bagajul cât poți de repede, eu te aștept jos.

Acest ordin, debitat pe un ton milităresc, o surprinse pe tânăra fată. Nu înțelegea de ce nici măcar nu găsea de cuviință să-i spună un cât de cât politicos bună ziua.

Ridică resemnată din umeri și se apucă să-și strângă lucrurile din oameră. Împăturind bluza pe care o purtase în noaptea cu ploaia torențială, constată că era încă umedă. Nu avusese timp s-o întindă la uscat.

Văzând-o, își aminti de felul în care Ralf i-o scosese și mai ales de sărutările care urmaseră.

De la acea întâmplare, se scurseseră numai două zile și în ajun Ralf și ea nu se văzuseră decât foarte puțin timp. Să fi uitat el totul ? O sărutase într-adevăr și în seara precedentă, însă atunci era atât de obosită încât nu știa dacă nu cumva visase. Nu, nu fusese un vis, își amintea de dorința sălbatică, brutală cu care o sărutase. Era cu totul altceva, față de afecțiunea oarecum părintească cu care se purtase mai înainte. Legătura dintre ei depășise limita unei simple simpatii reciproce. Care este stadiul real al sentimentelor care-i legau acum ? Iată o întrebare la care va trebui să se gândească... atunci când va avea timp.

Cu un gest brusc, închise valiza și începu să-și care bagajele jos la recepție. Pe Ralf îl găsi în restaurant, cufundat în lectura unui ziar. Când se așeză la masă, în fața lui, el ridică o clipă privirea, îi adresă un mic salut cu capul, apoi își reluă lectura.

Charlotte aprecie micul dejun care era delicios și abundent. Abia când ajunse la cafea, Ralf binevoi să lase de-o parte ziarul și i se adresă

— Mă duc să plătesc nota. Ai coborât bagajele ?

— Da, sunt în hol.

Fără alt comentariu, se ridică de la masă și se îndreptă spre biroul de recepție, urmărit de privirile nedumerite ale tinerei fete, care nu reușea să-i înțeleagă purtarea. Că voia să ple-

ce din hotel, asta era clar. Dar unde vor merge în continuare ? Probabil spre comunitatea unde fusese transferată Jeanne. Charlotte își dădu seama cu surprindere, rușinată, că era pentru prima oară că se gândea la sora ei în această dimineată.

Își termină în grabă ceașca cu cafea și îl ajunse din urmă pe Ralf, care o aștepta deja în mașină. Văzând-o că vine, stinse în scrumieră, cu un gest nervos, țigara pe care o fuma. Nu fumase niciodată până acum... cel puțin nu atunci când era ea de față.

— Mergem la Ledbury, o informă sourt, întinzându-i harta.

Tânăra fată o desfăcu și studie itinerariul pe care trebuiau să-l urmeze. Trecând prin fața bufetului lângă care își petrecuse toată ziua în ajun, se întrebă dacă proprietarul își mai amintea de ea. În fond, ce importanță avea asta ? Privi cu coada ochiului spre Ralf, care conducea preocupat, dar nu de probleme de circulație, căci șoseaua era aproape pustie. Deschise gura să facă o observație, dar renunță înainte de a scoate vreun cuvânt, inhibată de figura lui posomorâtă.

Apropiindu-se de Ledbury, traficul deveni mult mai aglomerat. Băiatul de la pompa de benzină la care se opriseră să facă plinul le explică, guraliv, că în oraș avea loc un fel de târg-carnaval care tocmai începuse în acea di-

mineată. Serbarea începea cu defilarea unor care alegorice și un convoi de măști.

Ralf trânti furios portiera, urcându-se la volan

— Avem ghinion, exclamă supărat. Toate hotelurile sunt pline... Mă gândisem să ne cazăm cât mai repede și să mergem în cercetare, să vedem comunitatea...

— De ce atâta grabă ? N-ar fi mai bine să așteptăm o zi, două înainte de-a începe cercetările ? Probabil că Jeanne este foarte atent supravegheată în clipa de față...

— Te înșeli... o întrerupse el iritat. Conducătorii sectei nu-și vor slăbi vigilența nici peste două, trei săptămâni. Astăzi avem un ușor avantaj asupra lor. Sunt probabil convinși că o căutăm în continuare pe Jeanne la Earlswood Hall. Vom beneficia de efectul surprizei dacă ajungem la ea mâine sau poimâine. Și, de altfel, nu am de gând să prelungesc nejustificat durata misiunii la care m-am angajat.

Charlotte întoarse capul, mișcându-și buzele. Recepționase aluzia. Era nemulțumit de situația în care se lăsase antrenat și voia să termine cât mai repede... Dar de ce ? Cu ce îl supăraseră ? Pentru că se oferise să-i îngrijească piciorul rănit ?

Cu două zile înainte, se purtase cu totul altfel. O mângâiasse pe obraz, îi vorbise cu blândețe... Își aminti de sărutul violent din mașină,

seara, când o luase după ce făcuse de gardă pe șosea o zi întreagă. Ea îi ceruse s-o sărute și el era acum supărat că o ascultase ? Nu putea fi aceasta explicația, trăiau doar în secolul douăzeci...

Poate că lui Ralf nu-i plăceau femeile care aveau prea multă inițiativă față de el...

La fiecare semnal roșu care se ivea în cale bătea nervos cu degetele în volan, cu sprâncelele încruntate. Numai cu greu reușiră să găsească loc într-o parcare, tocmai afară din oraș, așa că pentru a ajunge din nou în centru trebuiră să facă o bucată bună de drum pe jos.

Orășelul era în fierbere, grupuri masive de curioși așteptau pe trotuare să privească defilarea carelor alegorice care nu începuse încă.

În piața centrală, târgul săptămânal era în toi. În fața unui cort enorm, un afiș invita trecătorii să intre, să viziteze expoziția de artizanat dinăuntru. Charlotte ar fi vrut să intre, dar nu avu curajul să-i propună așa ceva lui Ralf, care se îndrepta cu pași mari spre biroul de informații pentru turiști al târgului.

Din păcate, aflară că toate camerele la hotel erau date și funcționarul, amabil dealtfel, îi sfătui să-și încerce norocul la Malvern, orașul vecin. Dar nici acolo nu avură succes ; începuse vacanța școlară și afluxul de turiști blocase totul.

După o mulțime de încercări zadarnice, pe la toate hotelurile care le ieșiseră în cale, singura soluție pentru cazare fu închirierea unei rulote la un particular din Malvern. Seara tocmai se lăsase...

Tot timpul zilei, Charlotte își impusese o tăcere ostentativă. Ralf era așa de încordată, încât se temea că poate să izbucnească în orice clipă, din orice fleac.

Nu era cătuși de puțin încântată de faptul că va trebui să se mulțumească, în loc de hotel, cu o rulotă, dar își dădea seama că nu câștigă nimic dacă începe să facă mofturi.

Rulota era plasată în spatele unei mici vile, lipită de gardul dinspre o stradă laterală. Până la ea se putea ajunge pe o potecă, scutindu-i astfel pe locatari să treacă prin fața casei proprietarului.

Pentru Charlotte acest gen de a locui era o premieră absolută și de aceea fu plăcut surprinsă văzând că interiorul era curat și cochet. Uitând de oboseală, îi cercetă toate colțurile și toată instalația. Când descoperi chichineta, scoase o exclamație de bucurie

— Uite, există și un mic frigider ! Dar... stai puțin... nu văd decât un singur pat și proprietarul ne-a asigurat că este loc pentru trei persoane.

— N-a mințit. Masa se lipește de perete și dacă tragi bancheta spre interior, obții încă un pat suplimentar...

– Foarte ingenios ! În fond, nu suntem chiar așa de rău cazați.

– Aș zice chiar că e foarte bine, aprobă Ralf, încruntat în continuare.

Neștiind ce să creadă despre această afirmație făcută în doi peri, Charlotte consideră că este mai înțelept să nu ceară lămuriri și se apucă să pregătească cina, în tăcere.

Între timp, Ralf se închise în minuscula despărțitură unde era plasat dușul, se spală și se schimbă. Când ieși de acolo, fripturile erau gata și se instalară să mănânce la masa pliantă. Spațiul era atât de mic, încât erau nevoiți să-și lipească genunchii, ceea ce amândoi se prefăceau că nu observă.

Pe drum cumpăraseră o sticlă de vin. Fără să spună un cuvânt, Charlotte îi întinse lui Ralf sticla și tirbușonul.

– În sănătatea ta, murmură el ridicând paharul.

– Și a ta.

Tânăra fată miroși aroma băuturii și luă o înghițitură, constatând că vinul este de bună calitate.

– Vinul este pe gustul doamnei ? întrebă Ralf, mimând gesturile unui chelner care servește într-un restaurant de lux.

– Da, este perfect, veni răspunsul prompt din partea... doamnei.

— După felul cum l-ai degustat, îmi vine să cred că ești o expertă în materie, o luă el te picior.

— Nu chiar. E adevărat că sunt în stare să apreciez un vin bun și am răsfoit și câteva cărți de oenologie. Nu sunt capabilă să determin anul recoltei sau regiunea viticolă, dar știu dacă vinul îmi place sau nu. Când să ajung la vârsta ta, atunci probabil am știu mai mult, voi fi poate un cunoscător în vârstă...

Degetele cu care Ralf strângea paharul albiseră, gata să-l spargă, dar de zis nu făcea nimic. Cina decurse în tăcere, dar atmosfera era încordată, neplăcută.

Hotărâtă să spargă gheața, Charlotte îi zise pe un ton care se voia vesel:

— Bună soluție, rulota asta. Aici suntem adăpost de priviri indiscrete și putem pleca ori când veni fără ca nimeni să ne controleze, oricât de târziu și la miezul nopții. Dacă o găsim pe Jeanne, o putem foarte bine aduce aici pentru o zi sau două. Nu crezi?

El ridică încet privirea.

— O să vedem... Numai că mie nu-mi place deloc rulota asta și te asigur că îndată ce găsim o cameră la un hotel, ne mutăm imediat.

Puse brusc paharul pe masă și se ridică, vând aerul că vrea să plece afară.

— Ralf, murmură Charlotte nedumerită. Spune-mi ce se întâmplă cu noi. Am impresia că nu mă mai poți suferi și nu înțeleg de ce. Cu ce te-am supărat, fără să vreau ?

El o privea în tăcere, în picioare, cu mâinile la spate. Apoi, ca și cum nu ar fi auzit întrebarea, declară

— Mă duc să beau un pahar în oraș ! Vii cu mine ?

— Ești sigur că dorești să te însoțesc ?

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Spune, vrei sau nu vrei ?

— Sigur că vreau. Mă gândeam că poate vrei să rămâi singur, câteva ore... Cu toții avem nevoie să fim un timp singuri, câteodată...

Răspunsul ei păru să-l ia pe nepregătite, așa că ridică din umeri...

— Atunci, hai să mergem...

*

*   *

Soarele apunea când ieșiră din rulotă. Venise vara cu zile lungi și seri blânde. Charlotte nu cunoscuse această regiune a Angliei, dar îi plăcuse din prima clipă. Peisajul nu era spectaculos, dar linia ondulată a colinelor, căsuțele cochete și aerul impregnat cu mirosul fânului cosit o impresionaseră profund, amintindu-i, încă o dată, visul ei de copil, acela de a

trăi la țară, departe de zbuciumul orașelor. Cu cât trecea timpul, cu atât aprecia mai puțin acel furnicar de oameni nebuni, care era Londra.

*

*

Ledbury era mai liniștit acum seara, dar gălăgia de la parcul de distracții ajungea până în interiorul cârciumioarei unde se instalaseră. Grinzile din lemn, afumate și îngălbenite de trecerea timpului, sugerau oricui vechimea acestui local. Ralf trebui să se aplece pentru a nu se lovi cu capul de pragul de sus al ușii de la intrare.

— Să fii înalt nu este întotdeauna o fericire, remarcă surâzând Charlotte.

El aprobă printr-o mișcare a capului și se așează la masă în fața ei. Trecuseră mai multe minute într-o tăcere deplină, până când tânăra fată, luându-și inima în dinți, atacă subiectul care o preocupa

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o înainte de a pleca...

— Nu mi-am dat seama, replică el privind-o încruntat.

— Te întrebam dacă te-am jignit cu ceva, fără să vreau, bineînțeles...

Vorbind îl privea cu atenție, încercând să înțeleagă ce se ascundea în spatele măștii severe care era fața lui.

– Nu m-ai jignit nicidecum, nici cu voie nici fără voie, mormăi el ridicând din umeri.

Apoi schimbă subiectul, voind evident să oprească discuția pe această temă

– Mai bine să vedem ce avem de făcut mâine. Primul lucru va fi să localizez comunitatea și să aflu câte persoane trăiesc acolo. Prietenul meu, jurnalistul, afirma că acest domeniu este cel mai mic din cele patru pe care le are secta în această parte a țării.

– Cred că va fi mai ușor să pătrundem înăuntru aici, decât a fost la Earlswood Hall.

– Așa sper și eu. Mâine dimineață am să-i dau ocol pentru a stabili de ce echipament am nevoie pentru a intra acolo. Dacă nu se ivesc complicații, voi încerca să ajung la Jeanne chiar mâine noapte...

– De ce spui mereu „voi încerca” și nu „vom încerca” ? se miră Charlotte. Știi bine că vreau să te însoțesc !

– Mai bine nu. Voi acționa singur.

– Poți să-mi explici și mie de ce singur ?

– Pentru că singur, șansele de reușită sunt mai mari.

– Spui asta înainte de a fi cercetat situația la fața locului. Nu știi ce riscuri există, nu știi dacă nu e nevoie de mine să stau de pază...

— Am să mă descurc singur, o întrerupse el hotărât.

Charlotte simțea, de mai mult timp, că are să-i sară muștarul dacă el va mai continua să se poarte așa morocănos.

— Dacă nu mă înșeală memoria, nu ai fost chiar așa de nemulțumit când am intervenit, noaptea trecută, la Earlswood... îi aduse aminte cu o voce acră.

Nici de data asta nu ridică mânușa pe care i-o aruncase, dar expresia feței lui era parcă și mai încruntată.

Charlotte realizează deodată că face ceva care este contrar intereselor ei : provoacă o ceartă cu Ralf, cu omul în care-și pusese toată speranța pentru a-și elibera sora, captivă a fanaticilor religioși.

— Îmi pare rău, n-are rost să ne certăm...

— Nu ai de ce să-ți pară rău, fiindcă ai perfectă dreptate în ceea ce spui. Este exact motivul pentru care mâine nu mă vei însoți. Ai fost văzută... Ei știu cine ești și ce urmărești... Dacă ești văzută prin împrejurimi, Jeanne o să fie din nou transferată. Nu cred că vrei așa ceva... să complici mai mult cele ce ne-am propus să facem. Lucrurile sunt destul de încurcate și așa, nu găsești ?

Vorbea cu aroganță, de parcă era plictisit să tot explice niște lucruri simple, unei idiote.

Charlotte lăsă capul în pământ, disperată. Nu știa ce mai poate face ca să-i potolească ostilitatea și să reinvie încrederea reciprocă ce domnea între ei la un moment dat.

Ralf consideră tăcerea ei drept o capitulare. Își luă paharul, pe jumătate plin și se ridică de la masă

— Mă duc la bar, să intru în vorbă cu niște localnici, poate obțin de la ei ceva informații care să ne intereseze.

Charlotte îl urmări cu privirea, pradă unei profunde descurajări. Nu știa aproape nimic despre el, cu excepția faptului că părăsise armata din cauza unui accident și că nu era înșurat. Nu avusese curiozitatea să verifice nici una din afirmațiile lui, luase de bun tot ce-i spusese. Îi inspirase de la început încredere și nici acum nu credea că a mințit-o. Era probabil frământat de o nemulțumire adâncă, pe care nu voia să i-o împărtășească...

Acestea îi erau gândurile, când Ralf se înapoia la masă.

— Ai aflat ceva ? întrebă ea obosită.

— Nimic interesant... După toate aparențele, ei nu-și fac cumpărăturile în oraș și nici nu au încercat să facă recrutări de membri prin împrejurimi. Am aflat totuși ceva și anume unde se găsește, exact, comunitatea.

— Avem deci un punct de pornire.

— Se găsește la cinci kilometri spre Malvern. Cei cu care am vorbit nici nu prea știu că acolo este de fapt sediul unei secte religioase. Credeau că este un fel de casă de vacanță...

Își termină vinul din pahar, plăti consumația și porniră spre rulota unde urmau să-și petreacă noaptea. Afară se făcuse răcoare, așa că Charlotte își îmbracă vesta pe care o purtase pe braț. Tăcerea nopții amplifică gălăgia veselă care venea dinspre parcul de distracții muzică, voci vesele, cântece.

— Ce zici, dacă am da o raită pe acolo ? întrebă ea.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă...

— Nu cred că ne strică să ieșim puțin din starea asta de tensiune nervoasă în care ne găsim. Să ne uităm o clipă grijile...

Deși era evidentă lipsa lui de entuziasm pentru propunerea ce i-o făcuse, Charlotte se îndreptă hotărâtă în direcția din care veneau sunetele care-i atrăseseră atenția. De mic copil, fusese fermecată de atmosfera de plăceri simple, de antrenul și veselia populară pe care numai în aceste parcuri le puteai întâlni.

De astă dată, nu lipsea nimic din atracțiile unui bâlci complet : trenul fantomă, omida, barăcile de tir sau călușeii care se învârtteau în sunetele flașnete.

— Să începem cu călușeii, se hotări ea, cu obrajii roșii de bucurie.

Fără să aștepte răspunsul, scoase un bilet de la ghișeu și încălecă un cal impodobit cu o frumoasă coamă roșie. Peste câteva clipe mecanismul se puse în mișcare și întreaga herghelie porni să se rotească.

Ralf stătea retras la distanță și scoase o țigară pe care o fuma cu un aer plictisit. Să-l ia naiba! Nu voia s-o lase nici o clipă să-și uite de necazuri... Călușei se roteau, urcau și coborau, muzica își revărsa melodia caraghioasă în valuri neîntrerupte și ea se simțea cuprinsă de o bucurie copilărească. La un moment dat, trecând prin fața lui Ralf, i se păru că o urmărește cu o privire de o intensitate stranie...

Când călușei se opriră, ea îi ceru s-o însoțească la arena cu mașinuțele care se ciocnesc între ele.

— Acolo nici nu vom avea nevoie de permis de conducere, îl asigură ea râzând.

Cu același aer încruntat, Ralf o urmă pe pistă. Cu oarecare greutate, reușiră să se îngheșue amândoi într-o mașinuță și în aceeași clipă fură izbiți de o alta condusă de doi copii sub zece ani. Ralf preluă conducerea operațiunilor, cu o mână conducea și cu cealaltă o cuprinse pe după umeri, ținând-o strâns... ca să nu cadă afară din caroserie în urma izbiturilor care veneau din toate părțile.

Charlotte simțea că se dedublează, o parte din ea participa la bucuria simplă a jocurilor de bălci, în timp ce altă parte o obliga să se lipească strâns de corpul cald și puternic al bărbatului care o ținea în brațe...

Coborând din mașinuță la terminarea programului, simțea că îi tremură picioarele și mersul îi era nesigur.

— Ce se întâmplă ? Te simți rău ? Ai amețit ? o întreabă Ralf, apucând-o de braț.

— Nu, n-am nimic. Hai să mergem și la avion. El protestă, mai mult de formă, și o însoțește apoi și la omidă, dar refuză hotărât când îl invită la tobogan.

— Chiar că asta e o distracție pentru copii. Așa că la vârsta mea...

— N-are importanță. Ți-e frică să nu fii ridicol ? îl sfidează ea.

După o mică ezitare cedă și de data asta. Negustorul le dădu două covorașe și se urcă pe scări, până sus în vârful pantei de alunecare.

— Te temi de înălțime ? Hai să-i dăm drumul ! îl îndemnă ea nerăbdătoare.

Ralf se așează pe covoraș în spatele ei, o cuprinse cu brațele de talie și începură să alunece la vale. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până ajunseră jos, aterizând pe o saltea de burete care amortiza șocurile.

Charlotte se amuza râzând în hohote, în timp ce el șoptea surâzând

— Dacă m-ar vedea acum camarazii mei din armată, ar spune cu siguranță că am înnebunit de-a binelea.

Charlotte nu mai termina cu propunerile, pentru alte și mereu alte distracții. Voia acum să-și încerce priceperea la standul de tir cu puști cu aer comprimat. Aici însă el îi luă arma din mână și începu să doboare una după alta rățuștile-țintă, de parcă erau inamici pe un câmp de luptă. În câteva minute câștigă trei partide, după care proprietarul standului refuză să-l mai lase să tragă văzând că e în pericol să-i câștige toate premiile puse în joc.

Ralf adună păpușile și ursuleții de pluș câștigați, îi puse în brațele Charlottei și o anunță

— Acum gata. Să mergem la culcare.

*

*

Odată ajunși la rulotă, Ralf puse în funcțiune grupul electrogen, demontă masa și întinse bancheta-pat.

— Ai să dormi în compartimentul din față, declară el, fără să-i ceară părerea. În acest fel, nu va fi nevoie să te trezesc mâine dimineață, căci am de gând să plec devreme.

— N-ai să pleci singur, replică ea liniștită.

Am să te însoțesc, indiferent dacă îți face sau nu-ți face plăcere lucrul acesta.

Privirile lor se înfruntau în tăcere.

— Ești chiar așa de sigură ?

— Absolut... Nu uita că ești angajatul meu, așa că am tot dreptul să dau dispoziții...

Stupefiat de această îndrăzneală, o privea nevenindu-i să-și creadă urechilor, cu fălcile încheștate de mânie.

— Dacă nu înțelegi că vreau să acționez singur, atunci să știi că în seara asta chiar, mă întorc la Londra.

— Ai tot dreptul să faci așa ceva, pentru că în fond nu am semnat nici un contract... Ești liber să pleci când vrei...

— Dar Jeanne ? Pe ea ai uitat-o ?

— Sigur că nu. Voi înceroa s-o eliberez singură. N-am de gând să mă înapoiez la Londra așa cum am plecat... cu tine sau fără tine...

— Nu-mi place să fiu șantajat ! strigă el. N-ai să îndrăznești să pătrunzi singură în comunitate ca s-o cauți pe Jeanne, mărturisește că am dreptate !

Măinile lui o înhățară de umeri. Însăpăimântată, Charlotte privea acum o figură schimonosită de mânie, pe care n-o recunoștea. Paralizată, nu avu puterea să protesteze sau să se opună atunci când Ralf o strivi la pieptul lui puternic și o sărută cu o dorință sălbatică...

CAPITOLUL 8

Charlotte nu era în stare să facă nici o mișcare, până într-atât fusese de surprinsă de gestul lui.

Când Ralf începuse s-o scuture cu mâinile pe umeri, ridicase instinctiv brațele ca să se apere, așa că acum era prizonieră în îmbrățișarea lui. Buzele lui Ralf le căutau pe ale ei, cerându-le să răspundă sărutului. Depășit de pasiune, o răni ușor la gură, dar protestul ei manifestat printr-un geamăt ușor în loc să-l liniștească, îi atâță dorința. Violența cu care se dezlănțuise o înspăimânta pe tânăra fată, care începu să se zbată și cu un efort disperat, reuși să-și dea capul pe spate.

Se priveau acum în ochi, cu respirația întrețiată. Timpul părea că se oprișe în loc. Apoi, încet, Charlotte își eliberă brațele și-l cuprinse de gât, dând ascultare instinctului care împinge orice femeie spre bărbatul pe care-l iubește. Sărutul lor, consimțit de amândoi, le turna foc în vine. Ralf o strângea la piept și-i presă-

ra pe față și pe gât sărutări grăbite înainte de a-i căuta din nou buzele. Cu mâinile febrile, îi desfăcu bluza la piept și-și strecură palmele făcute cupă, cuprinzându-i sânii.

Tânăra fată tremura din tot corpul, cu răsuflarea tăiată de plăcerea pe care această mângâiere i-o trezea în întregul corp.

Ralf desfăcu unul câte unul nasturii bluzei și aplecând capul, urmărea cu buze fierbinți rotunjimea sânilor întăriți de dorință. Cu ochii închiși, cu mâinile crispate pe umerii lui, Charlotte îi repeta mereu, șoptit, numele.

Când el ridică fruntea și se depărtă puțin, ea se lipi de pieptul lui, cerându-i s-o mângâie și s-o sărute încă și încă...

— Oh, Ralf, suspină ea. Te iubesc...

Vorbise fără să se gândească la ce spune, dar nu găsisese alte cuvinte care să-i exprime emoția de care se simțea cuprinsă. La auzul acestei declarații, Ralf își trase umerii înapoi și îi desfăcu brațele cu care îi înălțase gâtul. Charlotte nu înțelegea de ce se desprinsese din îmbrățișarea ei, pentru că dorea nespus să fie sărutată, să-i simtă căldura corpului, să fie mângâiată, așa cum fusese cu numai o clipă înainte.

— Ralf... ce s-a întâmplat ?

— Nimic... mâine trebuie să ne sculăm devreme. Acum am face bine să ne culcăm.

— Dar nu înțeleg...

— Chiar nu înțelegi ?

– Nu știu cu ce te-am supărat...

– Cu nimic altceva, decât cu faptul că mi-ai spus că mă iubești, o apostrofă el, acuzator.

– Oh... am spus eu așa ceva ?

Pe jumătate moartă de rușine, cu degetele tremurânde, încerca să-și încheie nasturii de la piept, neștiind ce să facă cu mâinile. Era complet descumpănită, nu mai înțelegea nimic. Ce putuse să facă sau să spună atât de grav, ca să explice această schimbare bruscă în purtarea lui Ralf ?

– Da, întocmai... ai spus că mă iubești, repetă el accentuând fiecare cuvânt. Am impresia că și crezi în ceea ce ai spus, nu ?

– Da... mărturisii ea după o scurtă ezitare. Crezi că nu trebuia... am greșit ?

– Dacă ai greșit ? exclamă el făcând un gest de exasperare. Mi-ai confirmat bănuielele... nu știi să respecti regula jocului...

– Jocului ? care joc ?

– Ei bine, jocul cu dragostea, cu seducția, jocul pe care-l fac bărbații și femeile de când au apărut pe lume. Luați orice gest în serios, voi femeile și o sărutare înseamnă obligatoriu căsătorie, pentru voi.

– Da, este adevărat, încuviință ea, luptându-se să-și stăpânească lacrimile. Tu nu împărtășești acest fel de a privi lucrurile ?

– Bineînțeles că nu, replică el hotărât, aprinzându-și cu nonșalanță o țigară. Am făcut

o greșeală că am închiriat această rulotă. Mă temeam că se va întâmpla ceva de genul acesta de când...

— De ieri seară când ți-am cerut să mă săruți... îl completează Charlotte, în șoaptă.

— Da !

— Asta este desigur și explicația felului în care te-ai purtat astăzi... Bănuiai că am să mă îndrăgostesc de tine și ai făcut tot posibilul ca să mă descurajezi. Așa este ?

— Da !

— Am înțeles. Ce crezi că trebuie să facem de acum înainte ?

Ralf o privi în tăcere, surprins de liniștea cu care vorbise, într-o situație în care majoritatea femeilor ar fi plâns, ar fi făcut scene. Se reze-mă cu umărul de peretele camerei. Părea interesat numai de spirala fumului țigării pe care o aprinsese, dar o uitase în mână unde se consuma singură.

— Îmi pare sincer rău... se scuză el într-un târziu, scoțând un oftat de neputință. În fond, eu sunt cel vinovat. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme ce fel de femeie ești și să limitez raporturile noastre la un plan strict profesional.

— Bănuiesc că prietenele cu care ești obișnuit cunosc mai bine regulile jocului despre care îmi vorbeai.

— Sigur că da. Dacă n-ar fi fost așa...

— Dacă n-ar fi fost așa, ai fi dat bir cu fugiții de îndată ce ai fi auzit pronunțându-se cuvântul căsătorie, trase ea concluzia, cu amărăciune.

— Armata a fost totul pentru mine, completă el, dorind parcă să se convingă singur de acest adevăr.

Tânăra fată îl compătimea, văzându-i figura chinuită de o realitate pe care nu voia s-o accepte. În același timp se simțea caraghioasă, ridicolă și nu era în stare să mai suporte tăcerea care se lăsase între ei.

— În aceste condiții, accepti să mă ajuți în continuare să-mi găsesc sora? Evident, de acum înainte vom fi simpli colaboratori, până la sfârșitul misiunii pe care ne-am luat-o!

— Categoric. Ceea ce am început trebuie dus la bun sfârșit.

— Atunci totul este în regulă.

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușa de acces în compartimentul din față al rulotei. Înainte de a închide ușa în urma ei, i se adresă cu o voce nefiresc de calmă

— N-am priceput eu prea bine care sunt acele reguli ale jocului, dar sunt sigură că ai fi putut să-mi fii un foarte bun profesor. Păcat, nu?

Începu pregătirile pentru culcare. Peretele din plastic care separa cele două compartimente era foarte subțire, permițându-i să audă tot ce se petrecea alături. Ralf demonta masa,

pregătea bancheta-pat, apoi lumina se stinse și auzi o ușă care se închidea încet. Cine ar fi bănuir, trecând pe lângă rulota liniștită, cu luminile stinse, că ocupanții ei erau chinuiți de insomnie și de multe, foarte multe întrebări cărora nu le puteau găsi răspuns.

Charlotte se gândea la Ralf și era convinsă că nici el nu-și poate găsi liniștea. O considera de modă veche, dar ea știa bine că poate să trăiască cu aceeași intensitate sentimentele și emoțiile pe care el le atribuia exclusiv fetelor emancipate, moderne. Ca oricare fată de vârsta ei, cunoscuse destui tineri, mai mult sau mai puțin agreabili, dar nici unul nu-i trezise gândul că ar putea să-i devină soț. Era convinsă că va recunoaște din prima privire omul pe care soarta i-l hărăzise, atunci când îi va ieși în cale. Or, când îl cunoscuse pe Ralf, tot ceea ce simțise fusese mulțumirea că a găsit un om capabil s-o ajute într-o aventură, care pe mulți i-ar fi făcut să dea înapoi. Încet, în cursul zilelor lungi pe care le petrecuseră împreună, începuse să vadă și altceva la el. Sărutările lui îl făcuseră atrăgător din punct de vedere fizic. Cu toate acestea, nu s-ar fi putut îndrăgosti de el, dacă nu ar fi intuit cât este de vulnerabil, în ciuda aerului de duritate pe care se încapățâna să-l afișeze. La început o intimidă, nu păreau să aibă nimic în comun, nici vârsta, nici experiența de viață, nici edu-

cația. El era un bărbat în toată puterea cuvântului, sigur de el, inteligent, în timp ce ea se considera naivă, timidă, banală. Trăind alături de el, ajunsese să-i cunoască personalitatea, sensibilitatea, problemele pe care i le crea adaptarea la viața civilă și începuse să-l aprecieze pentru calitățile dar și pentru defectele lui.

Îl se păruse firesc să-i mărturisească amestecul de admirație și iubire pe care i le trezise în suflet. Răspunsul lui fusese din oale afară de brutal, de-a dreptul umilitor. Călcase în picioare cu dispreț sinceritatea aproape copilărească cu care i se mărturisise.

Charlotte încercă încă o dată să judece situația la rece, fără să dramatizeze. Faptul că ea îl iubea nu însemna că și el trebuie să nutrească pentru ea aceleași sentimente. Poate că iubea altă femeie...

Deodată, la toate aceste întrebări nebuloase, îi apărură un răspuns luminos, o concluzie evidentă. Ralf o dorea... dar îi lăsase ei libertatea de a alege. Accepta o aventură fără viitor, sau redeveneau niște simpli colaboratori, legați de un contract cu termen. Înțelegea că de fapt purtarea lui dură, violentă, era dictată de grija de a o apăra de iluzia unei legături care se va termina cu o căsătorie. Mulți oameni, mai puțin scrupuloși, ar fi profitat de

naivitatea ei, ar fi lăsat-o să-și hrănească iluziile, obținând ceea ce doreau în fond, adică o relație fizică de scurtă durată.

Razele lunii aruncau o lumină slabă în camera mică în care Charlotte nu-și găsea odihna. Ralf era la numai câțiva metri de ea, îi despărțea o ușă, din câțiva pași putea fi lângă el... Întreaga ei ființă o îndemna să-l caute pe cel care o ținuse în brațe, o sărutase și trezise în ea senzații nebănuite.

Tremurând, cuprinsă parcă de febră, se strecură afară din sacul de dormit în care se înfășurase. Nu era mai bine să accepte formula propusă de Ralf, decât să-și petreacă restul vieții reproșându-și că nu a avut curajul necesar într-un moment hotărâtor ?

Pipăind cu mâinile întinse peretele despărțitor, găsi clanța ușii și o apăsă încet... Inima îi bătea atât de puternic, încât nu reușea să audă respirația lui Ralf, în întuneric. Se opri o clipă în prag, încercând să-și calmeze respirația accelerată de emoție, apoi cu pași mici, ca în vis, se apropie de patul care se zărea ca o umbră mai întunecată în bezna din încăpere. Întinse mâna spre pernă cu sfială, pronunțându-i numele, dar în aceeași clipă își dădu seama că în pat nu era nimeni...

Surpriza o îngheță pe loc, apoi o spaimă teribilă o cuprinse. Din câțiva pași ajunse lângă ușă, unde era întrerupătorul și aprinse lumina. Un suspin de ușurare îi ieși din piept.

Nu plecase. Patul era într-adevăr gol, dar toate bagajele lui erau la locul lor. Zdrobită de emoție, se așează pe bancheta-pat. Ralf plecase să facă câțiva pași pe afară, ca să se elibereze de tensiunea care o măcinase și pe ea. Asta însemna că...

Temându-se să nu fie surprinsă de Ralf în această situație care devenea penibilă, se înapoie grăbită în cămăruța de unde ieșise. O oră mai târziu, auzi deschizându-se ușa de la intrare și pași ușori pe podea. Liniștită, se ghemui în sacul ei de dormit și se cufundă într-un somn adânc.

Cea de a treia comunitate a sectei era bine ascunsă privirilor. Ralf și Charlotte o descoperiră după mai bine de două ore de căutări pe tot felul de drumuri de țară. Ar fi putut desigur obține ușor informațiile de care aveau nevoie, însă Ralf nu voia să stea de vorbă cu nimeni, temându-se că întrebările lor ar putea trezi bănuieli și ar risca să semnaleze prezența lor în zonă.

Într-adevăr, dacă un membru al comunității ar fi aflat de prezența a doi străini care pun întrebări în legătură cu sediul sectei, misiunea lor ar fi fost mult îngreunată.

În fine, Ralf opri mașina la poarta unei proprietăți.

— Aici sunt... murmură el.

— De unde știi ? Nu văd nici o placă, sau vreo firmă pe poartă.

— Nu uita că secta ține să fie cât mai discretă, să trăiască în anonim. Nici măcar nu au pus o cutie de scrisori...

— Ai dreptate.

O căsuță, probabil a portarului, străjuia poarta impozantă, întărită cu gratii de fier. Pornind de la ea, începea o alee care se pierdea într-o perdea de arbori. Gardul de sârmă ghimpată care înconjură proprietatea nu constituia un obstacol de netrecut, însă în interior, vegetația luxuriantă ascundea privirilor curtea și clădirile.

— N-are rost să întârziem pe aici, fu de părere Ralf. Să nu ne vadă cineva din căsuța portarului. Mai bine să dăm un ocol proprietății, poate găsim o altă intrare... dacă există.

Această speranță se dovedi, curând, neîntemeiată. După câteva sute de metri, sârma ghimpată era înlocuită cu un gard viu, din tufe, care aparținea unei gospodării absolut obișnuite. Ralf opri mașina lângă un mall ierbos și reveniră, mergând pe jos, la poarta de unde plecaseră cu câteva minute înainte.

— În primul rând trebuie să fim siguri că într-adevăr aici își au bânlogul. Așteaptă-mă cincini minute.

- Nu, vin și eu cu tine.
- Charlotte, ți-am mai spus...
- Vin cu tine, să fim înțeleși, repetă Charlotte pe un ton care nu admitea replică.

Fără alt comentariu se apropie de gard și se strecură printre firele de sârmă.

- Văd că trebuie să mă înclin, capitulă Ralf. Dar lasă-mă pe mine înainte și când îți spun ceva ascultă, nu-ți mai fă de cap...

Cu pași prudenți, intrară în zona împădurită. Proprietatea părea părăsită. Printre pomi creșteau tufișuri sălbatice și pe jos călcau pe un covor de crengi rupte și frunze putrede, pe care nimeni nu se învrednicise să le adune, de cine știe când.

Decorul dezolant era completat cu un miros de putregai umed, care-i înconjura din toate părțile. Nori cenușii ascundeau soarele; era o zi mohorâtă și friguroasă, astfel încât Charlotte începu să tremure de-a binelea în această atmosferă umedă, nesănătoasă. Curând, ajunseră la un mic curs de apă și Ralf o ajută să-l treacă, ținând-o de mână. La această atingere Charlotte se înfioră ușor, însă Ralf rămase impasibil, punând probabil pe seama frigului tremurul care agita mâna fetei.

Dimineața, înainte de a porni la drum, Ralf pusese punct întâmplărilor din ajun.

— Îți datorez niște scuze, începuse el pe un ton oficial. Toată vina este a mea, dar sper că vei consimți să treci cu vederea regretabila neînțelegere care s-a produs.

— E fără importanță, răspunsese ea, prefăcându-se indiferentă. Nu merită să ne mai gândim la ce a fost...

Apoi în mașină, tot timpul cât durase deplasarea, tăcuse cu ochii fixați pe șosea. Nu voia să privească spre Ralf, temându-se de ceea ce ar putea citi pe figura lui. Ce ar putea gândi despre ea, dacă și-ar da seama că-l căutase noaptea trecută la el în cameră, atunci când ieșise să se plimbe și să se liniștească ?

Pârâul pe care-l trecuseră se vărsa într-un lac la poalele dealului. Un nor de țânțari bâzâia deasupra apei murdare, mocirloase, rău mirositoare, totul era atât de sinistru încât Charlotte se apropie instinctiv de Ralf. După ce ocoliră lacul, intrară din nou într-o zonă împădurită, care arăta însă mult mai îngrijită. Exista, de bine, de rău, o potecă mărginită de tufe de rododendroni.

La un moment dat, Ralf se opri atât de brusc, încât ea se lovi de spatele lui.

— Ce este ?

— Privește...

Se ridică pe vârfuri privind peste umărul lui Ralf zări la mică distanță înaintea lor ruinele unei case, care fusese impozantă la vremea

ei. Nu mai rămăseseră acum decât bucăți de zidărie, un șemineu de cărămidă distrus aproape complet și câteva grinzi de lemn, putrede. În ceea ce fusese mai de mult o sufragerie probabil, acum creștea o tufă de alun.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură ea nedumerită. Asta este o ruină... Să ne fi înșelat asupra locului ?

— Așa s-ar părea. Probabil că asta este și explicația că la poarta de intrare nu era nici o tăbliță indicatoare, nici cutie de scrisori, nimic... Pe aici totul pare părăsit.

Se apropiară de ruine, impresionați de tăcerea din jur.

— A fost cu siguranță un incendiu care a distrus totul, observă Ralf culegând de pe jos o cărămidă neagră de fum.

— Curios că nu a mai fost reconstruită, pentru că e evident, a fost o casă superbă, cu grădini și alei în jur, cu o terasă...

— Probabil lipsa banilor. Îți dai seama cât ar fi costat reconstituirea acestui palat ? Dar noi să revenim la mașină și să ne continuăm cercetările. Am pierdut deja destul timp pe aici...

— O luăm tot prin pădure ?

— E inutil. S-o luăm pe această fostă alee pietruită care duce direct la poartă. Acum nu mai are rost să ne ascundem, pentru că pe aici totul este pustiu.

Porniră la drum mergând alături. Charlotte îl urmărea pe Ralf cu coada ochiului, mirată de asprimea care se citea pe fața lui. Nu-și mai amintea să-l fi văzut surâzând de foarte multă vreme... În ceea ce o privea, renunțase să-și mai analizeze sentimentele. Era hotărâtă să nu se mai gândească la nimic altceva decât la posibilitățile de a o salva pe Jeanne. Pe urmă, o să mai vadă...

Curând aleea se împărțea în două drumuri care se îndreptau în direcții opuse. Ralf se hotărî pentru direcția din stânga, care continua printre arbori și după câteva minute ajunseră în fața unui zid înalt, de piatră.

— Se pare că m-am înșelat, recunosc Ralf. Dar să continuăm, tot o să ajungem la șosea, până la urmă.

În pădure domnea o tăcere adâncă. Se auzea numai cântecul unei păsări singuratice, pe o ramură dintr-un copac înalt.

— Carol !

Charlotte și Ralf se opriră brusc și se uitară unul la celălalt. De unde venea această voce de bărbat oare răsunase atât de aproape de ei ? Charlotte deschise gura să pună o întrebare, dar el, cu un gest autoritar, îi făcu semn să tacă, arătând cu degetul spre zid.

— Carol, cât mai ai de gând să întârzii ? reluă vocea. Imi trebuie fasolea pentru prânz.

— Mă grăbesc cât pot... răspunse o voce de femeie, la câțiva metri depărtare de ei, în spatele zidului.

— Vin să te ajut, reluă vocea de bărbat. Crezi că un kilogram o să fie de ajuns ?

— Nu este destul. Diseară o să fie la masă șase oameni în plus.

— De ce oare ? Sunt ceva invitați pentru ceremonia de însoțire ?

— Da, câțiva bătrâni de la alte comunități.

Tulburată de ceea ce auzise, Charlotte întoarse capul spre Rălf, dar acesta, cu degetul la buze, îi făcu semn că trebuie să asculte mai departe și să tacă.

— Îmi aduc și acum aminte de prima mea însoțire, spunea bărbatul. Eram ca pe jar, așa ca un tânăr însurățel la biserică, poate chiar mai rău, căci nu știam ce femeie îmi aleseseră bătrânii...

— De atunci cu câte femei ai fost însoțit ?

— Cu trei și toate mi-au făcut copii frumoși. Am dat colectivității cinci băieți.

Ochii Charlottei erau holbați de groază. Rălf îi făcea în continuare semne să nu scoată un cuvânt. În spatele zidului, femeia și bărbatul își continuau dialogul. După câteva minute — își umpluseră probabil coșul cu fasole — vocile lor se îndepărtară. Fără să piardă o clipă, Rălf o luă la fugă de-a lungul zidului până la punctul unde făcea o cotitură; urmat îndeaproape de Charlotte. Poteca pe care se

găseau urmărea cotitura zidului și se transforma într-o alee bine întreținută, în spatele unei porți masive. Vocile din interior se apropiau din nou de ei, așa că Ralf și Charlotte făcură câțiva pași înapoi și se lipiră de zid.

— Ai văzut-o pe fata care se va însoți diseară ? întrebă bărbatul.

— Nu. A sosit abia de două zile și e închisă într-o cameră, unde nu o poate vedea nimeni înainte de ceremonie, cu excepția femeilor care o vor îmbrăca și o vor pregăti.

— Și ce bărbat i-au ales bătrânii ?

Răspunsul femeii fu acoperit de scrâșnetul balamalelor de la poartă. Se auzi zgomotul unor pași pe pietrișul aleii și Charlotte riscă o privire în direcția celor doi. Văzu un bărbat brunet, îmbrăcat cu haine de lucru și o tânără, cam corpulentă, având pe ea un pulover și o pereche de blugi nu tocmai curați. Curând, cei doi se făcură nevăzuți printre arbori. Charlotte, cu fața palidă, murmură

— Sunt convinsă că vorbeau despre Jeanne...

— E posibil... Mare noroc am avut că am auzit ce am auzit și mai ales că nu am fost descoperiți. Să vedem acum ce se ascunde în spatele acestui zid...

Apropiindu-se prudent de poartă, aruncă o privire în interiorul proprietății și asigurându-se că nu e nimeni în apropiere, îi făcu Charlottei semn să vină lângă el.

— E o grădină de legume, nimic mai mult.

— Dar unde sunt clădirile comunității ?

— O să aflăm mergând pe această potecă. De data asta, trebuie cu orice preț să mă ascuți. Cea mai mică imprudență, cea mai mică greșeală din partea noastră poate compromite definitiv șansele de a o elibera pe Jeanne. Ne-am înțeles ?

Charlotte încuviință cu o mișcare a capului.

Ralf mergea primul, ascunzându-se după fiecare trunchi de arbore mai gros, evitând cu grijă spațiile lipsite de vegetație. Un zgomot difuz de voci, bărbați și femei, se auzea în depărtare.

Poteca cobora pe coasta dealului, dar arborii se răriseră, ceea ce îl obliga pe Ralf la măsuri suplimentare de precauție.

Ajuns la adăpost în spatele unui stejar bătrân, îi făcu semn Charlottei să vină lângă el.

— Ai văzut casa ? întreabă ea în șoaptă.

— Privește...

Charlotte își înăbuși cu greu o exclamație de surpriză. La poalele dealului se ridica o clădire albă, foarte curios construită. Corpul central era flancat de două aripi cu un singur etaj, care delimitau o curte mare cu nisip pe jos. Turnulețe ascuțite împodobeau acoperișul încercând să dea clădirii un aspect de castel medieval.

Cel care o construise dăduse, din păcate, dovada unui prost gust monumental.

– Parcă ar fi castelul „Frumoasei din pădurea adormită” ! șoptii Charlotte.

– Cam așa ceva, răspunse Ralf. Cred că aici erau grajdurile casei ruinate pe care am văzut-o. Cele două aripi laterale adăposteau caii.

– Dar în corpul central cine putea să locuiască ?

– Șeful grajdurilor, probabil. Atenție, ascunde-te !

Dintr-o anexă, tocmai ieșea un bărbat trăgând după el două capre, cu care se îndreptă spre grădina de legume.

– Trebuie să fim foarte atenți la întoarcere, spuse Ralf. Să nu dăm peste el, dacă venim pe potecă. Apropo, ai remarcat un zgomot neobisnuit ?

Charlotte ascultă cu atenție și auzi într-adevăr un fel de bâzâit continuu.

– Trebuie să văd mai bine ce se petrece pe acolo, se hotărî Ralf. Să-mi promiți însă că de data asta ai să stai aici să mă aștepti.

– Bine... am să te aștept.

– Perfect. Să fii cuminte !

Într-o clipă, dispăru în spatele unor tufișuri și Charlotte rămase să se gândească cum de este posibil ca o glumă și un surâs din partea lui s-o umple de bucurie... în halul ăsta.

Se instalează comod, bine ascunsă în spatele trunchiului gros și începu să studieze cu toată

atenția clădirea din față. Aici domnea o animație mult mai mare decât în celelalte comunități pe care le cunoscuse.

Mașinile care soseau se opreau la poartă, poate pentru a fi controlate de un gardian și pasagerii veneau de acolo pe jos. În ourte se jucau numeroși copii care păreau veseli și sănătoși. Unde puteau ei oare să meargă la școală? Desigur nu la școala din satul vecin, așa că probabil, un membru al sectei se ocupa de educația lor. Cu siguranță că nu scăpa ocazia să le bage în cap toate ideile trăsnite care alcătuiau doctrina sectei.

Ralf reveni mai repede decât se așteptase. Cu un gest, o chemă să-l urmeze până în spațele unui grup de tufișuri unde erau feriți de priviri indiscrete.

— Zgomotul pe care l-am auzit e provocat de un grup electrogen.

— De unde știi? Nu te-am văzut intrând în clădire!

— N-a fost nevoie, sunt o mulțime de ferestre în peretele din spate.

Tăcu o clipă, uitându-se atent la Charlotte, ca și cum cântărea un gând, care depindea de ea.

— Charlotte, cred că înțelegi un lucru. Dacă cei doi pe care i-am auzit vorbind în grădina de legume se refereau la Jeanne, asta înseamnă că în această seară ea va fi victima acestei ceremonii.

– Doamne, Dumnezeule ! Ce este de făcut ?
Surâsul lui Ralf o surprinse și mai ales lumina ironică din ochii lui albaștri.

– O să ne invităm și noi la „nuntă” chiar nepoftiți și o să răpim mireasa...

CAPITOLUL 9

Prinzând curaj la auzul acestor cuvinte, Charlotte îi apucă mâna și o strânse cu căldură. Ii dădu însă drumul imediat și ea să risipească jena provocată de gestul ei impulsiv, puse repede o întrebare

– Ți-ai făcut un plan ?

– Nu încă. Până la căderea nopții în nici un caz nu se poate face ceva. Așa că până atunci să cercetăm domeniul și să găsim drumul pe care s-o scoatem pe Jeanne cât mai repede de aici la momentul potrivit.

După o jumătate de oră de căutări, trebuiri să recunoască : singurul drum era cel care trecea prin fața căsuței portarului.

– Nu e posibil să intrăm în incintă cu mașina, ceea ce este destul de prost. Se va da imediat alarma dacă am încerca. Nu-mi rămâne altă soluție decât să o duc în brațe pe Jeanne până la mașina noastră și nu știu dacă nu se va opune acestui mod de a fi transportată.

Se întoarce spre Chärlotte, cerându-i parcă aprobarea

— Voi fi nevoit, poate, s-o leg, să-i pun căluș în gură...

— Fă așa cum socotești că e mai bine, hotărî tânăra fată. Eu cred însă că nu va refuza să te urmeze. Când am văzut-o în dubița albastră trecând pe lângă mine, avea o figură stranie, nu părea deloc un om fericit. Cred că m-a văzut și ea, dar nu știu dacă m-a și recunoscut. Ca să nu mă recunoască pe mine, sora ei, asta nu pot să-mi explic decât dacă era drogată.

— De ce nu mi-ai spus toate astea până acum ? întrebă Ralf, supărat.

— Nu erai prea dispus la conversație ieri...

Ralf preferă să nu mai insiste și după un moment de gândire, cu sprâncenele încruntate, mormăie ceva care seamănă cu o înjurătură.

— S-ar putea s-o fi drogat pentru că a încercat, ea singură, să evadeze. Oricum, e un semn bun. Asta înseamnă că e nemulțumită acolo și putem conta pe colaborarea ei.

— De-ar da Dumnezeu ! Cât e ceasul ?

— Trei. Noaptea se lasă pe la nouă.

— Unde să așteptăm ? Mergem înapoi la mașină ?

— Nu. Rămânem aici. Am să încerc să identific camera în care se găsește Jeanne. Dacă vom reuși s-o scoatem, atunci vom merge la

rulotă să ne luăm bagajele și imediat o vom duce la o clinică psihiatrică pentru dezintoxicare.

— De ce nu am petrece noaptea în rulotă ?

— E riscant. E preferabil să dispărem din zonă cât mai repede.

O lăsă să aștepte ascunsă în tufiș și o sfătuî, dacă poate, să doarmă puțin ca să fie bine odihnită seara. Reapăru după mai bine de o oră, anunțând-o că a localizat camera Jeannei.

— Este la primul etaj în corpul principal și am găsit și o scară într-o magazie. S-ar părea că de data asta, norocul este de partea noastră...

Începu apoi lunga, interminabila așteptare. În fine, la ora nouă, ieșiră tiptil din ascunzătoare. Natura ținea cu ei : luna era acoperită de nori și umezeala de afară îi împiedica pe sectanți să iasă pe terasă, la aer sau la plimbare.

— Vino după mine, dar ai grijă... nici un zgomot ! ordonă Ralf cu voce joasă.

La poalele dealului, trecură alergând prin spațiul liber din fața casei și se adăpostiră lângă peretele fostelor grajduri.

— Rămâi aici. Eu intru în magazie să iau scara și să o scot pe fereastră. S-o iei în primire și s-o pui încet jos pe iarbă, să n-o lași să cadă cu zgomot.

— Da, domnule comandant !

Surâse, o bătu pe umăr ca să-i dea curaj, apoi dispăru în beznă. După zece minute, deasupra ei se deschise o fereastră și pe ea începu să se lase în jos, încet, scara pe care Ralf o ținea de capătul de sus.

De două ori, scara scârțâi frecându-se de pervazul ferestrei, dar din fericire, zgomotul nu fu auzit de nimeni. Charlotte scoase un oftat de ușurare când văzu scara culcată pe iarbă, lângă ea. Imediat apăru și Ralf.

— E-n regulă ?

— Da !

— Atunci să mergem. Treci înainte să vezi dacă drumul e liber. Eu vin în urmă cu scara.

Puse scara pe umeri, în echilibru și porniră.

— Care este fereastra ? întrebă Charlotte în șoaptă.

— Prima la dreapta.

— Cum ai aflat ?

— Toate celelalte sunt deschise pentru aerisire...

Cu infinite precauții, sprijini scara de perete. Ajungea exact până la pervazul ferestrei. Cu un gest, îi ceru tinerei fete să asigure piciorul de jos al scării și începu să urce cu grijă. Treptele scârțâiau de mama focului, făcând-o pe Charlotte să tremure de frică și să se întrebe cum va fi la coborâre cu o greutate dublă.

Ajuns sus, Ralf scoase un briceag din buzunar și cu el încercă să forțeze sistemul de închidere al ferestrei, ceea ce reuși în câteva

clipe, după care pătrunse în cameră. Momentele care urmară păreau că durează o veșnicie. În fine, scoase capul afară și-i făcu semn Charlottei să urce. Ajunsă sus în cameră, crezu o clipă că nu este nimeni înăuntru. Dar Ralf îi arătă un colț al încăperii unde era ghemuită o siluetă feminină. Era ea, sora ei, o figură palidă cu ochii holbați de groază.

— Jeanne, nu mă recunoști ? Sunt Charlotte !
Uită-te la mine !

— Am să trag perdeaua și să aprind lampa, interveni Ralf. S-a speriat rău de tot când m-a văzut intrând pe fereastră.

Charlotte ingenunche lângă sora ei și-i luă mâna între ale ei. Jeanne tresări și se ghemui mai tare la perete, ca un mic animal înnebunit de spaimă. Ca s-o liniștească, Charlotte începu să-i vorbească cu voce blândă, repetându-i mereu că este sora ei. Charlotte, sora ei... și că venise s-o ia, s-o ducă acasă... I se strângea inima de durere văzând-o cât este de slabă, numai pielea și osul, cum tremură și ce cearcăne vinete are în jurul ochilor.

— Charlotte ? ! murmură ea în fine, parcă trezindu-se din vis.

Apoi, cu un geamăt, îi întinse amândouă mâinile și strângându-se în brațe, cele două surori izbucniră în plâns.

— Ești tu într-adevăr, Charlotte ? repeta Jeanne. Am crezut de mai multe ori că ai venit să mă scoți de aici, dar era numai un vis...

— Acum nu mai este un vis. Gata, mergem acasă. El este Ralf, un prieten bun, care ne va ajuta, așa că nu ai de ce să te temi.

— Charlotte, trebuie să ne grăbim, îi atrase Ralf atenția.

— Da, sigur! Jeanne, nu mai plânge. Mergi după Ralf fără să faci vreun zgomot. Nu-ți fie teamă, sunt și eu într-o clipă lângă voi.

— Am să cobor primul, cu ea, hotărî Ralf. Stingi lumina și vii după noi.

În timp ce Ralf o ajuta pe Jeanne să treacă peste pervazul ferestrei, Charlotte încercă clanta de la ușă. Așa cum bănuise, ușa era încuiată pe dinafară. Se înapoie la fereastră urmărindu-i pe cei doi oare coborau încet, cu grijă treptele scării sprijinite de perete. În acel moment, un zgomot ușor care venea de pe coridor îi atrase atenția. Alergă la ușă ca să poată auzi mai bine ce se întâmplă afară. Voci de femei care se apropiau... Fugi la fereastră, ca să-i urmeze pe cei doi, însă în ultimul moment se opri, fulgerată de un gând. Dacă femeile intrând în cameră, o vor găsi goală și vor vedea scara sub fereastră, vor înțelege ce s-a întâmplat și vor da alarma imediat. Cu Jeanne, care abia se ținea pe picioare, n-aveau nici o șansă să scape de urmăritori.

Fără să mai șteă pe gânduri, Charlotte înghise fereastra și se ghemui în pat, cu spatele la ușă. Îmbrăcămintea ei nu se deosebea prea

mult de ceea ce purta Jeanne un pulover și blugi. Conta pe întunericul din cameră, socotind că vor trece destule minute înainte ca cineva să-și dea seama de substituirea de persoană. În acest timp, cei doi fugari puteau ajunge în siguranță la mașina care-i aștepta afară.

Cu inima care bătea să-i spargă pieptul, auzi pașii de pe coridor oprindu-se în fața ușii și o cheie răsucindu-se în broască. Femeile intrară, lumina se aprinse în încăpere și o mână se așeză pe umărul tinerei fete...

— Hai, scoală-te, e timpul să te pregătești, o luă în primire o voce autoritară. Sus, te-ai odihnit destul două zile !

Charlotte își acoperi fața cu mâinile, simulând că este orbită de lumina puternică ce fusese aprinsă și se așeză pe marginea patului. Aștepta din moment în moment să audă țipete de uimire din partea celor care intraseră, dar... nici o reacție. O ridicară totuși destul de brutal și o conduseră spre capătul coridorului, unde se găsea o sală de baie. Care să fie explicația faptului că nu au observat schimbarea ce avusese loc ?

Charlotte își aminti de discuția din grădina de legume și pe oare ei o surprinseseră, din spatele zidului.

Femeia spunea atunci că nimeni nu o văzuse „încă” pe Jeanne...

Liniștită oarecum din acest punct de vedere, gândul ei se îndreptă spre Ralf. Avea încredere în inteligența și spiritul lui de inițiativă care desigur îl va îndemna s-o pună întâi la adăpost pe Jeanne, pentru ca apoi să revină și s-o elibereze și pe ea. Trebuia să-i asigure însă cât mai mult timp la dispoziție... așa că, va juca în continuare rolul surorii ei.

Femeile care o luaseră în primire erau tinere, toate sub treizeci de ani și în timp ce una din ele pregătea apa din cadă, o alta încercă s-o dezbrace pe Charlotte. Ea făcu un pas înapoi, îngrijorată de ceea ce bănuia că va urma.

— Hai, hai ! Gata cu mofturile ! Trebuie să fii curată pentru ceremonie !

Neavând încotro, Charlotte o lăsă să-i scoată puloverul, crezând că apoi va fi lăsată singură în baie. Ar putea atunci să-și ia hainele și să fugă în camera unde scara se mai găsea sub fereastră...

Degeaba însă, nu fu lăsată singură nici o clipă.

După ce ieși din apă, o înveliră cu un prosop imens și o conduseră într-o cameră unde fu îmbrăcată cu un fel de caftan alb, care aducea a rochie de mireasă.

Planul ei, de a-i da timp lui Ralf s-o pună pe Jeanne în siguranță, reușise până acum. Dar... mai departe ce se va întâmpla cu ea,

Charlotte ? Cum se vor comporta sectanții fanatici când vor descoperi stratagema ei ? În ce consta acea ceremonie de însoțire ?

După ce o îmbrăcară, straniile „domnișoare de onoare” îi puseră pe cap un văl lung, care-i acoperea fața și pieptul, apoi îi dădură în mână o carte legată în piele, pe coperta căreia era scris cu litere aurite Noua Fraternitate.

Astfel pregătită, fu dusă într-o antecameră, la parter, unde se găseau mai multe persoane. Un bărbat cu o barbă cât toate zilele, înfășurat într-un anteriu alb, veni spre ea. Ținea în mână o cădelniță ; probabil unul dintre bătrânii sectei sau poate un fel de preot.

— Jeanne ? o chemă el.

Charlotte nu răspunse...

— Este pregătită ? întrebă el întorcându-se către femeile ce o avuseseră în primire tot timpul.

— Da, dar este foarte nervoasă...

Din camera alăturată, probabil sala de ceremonii, ajungeau până la ei sunetele unui cor, care intona o melodie monotonă. Bătrânul bătu în ușa, de trei ori și ușa se deschise larg. O luă apoi de braț pe tânăra fată și o conduse către un fel de altar, situat în capătul opus al sălii, unde era așteptată de un alt bătrân. Încăperea era plină de oameni, bărbați

și femei, îmbrăcați în haine viu colorate, purtând pe cap coroane de flori. Cântau cu ochii închiși, legănându-se.

Înspăimântată de acest spectacol, Charlotte se opri privind în jurul ei și întrebându-se ce va urma.

Femeile din jurul ei o împinseră spre altar, unde fu silită să îngenuncheze, pe un covoraș. Lângă ea veni să se așeze în genunchi un bărbat, spre care Charlotte nu îndrăzni să întoarcă ochii.

Bătrânii continuau cântecul lor care nu se mai termina, reluat din timp în timp de voci din sală.

Zăpăcită de fumul de tămâie, ea executa mecanic mișcările la care era îndemnată, îngenunchea, se ridica în picioare, repeta fraze al căror sens nu-l înțelegea. Simțea că-și pierde stăpânirea de sine și se ruga cu disperare să dispară odată Ralf și s-o elibereze de coșmarul pe care-l trăia în realitate, nu în vis. Ceremonia semăna cu o slujbă religioasă de nuntă și își dădea seama că în curând, va fi obligată să-și ridice voalul...

Cu siguranță că dintre cei prezenți, unii o cunoșteau pe Jeanne și atunci... Ce putea să facă? Se hotărî să simuleze o criză de nervi ca să mai câștige timp. Chiar în acea clipă însă, toate luminile se stinseră brusc.

— Iar ne face figuri grupul electrogen, comentă o voce din sală.

Charlotte se hotări într-o clipă. Sări în picioare și se năpusti în beznă, spre ușa pe care intrase. Dar, omul care stătuse în genunchi lângă ea fu la fel de rapid și o ajunse din urmă, prinzând-o de braț.

— Nu-ți fie teamă, zise el într-o engleză vorbită cu un puternic accent străin. Aprindem imediat lumânările.

Într-adevăr în sală apărură luminițele tremurătoare ale lumânărilor. Charlotte încercă să-și elibereze brațul dar îi fu imposibil. Cel care o ținea strâns era prea puternic. Ea se întoarse și-l privi acum pentru prima oară. Avea în jur de patruzeci de ani, înalt, cu plete și cu o barbă blondă. Probabil un scandinav, norvegian sau suedez.

Între timp, ceremonia își reluase cursul întrerupt de pana de curent. Charlotte fu obligată să-și ridice voalul de pe față, dar lumina slabă din sală și vaga ei asemănare cu Jeanne o ajutară să rămână nedescoperită. Asistența se îngămădea în jurul noului cuplu, oferindu-le coroanele de flori ce fuseseră purtate în timpul ceremoniei. Femeile care o pregătiseră se apropiară și ele, însă în loc s-o felicite, o scoaseră din sala de ceremonie aproape ducând-o pe sus.

Ajunse în curte, Charlotte înțelese că acum avea ultima șansă să scape, dacă reușea să se smulgă din mâinile lor. Cu o mișcare bruscă se eliberă și o luă la fugă spre poartă, dar

din cauza rochiei cu poale lungi, în care se împiedică, fu repede ajunsă din urmă și imobilizată.

— Ce-i prostia asta !? o repezi una dintre urmăritoare. Unde vrei să te duci ? Ți-am spus doar că fosta ta familie nu mai vrea să știe de tine. Începând de astăzi, Karl o să-ți poarte de grijă. Hai, nu-l mai lăsa să te aștepte.

O duseră, mai mult târând-o, până la una din ușile camerelor ce fuseseră amenajate în fostul grajd. Charlotte fu surprinsă de aspectul camerei în care fusese împinsă de la spate.

Era mobilată doar cu un pat mare, un scaun și o comodă, dar pretutindeni erau puse vase cu flori care parfumau aerul. O candelă ardea deasupra patului.

Disperată, tânăra fată se adresă însoțitoarelor ei, încercând să le înduioșeze

— Vă rog din suflet ! Nu mă lăsați singură aici. Ajutați-mă ! Nu vreau să știu nimic despre omul acela...

În zadar, nu erau dispuse s-o asculte. Începură s-o dezbrace, cu toată împotrivirea ei care împărțea în stânga și în dreapta lovituri cu pumnii și picioarele.

— Văd că nu i s-au dat destule tranchilizante, mormăi una dintre adversarele ei. Data viitoare o să trebuiască o doză mai mare.

O îmbrăcară apoi cu o cămașă de noapte lungă și albă, strânsă de pe jos îmbrăcămin-

tea risipită în timpul luptei și ieșiră, încuind ușa cu cheia în urma lor.

Nu avea nici o șansă de scăpare din această cameră ușă solidă și încuiată, fereastra prevăzută cu gratii de fier...

Nu-i rămăsese de făcut nimic altceva decât să-l aștepte pe Karl. Ce urma să se întâmple? Nu voia să se gândească, atât era de îngrozită...

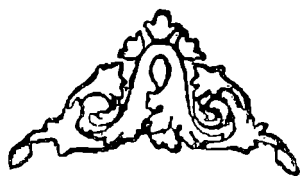
Auzi dinspre curte o ușă care se deschidea, apoi niște pași care făceau să scrâșnească pietrișul din fața camerei în care se găsea...

Cuprinsă de o furie oarbă, era hotărâtă să se opună cu ultimele puteri sartei care-i fusese rezervată. Stinse în grabă candela, împinse scaunul lângă ușă, apoi smulse florile dintr-un vas, care i se păru a fi cel mai greu și cu el în mâini se urcă pe scaun. Îl aștepta pe Karl să intre, hotărâtă să-i trântască vasul în cap, cu toată puterea pe care i-o insuflase furia de care era stăpânită. Era atât de aproape, încât îl auzea fluierând vesel în spatele ușii. Știa că va lovi fără milă într-unul dintre acești fanatici abjecți, care nu se dădeau înapoi să profite de slăbiciunea unei tinere fete drogate și înspăimântate.

Pașii se opriseră brusc. Tăcerea de afară o înnebunea, simțea că e cuprinsă de panică... Ralf, unde era Ralf acum când avea atâta nevoie de forța lui ca s-o apere? Cel care mersese pe afară porni din nou, ajunsese în fața ușii și Charlotte își dădu seama că era singură, singură de tot și că nimeni nu-i va veni în ajutor...

CAPITOLUL 10

Cheia se roti în broască și ușa se deschise încet, încet de tot. Charlotte, care simțea că o trec sudori reci, ridică vasul de flori și-l repezi cu toată puterea în capul lui Karl, care tocmai trecea pragul. Probabil că el se așteptase la acest atac, fiindcă se feri în lături, proiectându-și fața cu brațele ridicate. Vasul se sparse în țândări dar Charlotte nu mai așteptă să vadă dacă-l lovise unde trebuia și sărind asupra lui, îl bombardă cu o ploaie de pumni și palme. Izbit de perete și uluit de loviturile care curgeau asupra lui, cel care intrase nu părea a fi în stare să se mai apere. Profitând de acest moment de acalmie, tânăra fată se repezi spre ușa care rămăsese deschisă, dar după câțiva pași fu ajunsă din urmă și târâtă din nou în mijlocul camerei, unde avea acum loc o luptă oarbă, sălbatică. Charlotte lupta cu puterea disperării zgâriind, mușcând, lovind cu pumnii și cu picioarele unde nimerea. Căutând să o cuprindă în brațe, Karl îi rupse o parte din cămașa de noapte cu care era îm-

brăcată. Ca răspuns, ea îl trăgea cu amândouă mâinile de păr când... o voce cunoscută șopti în întuneric :

— Pentru numele lui Dumnezeu, potolește-te! Sunt eu, Ralf !

Paralizată de surpriză, Charlotte rămase un moment nehotărâtă, apoi i se aruncă la piept, îmbrățișându-l, ușurată de toată enorma presiune care o apăsase până atunci.

— Bine c-am scăpat cu viață, mai avu el puterea să zică surâzând. Lasă-mă să-mi trag răsuflarea... erai gata, gata să mă faci praf, tigroaică ce ești !

— Oh, Ralf...

Uitând de orice timiditate, îi acoperi obraji, bărbia cu sărutări, în timp ce se pornea și șuvoiul de lacrimi, pe care până acum abia îl putuse stăpâni.

— Dacă ai ști cât mi-a fost de frică... Mă rugam mereu să vii să mă cauți dar... eram singură cu Karl.

— Gata, s-a terminat, încerca el s-o liniștească, strângând-o la piept și legănând-o încet.

Când văzu că începuse să se calmeze, o conduse spre pat și o ajută să se întindă. Apoi încuie ușa și aprinse candela.

— Ralf, strigă ea revenind la realitate. Trebuie să plecăm imediat. Karl trebuie să apară din clipă în clipă...

— N-are cum să vină, pentru că am avut eu grijă de el.

— Da ? Ce i-ai făcut ?

— Păi... să zicem că va fi trecut în rezervă. Nu se va mai ocupa de inițierea tinerelor convertite mult timp de acum înainte.

— Asta e foarte bine ! Mă bucur...

— Ce suflet bun ai ! Trebuia să-l las să intre în locul meu, ai fi avut atunci plăcerea să-i spargi tu însăși capul cu vasul acela...

— Te roag să mă crezi că aș fi făcut-o cu dragă inimă...

Ralf izbucni în râs și o strânse la piept sărutând-o cu blândete. Tânăra fată se lăsă cuprinsă de plăcerea acestor mângâieri, când brusc își aminti de sora ei

— Jeanne ? Unde este Jeanne ?

— Doarme dusă pe bancheta din spate a mașinii. Ca să fiu liniștit, am încuiat portierele... Trebuie să-ți spun că mi-am dat seama imediat de sacrificiul pe care l-ai făcut luând locul Jeannei, ca să-mi dai timp s-o pun în siguranță. Îți admir curajul...

— Despre ce curaj e vorba ? E doar sora mea, pe care o iubesc, e toată familia mea. Dar Ralf, nu crezi că ar trebui... s-o luăm din loc ?

— Mă întrebam chiar când ai să te interesezi de acest mic detaliu. Deocamdată e mai bine să nu ne mișcăm de aici. Prin curte circulă câțiva oameni care caută să repare grupul electrogen.

– Binecuvântat fie grupul electrogen, exclamă Charlotte. Datorită lui, sau mai bine zis datorită avarierii lui, nimeni n-a observat că o înlocuisem pe Jeanne, în momentul când a trebuit să-mi ridic voalul.

– Asta demonstrează că am talente de sabotor...

– Cum adică ? Tu ai... formidabil, ești genial !

– Sunt de aceeași părere, acceptă el complimentul, râzând vesel. Să vedem acum ce facem cu timpul pe care-l avem la dispoziție...

– Ai vreo sugestie ?

– Dacă prietenii noștri ne-au pus la dispoziție un pat, de ce nu l-am folosi ?

Cu blândete, o întinse pe pat și se lungi alături. Când începu să o sărute, ea îi răspunse cu pasiune, cu toată ființa ei, agățându-i-se cu brațele de gât.

– Nu mă așteptam la atâta pasiune din partea ta, domnișoară, murmură el surprins.

– Mi-ai mai spus o dată că sunt o persoană demodată...

– Ce vrei să zici ?

– Vreau să spun încă o dată... că te iubesc. Știu că nu vrei să auzi vorbind despre căsătorie, dar nici eu nu cred că este singura soluție pentru a trăi fericită lângă tine.

Ralf tăcu câteva clipe, apoi spuse suspinând

— Nu merit... nu merit. Cred că în viața fiecărui om există un moment când îi este rușine de el însuși. Asta mi se întâmplă mie acum !

Neliniștită, Charlotte se ridică într-un cot ca să-l vadă mai bine. Părea obosit, descurajat și surâsul pe care încerca să-l afișeze era neconvingător.

— Am fost ofițer activ, Charlotte... Armata era pasiunea vieții mele. Am cunoscut desigur destule femei, o dată sau de două ori m-am și gândit să mă însor. Dar armata era iubirea mea dintâi și voiam să mă dedic numai ei. La începutul anului, regimentul meu a fost trimis în Islanda. Eram într-o patrulare de rutină, când toncul în care mă aflam a trecut peste o mână... Pot să spun că am avut noroc pentru că am scăpat cu viață... Am fost rănit la picior în timp ce oamenii mei au fost uciși toti, până la unul. După explozie zăceam rănit, azeam gemete și strigăte de ajutor și nu puteam să mă mișc...

— Termină, Ralf ! Încetează să te mai chinuiești singur, exclamă Charlotte apucându-l de mână.

— Vreau să cunoști tot ce s-a întâmplat. Când am ieșit din spital mi s-a oferit un post de birou, în intendență. Dar eu sunt un om de acțiune și ideea de a-mi petrece restul vieții așezat la un birou mă îngrozea. Am încercat să-mi conving superiorii, că după două,

trei luni de reeducare, piciorul meu va fi ca înainte. Mi-au mărturisit atunci că nu piciorul meu era problema, ci faptul că am văzut cum au murit lângă mine oamenii pe care-i comandam. Mă considerau marcat psihic or, un ofițer care comandă trebuie să fie departe de orice prejudecată sau subiectivism când este chemat să judece o situație și să ia o hotărâre de care depind vieți omenești. În aceste condiții, am preferat să-mi prezint demisia. Așa am ajuns, la treizeci și patru de ani, un om fără ocupație, fără speranță și fără nici un țel în viață.

— Nu-ți ajunge faptul că trăiești ? îl apostrofă Charlotte. Nu ești orb, paralizat, nu ești muritor de foame, ești inteligent și capabil să rezolvi cele mai delicate situații. Fără tine niciodată n-aș fi reușit s-o eliberez pe Jeanne...

Se întrerupse văzându-l că râde pe înfundate. O atrase lângă el și privind-o în față îi murmură

— Draga mea, cât de dragă îmi ești ! Am atâta nevoie de tine... Am încercat să mă port ca un om rezonabil, să mă resemnez, dar mi-a fost imposibil.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt, lucru explicabil având în vedere sărutul care urmă și care nu se mai termina.

În fine, Ralf se îndepărtă de tânăra fată și se ridică de pe pat.

— E timpul să ieșim. Cred că au terminat cu reparațiile la grupul electrogen.

Ce păcat, suspină ea cu un surâs șagalnic. Chiar crezi că e necesar ?

— Trebuie, draga mea... Ești foarte sexy cu cămașa asta de noapte, mă rog, cu ceea ce a mai rămas din ea, așa că nu mai răspund de nimic dacă nu plecăm de aici imediat... De altfel, nici locul nu e cel mai potrivit.

— Dar eu n-am nici haine, nici încălțăminte...

— Ține, ia haina mea. De mers, vom merge pe iarbă și dacă va fi nevoie te voi duce în brațe.

Dădu la o parte perdeaua de la fereastră ca să se convingă că, într-adevăr, luminile se aprinseseră în restul clădirii, apoi o luă pe Charlotte de mână.

— Hai să mergem. Încă puțin curaj și vei fi în siguranță.

Deschise încet ușa, scoase prudent capul afară, apoi îi făcu semn fetei să-l urmeze. Luna iesise din nori și acum curtea era destul de luminată pentru a fi văzuți când vor încerca s-o traverseze. Din fericire, un nor acoperi pentru câteva momente luna, suficient însă pentru ca ei să traverseze, fiind, porțiunea descoperită din fața clădirii. Ajunseră sub arbori ațfăind dar mulțumiți și ușurați.

— Ce-ți fac picioarele ? șopti Ralf.

— Acele de pin, răspunse ea strâmbându-se.

Imediat o ridică în brațe și n-o mai lăasă jos timp de aproape o jumătate de oră cât a durat traseul până la mașină. Charlotte își zicea că trăiește unul din cele mai frumoase momente din viața ei, purtată în brațe de un om care o iubește și care o ajutase să-și salveze sora.

Jeanne dormea dusă, când se așeză lângă ea pe banchetă! Drumul până la rulotă se desfășură fără incidente. Făcură repede bagajele, lăsară pe masă banii de chirie și un scurt bilet în care explicau printr-o veste primită la telefon graba cu care plecaseră.

Se îndreptară direct spre Kent, unde urma să fie internată și tratată Jeanne. Ajunseră la clinică dimineața. Jeanne se trezise între timp, dar refuză să-i urmeze pe doctori și pe soră, dacă nu acceptau să fie însoțită de sora ei în laboratorul de analize.

După o oră, Charlotte reveni lângă Ralf, care așteptase la parter.

— Cum au găsit-o ? întrebă el imediat, ridicându-se în picioare.

— Destul de bine, până la urmă. Este traumatizată de experiența prin care a trecut, dar medicii sunt siguri că nu i-au fost injectate substanțe halucinogene. Are nevoie de calm, de susținere morală ; tot tratamentul se va termina în câteva săptămâni.

— Vești bune ca asta, să tot aud ! Dacă vrei, să facem câțiva pași prin grădina spitalelui.

Mergând pe aleea bine îngrijită, mărginită cu ronduri de flori, Ralf întrebă

— Ai de gând să rămâi cu ea până ce termină tratamentul ?

— Nu, dar am să telefonez zilnic și să vin s-o văd în fiecare week-end.

— Ești deci dispusă să plecăm de aici, chiar astăzi ?

— Da, sigur. De ce mă întrebi ?

În chip de răspuns, Ralf se opri, o luă de mână, și privind-o în ochi îi spuse

— Știi că nu am mare lucru să-ți ofer. Dar începând de astă-noapte, pentru mine s-au schimbat multe lucruri. Mă simt în stare s-o iau de la început cu toate planurile mele, dacă... dacă ai accepta să te căsătorești cu mine !

Charlotte nu-i răspunse imediat, dar privirea ei spunea totul.

— Credeam că nu-ți plac găsculițele...

— Ieri, când am înțeles ce avea de gând să-ți facă amicul Karl, am avut un sentiment foarte demodat...

— Care a fost acela ?

— Gelozie, dorință de protecție, mi-am dat seama că vreau să te am lângă mine, să te apăr, să te iubesc... pentru totdeauna.

— Să știi, Ralf, că asta este și dorința mea.

— Vom găsi o casă la țară, vom cultiva lăptuci sau orice altceva, vom crește cai, vom face tot ce vrei tu și vom fi fericiți împreună. Chiar mâine merg la bancă pentru un împrumut și începem căutarea locului la care visăm amândoi.

— Stai puțin, mi-am adus aminte că am uitat ceva foarte important. Nu știi ce anume ? Păi nu ți-am plătit onorariul pentru slujba la care te-am angajat !

— Ai dreptate, numai că nu mi-ai spus, domnișoară, dacă ai fost mulțumită de serviciile prestate...

— Mulțumită, pe deplin !

— Dacă așa stau lucrurile, poate că vei fi de acord să mai semnăm un contract... pe termen lung.

Radioasă, Charlotte se ridică pe vârful picioarelor și prinzându-l cu brațele pe după gât, îi șopti

— Un contract pe termen lung ? Da, te angajez în serviciul meu pentru toată viața, domnule !!!

— SFÂRȘIT —

Colecția „ROZ”

Au apărut

1. Violet Winspear – Pentru un vis de dragoste
2. Sally Wentworth – Dragoste cu umbre
3. Charlotte Lamb – Fata nimănui
4. Penny Jordan – Un motiv de căsătorie
5. Miriam Mac Gregor – Scara destinului
6. Penny Jordan – Bal la castel
7. Elisabeth Oldfield – Un surâs în noapte
8. Peta Cameron – Viața învinge
9. Fran Baker – Privind la stele
10. Barbara Perkins – Zbor spre primăvară
11. Rhoda Seville – Dragoste de vis
12. Diana Blayne – Captiv în întuneric
13. Violet Winspear – Talismanul de jad